COLECȚIA

Iubiri de poveste

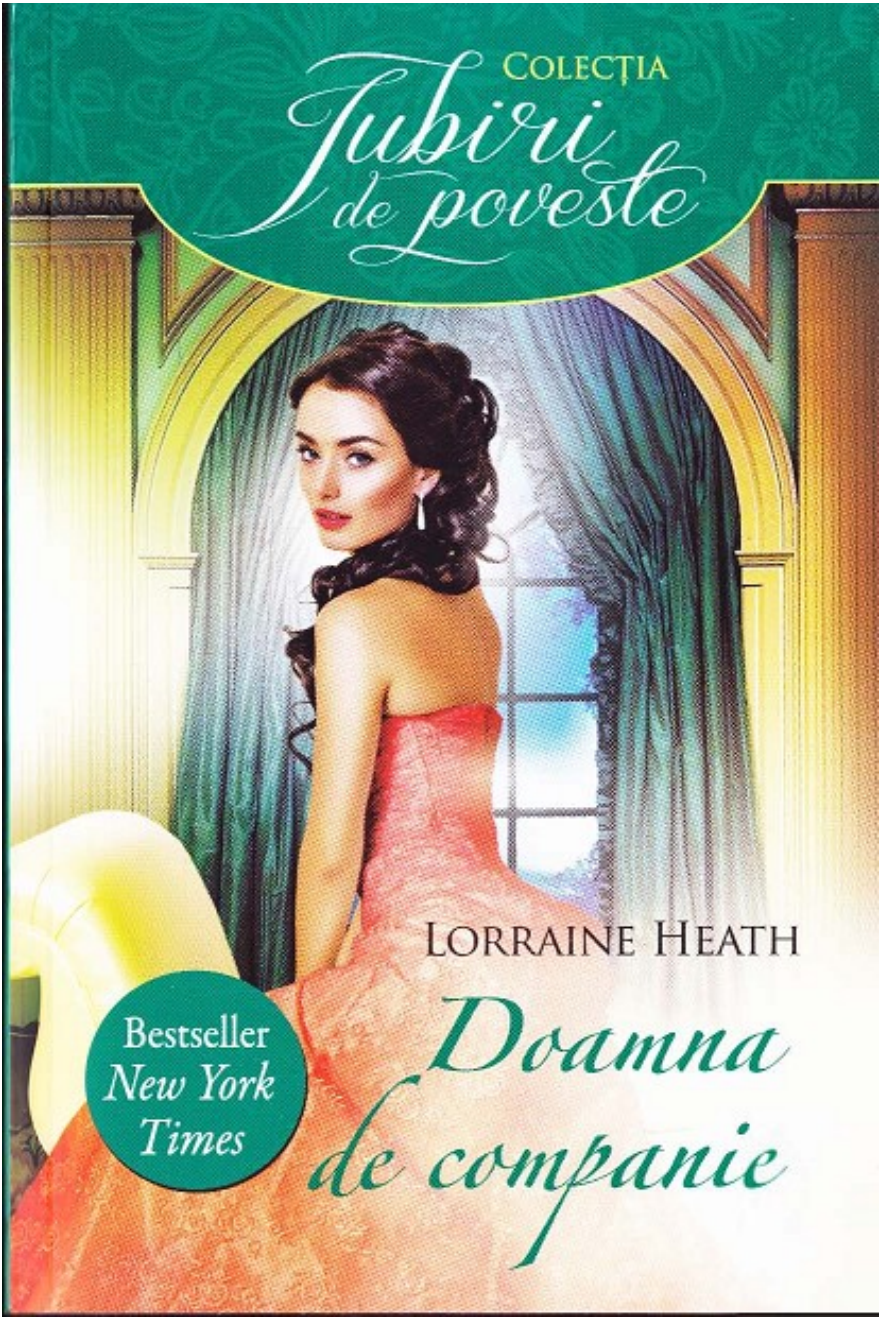

LORRAINE HEATH

Doamna de companie

Bestseller *New York Times*

LORRAINE HEATH
DOAMNA DE COMPANIE

***A Duke of Her Own by* Lorraine Heath**

Copyright © 2006 Jan Nowasky
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Marilena Iovu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HEATH, LORRAINE
Doamna de companie / Lorraine Heath.
Trad.: Graal Soft.
Traducere din limba engleză Ecaterina Râmboi-

Crăciun

Pentru realistul meu,
De la visătoarea ta
Cu dragoste, întotdeauna

Capitolul 1

Londra, 1888

Doamnă de viţă nobilă se oferă să servească drept însoţitoare unei doamne americane rafinate, aflate în căutare de îndrumare în societate. Scrisori de recomandare disponibile la cerere. A se trimite orice solicitare către Lady Louisa Wentworth, prin intermediul acestei publicaţii.

Revista săptămânală a doamnelor

— Ce naiba e asta?

Lady Louisa Wentworth îşi dădu puţin capul pe spate, de teamă ca nu cumva să-şi zgârie nasul cu ziarul pe care fratele ei i-l flutura furios prin faţa ochilor. Tocmai îşi savura micul dejun obişnuit alcătuit din terci de ovăz cu unt, lapte şi zahăr din plin, când acesta dăduse buzna ca un înger răzbunător în micul salon folosit pentru servirea micului dejun. După ce îşi tamponă delicat colţurile gurii cu şervetul de olandă, îşi adună toate forţele pentru a se confrunta senină cu spiritul lui beligerant.

— Pare să fie o revistă, spuse ea.

— Nu *asta!* ţipă el scos din sărite, fluturând ziarul în sus şi în jos înainte de a-l trânti pe masă. Asta! continuă el, indicând cu un deget bont o secţiune anume.

— Anunţul meu, spuse ea privind formularea bine-cunoscută şi trăgând aer în piept pentru a se calma.

— Anunţul tău, repetă el cu un calm prefăcut care o făcu să simtă fiori pe şina spinării. Anunţul tău! izbucni el apoi de-a dreptul, plin de mânie. Ai dat anunţ pentru un

post de însoţitoare?

— Da, şi am programat un interviu ceva mai târziu în cursul acestei dimineţi, aşa că aş aprecia dacă ai înceta să mai ţipi, ca să îmi pot face digestia în linişte.

— *Nu* vei ocupa acest post de însoţitoare. Ţi-o interzic cu desăvârşire.

Louisa simţi cum i se strânge stomacul. Luase această decizie după ce se luptase mult cu ea însăşi, examinând cu grijă ce opţiuni avea la dispoziţie, cântărind avantajele şi dezavantajele şi acceptând consecinţele îngrozitoare care decurgeau din schimbarea direcţiei în care avea să o ia viaţa ei. De aceea, nu avea de gând să permită nici lui, nici altcuiva, să o împiedice sau să îi interzică să îşi ducă planul la bun sfârşit.

— Am douăzeci şi şase de ani, Alex, sunt destul de mare încât să fac ce doresc. Postul de însoţitoare este unul respectabil pentru fiica unui lord…

— Doamnele necăsătorite sub treizeci de ani au nevoie de o însoţitoare. Pentru numele lui Dumnezeu, cum poţi tu *să fii* însoţitoarea cuiva, atâta vreme cât tu însăţi *ai nevoie* de însoţitoare?

Louisa se ridică brusc în picioare, dând scaunul la o parte şi aruncând şervetul de olandă în castronul cu terci. Ţintui cu privirea ochii de un albastru ameninţător ai fratelui ei şi se întrebă dacă şi ochii ei căpătau o nuanţă de albastru-închis când era provocată, aşa cum i se întâmpla lui.

— O doamnă are nevoie ca reputaţia ei să rămână nepătată atâta vreme cât există o şansă cât de al naibii de mică de a fi cerută în căsătorie de un domn. Nimeni nu are să îmi ceară vreodată mâna, şi ştii al naibii de bine asta.

Când o auzise rostind prima înjurătură, fratele ei rămăsese cu gura căscată. La a doua, deja îi ieşiseră ochii din orbite.

— Nu am niciun fel de zestre. A sosit momentul ca *tu*

să vezi lucrurile aşa cum sunt. Nu avem nimic de valoare...

— Ne avem pe noi înşine.

— Atunci, permite-mi să reformulez, ca să fiu bine înţeleasă. Tu valorezi ceva, ai un nenorocit de titlu. Eu nu am nimic. Nu am zestre, nu am pământ, şi nici vreo speranţă de a atrage vreodată vreun bărbat care să treacă cu vederea faptul că n-am un sfanţ...

— Există pe undeva acel bărbat de o inteligenţă rară care îşi va da seama de adevărata ta valoare.

— Dragul meu frate, cât timp să aştept? spuse ea râzând amar. Nu m-a curtat nimeni niciodată. Ei bine, da, au fost câţiva care au flirtat cu mine, însă au făcut-o doar din plictiseală, fără intenţii serioase. Nu îmi trimite nimeni buchete de flori, nu stă nimeni lângă mine în salon, pentru a face conversaţie. Nimănui nu îi este groază să treacă prin furcile caudine cerându-ţi mâna mea. Nu mă caută nimeni în mod serios, şi realitatea este că nu se va întâmpla niciodată asta. Cel puţin nu mă vor dori ca soţie, iar eu nu mă voi înjosi să ajung amanta vreunui bărbat...

— Aş ucide orice bărbat care s-ar gândi vreodată să te folosească astfel.

Şi cu toate acestea, ea ştia că, fără vreo mustrare de conştiinţă, avea el însuşi o amantă. Bărbaţii erau nişte creaturi atât de ciudate. Şi cu toate acestea era atât de drăguţ că era gata să îi sară aşa de repede în apărare.

— Alex, m-am săturat să nu am bani, să nu pot fi stăpâna propriului destin, să aştept în zadar să apară vreun bărbat şi să decidă că sunt demnă de atenţia sau afecţiunea lui, atâta vreme cât nu am nimic de oferit.

Alex îşi privi pantofii puţin uzaţi. Ea simţi cum i se rupe inima, căci se mândrise dintotdeauna cu ţinuta lui impecabilă. Într-adevăr, situaţia lor devenea destul de nefericită având în vedere că trecuse atât de multă vreme de când nu îşi mai luase nişte pantofi noi.

— Meriţi mult mai mult, Louisa, spuse el încet. Îşi

ridică privirea, iar ea îşi dădu seama cât suferea că viaţa lor nu era deloc cum şi-ar fi dorit-o oricare dintre ei.

— Dar să fii angajată, să fii privită precum servitoarea cuiva…

— O însoţitoare nu este considerată servitoare.

— E o chestiune de semantică. Vei fi la cheremul lor.

— O să am bani de cheltuială.

Singurul mod în care putea evita să izbucnească în lacrimi în fiecare moment al fiecărei zile din viaţa ei era să facă haz de necaz. Nu era mai mulţumită de decizia ei decât Alex, dar, sincer, avea de ales? Nu mai era deloc în floarea vârstei, şi acum că moştenitoarele americane descinseseră la Londra ca nişte vulturi înfometaţi şi îşi împărţeau cei mai eligibili lorzi, nu avea de gând să se mulţumească cu resturile, deşi nu părea să aibă parte nici măcar de aşa ceva. Cu toate acestea, trebuia să recunoască că această ultimă variantă era cât de cât probabilă. Poate că exista vreun lord tomnatic care să o considere ultima lui şansă, însă în niciun caz vreunul dintre lorzii tineri şi în putere. Desigur, aceştia profitau de pe urma americanilor bogaţi, luându-le fetele de neveste atâta vreme cât ajungeau la vreo înţelegere generoasă din punct de vedere financiar. De ce să nu profite şi doamnele britanice? De ce ar trebui să profite doar bărbaţii de pe urma acestei nebunii a americanilor care voiau să urce pe scara socială punând mâna pe un titlu?

— Louisa…

— Alex, sunt cât se poate de hotărâtă să duc asta la bun sfârşit. Te rog, nu face situaţia mai dificilă decât este deja, spuse ea, aruncându-i un zâmbet jucăuş şi luând din nou loc pe scaun. Nu mă aşteptasem să afli de planul meu. Nu mi-am dat seama că citeşti reviste de femei.

El îşi trase la rândul lui un scaun. Furia i se stinsese aproape complet. Mereu se înflăcăra repede, dar nu îl ţinea mult.

— Doamne sfinte, dar nu citesc aşa ceva. Amanta mea mi l-a arătat. Şi s-a prăpădit de râs, asta îţi pot spune cu certitudine.

Deşi erau îngropaţi în datorii, el tot reuşea să îşi întreţină amanta şi le cerea fără remuşcări negustorilor să îi extindă linia de credit astfel încât să se poată bucura în continuare de viaţă. Louisa ura acest obicei, dar se pare că negustorii se aşteptau la una ca asta din partea nobililor, permiţându-le să cumpere lucruri la repezeală şi să plătească atunci când doreau, de obicei nu mai devreme de sfârşitul anului, sau dacă nu, anul următor.

Cu toate acestea, considera că trebuie să te întinzi cât îţi e plapuma. Problema era că tatăl lor, care murise brusc cu trei ani în urmă (În mod ironic, tocmai îşi trecea în revistă cele mai recente datorii, când pur şi simplu i se oprise inima.), îi lăsase fără niciun ban, iar Alex nu înţelesese încă asta, deşi starea în care se aflau pantofii lui putea fi un semn că se afla pe punctul de a da piept cu situaţia lor nefericită.

— Amanta ta ştie să citească? îl întrebă Louisa înţepată. Ca să vezi, habar n-aveam că ai ales-o pentru inteligenţa ei.

Cum avea aceeaşi piele albă ca şi a ei, Alex nu putea ascunde faptul că se simţea cam ruşinat, căci bărbia şi obrajii lui începeau să capete o nuanţă stacojie. Îşi drese glasul, sperând să îi distragă atenţia de la roşeaţa lui.

— Aşadar, ce ştii despre postul pentru care mergi la interviu?

— Este vorba despre soţii Rose. Au două fiice…

— Cei din New York?

— Îi cunoşti?

— Nu personal, desigur, dar am auzit nişte zvonuri. Din câte am înţeles, James Rose este bancher, şi încă unul putred de bogat.

Ea confirmă că zvonurile erau adevărate,

încuviinţând.

— O să ştiu mai multe după ce discut cu el şi soţia lui. Bănuiesc că speră să găsească nişte soţi cu titluri nobiliare pentru fiicele lor.

— Ei, nu mai spune… remarcă fratele ei cu un zâmbet machiavelic pe chipul lui frumos. Am auzit că americanii ăştia sunt cât se poate de generoşi când vine vorba despre aranjarea unei căsătorii. Ceva de ordinul miilor, şopti el pe un ton conspirativ, aplecându-se spre ea. În plus, o să am aici pe cineva care va putea să pună o vorbă bună pentru mine.

— Ai vrea să te căsătoreşti cu o moştenitoare americană?

— Ar însemna mult mai puţină muncă decât să fac pe însoţitoarea.

— Domnii nu pot fi însoţitoare, râse ea.

— Îmi pare cu adevărat rău, Louisa, că eşti nevoită *să munceşti,* spuse el, luându-i mâna într-a lui şi devenind serios. Simt că parcă te-am dezamăgit.

— Nu te învinovăţesc pe tine, Alex. Nu din cauza ta avem atât de puţine, deşi trebuie să recunosc că mă supăr când mă gândesc la amanta ta, care trăieşte în ce ar putea fi casa mamei noastre, dacă ea ar trăi şi dacă tu te-ai însura vreodată.

— Slavă Domnului că nu mai e în viaţă.

Louisa îşi eliberă mâna dintr-a lui. Mama lor se stinsese la puţin timp de la moartea tatălui. După spusele medicului, murise în urma unei pneumonii cauzate de vremea umedă, însă Louisa crezuse dintotdeauna că murise de inimă rea. În ciuda lungii liste de neajunsuri cu care se confrunta, mama lor îşi iubea soţul.

— Îmi pare rău, Louisa. Lucrurile ar fi mult mai dificile dacă ea ar fi în viaţă, şi ştii bine asta. Pasiunea ei de nestăvilit de a cheltui banii a avut o mare contribuţie la situaţia în care ne aflăm acum.

— Este un obicei pe care se pare că ţi l-ai însuşit şi tu.

Deşi se strâmbă auzind-o certându-l, nu putea să nege că era adevărat ce spunea.

— Un bărbat trebuie să aibă ceva care să îi distragă atenţia, altfel ar fi copleşit de responsabilităţi şi nu ar mai fi de folos nimănui.

Louisa îşi dădu ochii peste cap auzind un lucru atât de ridicol, în timp ce stomacul ei începu să protesteze. Începea să îşi dorească să nu fi aruncat şervetul în porţia de terci. „Nu am plănuit prea bine asta.”

— Şi cui trebuie să îi mulţumesc pentru această atitudine absurdă? Lui Hawkhurst sau lui Falconridge?

— Nu pot înţelege de ce ai o părere atât de proastă despre prietenii mei.

— Au o influenţă proastă asupra ta. Niciunul din ei nu s-a deranjat să se însoare sau să îşi asume răspunderea pe care i-o impune titlul.

— Ei bine, nici eu nu am făcut-o.

— Tocmai ce spuneam.

— Ei bine, poate că anul ăsta ne căsătorim toţi trei. Ce păcat că familia Rose nu a fost binecuvântată cu trei fiice. Le-ai fi putut îndruma pe toate în direcţia noastră.

— Să le ţin departe de voi, asta aş vrea să fac.

— Ai milă…

— O să am… de ele. Asta *dacă* mi se oferă postul. Trebuie să trec cu bine de interviu şi să le las o impresie favorabilă.

— Îndrăznesc să spun că o să îi farmeci de-a dreptul.

*

— Îmi puteţi garanta că fiicele mele se vor căsători cu bărbaţi care deţin titluri impresionante şi o descendenţă pe măsură?

Louisei îi venea foarte greu să nu se holbeze la

muntele de om care era doamna Rose. Nu semăna deloc cu delicaţii trandafiri după care îşi primise numele familia ei.

Aceasta trona în masivul scaun tapiţat cu o ţesătură cu flori galbene, aşezată în faţa Louisei, lăsând impresia unei regine gata să strige „Tăiaţi-i capul!” în cazul în care ar fi primit un răspuns greşit.

Louisa aruncă o privire celor două tinere doamne care stăteau de-o parte şi de alta a mamei lor. Ochii de un verde profund ai lui Jenny trădau amuzamentul stârnit de întrebarea mamei ei. Louisa nu putea ghici ce gândea Kate, care avea privirea ţintuită în paginile unui roman pe care îl citea, ca şi cum nu ar fi considerat că un lucru atât de stupid precum găsirea unui soţ merita atâta deranj.

Louisa îşi drese glasul şi îi întâlni privirea doamnei Rose, care avea ochii la fel de verzi ca ai fiicei sale mai mari. Părul ei însă, era o cu totul altă poveste. Avea o nuanţă de roşu puternic, trăsătură moştenită de mezină, Kate, în timp ce cel al lui Jenny avea o culoare ceva mai potolită, aducând bine de tot cu lemnul de mahon.

— Voi face tot ce îmi stă în puteri…

— Iar dacă asta nu e destul?

Louisa îşi putea da seama că era pe punctul de a pierde postul. Doamnei Rose nu păruse să îi placă niciunul dintre răspunsurile ei. Tatăl Louisei fusese doar conte. Doamna Rose spusese, strâmbând din nas cu un aer de superioritate, că spera măcar la fiica unui duce ca însoţitoare pentru fiicele ei. Louisa bănuia de fapt că şi-ar fi dorit şi mai mult: fiica unui prinţ sau a unui rege.

Doamna Rose considera că Louisa se îmbrăca neglijent. Ei bine, nu toate doamnele îşi permiteau să dea o fugă peste Canalul Mânecii la Paris, şi să comande rochii de la Charles Worth.

Louisa vorbea prea încet. Louisa cea tăcută se abţinuse să îi explice că vorbea cu rafinament, o noţiune cu care se părea că această mamă americană nu prea era

familiară. Louisa simţi cum îi ghiorăie maţele. Of, mereu i se întâmpla asta când era încordată. Doamna Rose ridică din sprânceană, ca şi cum zgomotul acela ar fi subliniat ceea ce încerca ea să demonstreze.

— Îi cunosc bine pe lorzi, spuse Louisa frângându-şi în poală mâinile înmănuşate. Le cunosc caracterul, descendenţa, scandalurile de familie şi succesele. Cunosc valoarea titlurilor lor. Le cunosc flirturile. Pot recunoaşte cine este potrivit şi cine nu. Aş căuta un soţ pentru fiicele dumneavoastră ca şi cum mi-aş căuta mie unul. Un soţ bun la suflet…

— Puţin îmi pasă dacă e bun la suflet. Mă interesează doar să fie bine poziţionat în rândurile aristocraţiei. Îmi puteţi garanta că poziţia lui va fi atât de înaltă, încât alte mame americane mă vor privi cu gelozie şi cu invidie nemăsurată pentru că fetele mele s-au descurcat atât de bine în viaţă?

— Nu, nu pot garanta asta, spuse Louisa resemnată, clătinând din cap. Mă voi strădui ca fiicele dumneavoastră să aibă parte de partide bune, dar nu vă pot garanta că alţii vor fi invidioşi. Ca să fiu sinceră, nu cred că vreo însoţitoare ar putea răspunde unor aşteptări atât de mari. Putem garanta doar propriile acţiuni, nu pe ale celorlalţi.

— Măcar pari cinstită.

— *Sunt* cinstită, i-o întoarse repede Louisa. Poate că avea o nevoie disperată de acest post, dar nu putea să îşi înghită într-o asemenea măsură mândria fără să se sufoce, şi îi ajunsese cuţitul la os. Încerc să nu las o impresie greşită sau să creez aşteptări nerealiste.

Louisei i se păru că vede cum doamna Rose mustăceşte imperceptibil, de parcă ar fi fost mai degrabă amuzată decât enervată de izbucnirea temperamentală a Louisei. Doamna Rose bătu darabana, cu degetele cu unghii frumos îngrijite, pe mileul de dantelă care acoperea braţele fotoliului.

— Dacă v-aţi afla într-o situaţie mai bună, ce lord aţi alege pentru dumneavoastră?

Louisa simţi cum i se strânge stomacul la auzul unei întrebări atât de personale. Era un test. Era convinsă că femeia aceasta nesuferită îi dădea un fel de *test.* Îşi ridică puţin bărbia pentru a arăta că nu se lasă intimidată, fără a părea însă arogantă.

— Cum nu m-am regăsit niciodată într-o situaţie mai bună, nu m-am gândit niciodată prea mult la asta.

— Ei, haideţi, haideţi, orice femeie visează. Care ar fi soţul ideal pentru dumneavoastră?

— O, mamă, cu siguranţă îţi dai seama că bărbatul la care visează o femeie nu este neapărat cel care ar fi soţul ideal pentru ea, spuse Jenny.

Louisa fu uimită că tânăra doamnă spusese exact ce gândea. O viziune a lui Hawkhurst – oacheş, derbedeu şi periculos – îi trecu pe nepusă masă prin minte. Ce lucru ciudat, căci acesta nu era nici bărbatul la care visa, nici soţul ideal… ei bine, poate că visa puţin la el dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, mai ales că tocmai pretinsese că e sinceră.

Dacă era să fie onestă până la capăt, trebuia să recunoască faptul că acesta era parţial responsabil pentru situaţia ei actuală. De fiecare dată când îl vizita pe fratele ei, o ignora la fel cum o făceau toţi bărbaţii. Dacă nu putea atrage nici măcar atenţia celui mai bun prieten al fratelui ei, ce nădejde mai putea trage? Niciuna.

— Dar vai, Lady Louisa, roşiţi, remarcă Jenny.

— Pur şi simplu nu sunt obişnuită să fiu bombardată cu asemenea întrebări personale. Noi englezii suntem puţin mai circumspecţi când vine vorba să angajăm pe cineva într-un anumit post. Bărbatul ideal pentru mine, doamnă Rose, nu are nimic de a face cu cine ar fi ideal pentru fiicele dumneavoastră. Dacă vă este teamă că aş putea concura cu ele, vă pot asigura că nu este cazul. Era o realitate

crudă, însă era adevărul gol-goluţ. Toate eforturile şi toată energia mea vor fi folosite pentru a mă ridica la înălţimea aşteptărilor dumneavoastră.

— Recunosc că răspunsurile dumneavoastră nu au fost deloc satisfăcătoare…

Louisa simţi cum i se strânge stomacul şi o cuprinde dezamăgirea. Oare să accepte cu eleganţă eşecul, sau să facă un ultim efort plin de cutezanţă…

— Dacă mă angajaţi ca însoţitoare în înalta societate pentru fiicele dumneavoastră, voi face tot ce îmi stă în puteri pentru a mă asigura că nu veţi fi dezamăgită de hotărâre. Vom avea cu toţii de profitat de pe urma acestei asocieri, ori nu astfel se măsoară oare un parteneriat de succes?

— Îi întrerupeţi des pe cei mai în vârstă decât dumneavoastră? întrebă doamna Rose.

— Nu, rar întrerup pe cineva, şi îmi cer iertare pentru grosolănia mea. Pur şi simplu am dorit să îmi formulez ultima… — „pledoarie” ar fi sunat ca şi cum ar fi cerşit ceva, ori ea refuza să se coboare atât de mult şi să recunoască că exact asta făcea de fapt – să mă refer la ceea ce consider a fi atuurile mele înainte ca dumneavoastră să spuneţi ceva ce am putea regreta amândouă.

— Ce voiam să spun e că m-am săturat să tot mergem în cerc, însă am hotărât că sunteţi potrivită. Sunteţi angajată, spuse doamna Rose, ridicându-se brusc în picioare, cu un foşnet de jupoane. Soţul meu va discuta cu dumneavoastră detaliile lipsite de importanţă legate de plată. Vă puteţi muta aici începând de mâine. Va fi pregătită pentru dumneavoastră o cameră apropiată de cea a fiicelor mele, astfel încât să le puteţi sta la dispoziţie în orice clipă. Nu mă dezamăgiţi, Lady Louisa. Nu aţi vrea să mă dezamăgiţi… vă pot face viaţa un iad…

— Da, da, cred că te-ai făcut cât se poate de bine

înţeleasă, draga mea, spuse domnul Rose, deschizând gura pentru prima oară de când intrase Louisa în cameră şi fuseseră făcute prezentările.

Acesta stătea pe un scaun retras, aşezat lângă fereastră, ca şi cum ar fi fost doar un gând întârziat. Doamna Rose îi aruncă o privire severă, iar Louisa nu se putu abţine să nu se întrebe dacă nu cumva îi făcea lui viaţa un iad. Acesta părea să fie scopul ei, să copleşească şi să intimideze.

— Prea bine. Vă voi lăsa împreună cu fetele, să vă familiarizaţi cu ele. Am alte treburi urgente de care trebuie să mă ocup, spuse doamna Rose şi ieşi furtunos din cameră de parcă ar fi mânat-o turcii din spate.

Louisa se lăsă să cadă înapoi pe scaun, simţind un amestec de groază şi uşurare. În ce se luptase atât de mult să fie implicată, şi cât de repede avea să regrete asta?

— Nu vă faceţi griji. Soţia mea e un câine care latră dar nu muşcă, spuse domnul Rose în timp ce se muta pe fotoliul pe care îl ocupase înainte soţia sa.

Era bine hrănit, bine îmbrăcat şi bine educat. Louisa simţi că se impunea să îi răspundă în vreun fel, şi nu voia în niciun caz să îşi insulte angajatorul. Deşi nu prea avea dubii în legătură cu faptul că domnul Rose se asigura să aducă bani în casă, bănuia că doamna Rose se îngrijea să îi facă să dispară.

— Pare să fie foarte hotărâtă, şi ştie foarte bine ce vrea.

— Am avansat relativ recent pe scara socială, iar minunata mea soţie crede că, dacă fiicele noastre se vor căsători cu nişte lorzi englezi, asta ne va conferi prestigiul de care se bucură aristocraţia.

Îşi mângâia obsesiv mustaţa încărunţită cu degetul mare şi arătătorul. Avea ochi blajini, verzi-căprui, şi un zâmbet timid care nu prea i se potrivea unui om cunoscut ca fiind bogat, plin de succes şi hotărât să îşi lase amprenta

asupra lumii. Louisa îl simpatizase de cum îi fusese prezentat. Şi-ar fi dorit să poată spune acelaşi lucru şi despre redutabila doamnă Rose.

— Soţia mea a pomenit despre detaliile triviale legate de plată. Nu e nimic trivial într-o muncă cinstită. Voi aristocraţii ar trebui să acceptaţi asta dacă vreţi să supravieţuiţi.

— Ne-am descurcat bine mersi secole de-a rândul, spuse Louisa, strâmbându-se când îşi dădu seama de tonul ei arogant şi de cât de îndrăzneaţă era remarca. Până la urmă nu făcea altceva decât să cerşească acest post, nu? Îmi cer scuze…

— Nu e nevoie să îţi ceri scuze, draga mea. Şi eu m-am aflat la un moment dat în situaţia ta. Nu aveam niciun sfanţ şi eram gata să fac ce trebuia ca să supravieţuiesc. Aşadar, să vorbim despre lucruri triviale, da?

Discutară despre salariul ei, sau mai degrabă el îi spuse cât avea de gând să o plătească: cinci lire pe lună, plus un bonus în ziua în care se mărita fiecare dintre fete. Cum era un aranjament cât se poate de generos pe care doar un nebun îl putea contesta – iar Louisa nu era genul –, acceptă condiţiile oferite fără a ezita şi fără a cere lămuriri. El îi ură bun venit în casă printr-o fermă strângere de mână şi promisiunea de a avea gata documentele care stipulau înţelegerea lor a doua zi, la sosirea ei.

După ce capul familiei ieşi din cameră, tot ce îi mai rămăsese de făcut Louisei era să le liniştească pe tinerele domnişoare în privinţa îndatoririlor ei şi a modului în care le vor afecta vieţile.

În urma comentariilor lui Jenny, bănuia că acesteia îi plăcea să tachineze şi să se amuze. De la Kate nu avea nici cea mai vagă idee la ce să se aştepte. Îi zâmbi cu vioiciune lui Jenny, căci Kate era încă absorbită de romanul ei.

— Aşadar, dacă am înţeles bine, acesta este primul vostru sezon la Londra.

— Am mai fost şi astă-primăvară, aşa că vara aceasta vom participa la al doilea nostru sezon la Londra, murmură Kate.

Râzând, Jenny întreprinse tocmai ce fusese tentată şi Luisa să facă: îi smulse lui Kate cartea din mână. Aceasta scoase un ţipăt şi se năpusti înainte după ea, însă Jenny o vârî deîndată sub turnura rochiei şi se aşeză pe ea cu un aer încrezut.

— Dă-mi cartea, îi ceru Kate.

— Nu ţi-o dau dacă nu încetezi să mai fii atât de nepoliticoasă faţă de noua noastră însoţitoare. Nu vezi că e agitată?

— Nu sunt agitată, protestă Louisa. Ei bine, poate sunt puţin, continuă ea, făcând o grimasă sub privirea întrebătoare a lui Jenny.

— Nu ar trebui să fii, acum că dragonul a ieşit din bârlog, spuse Kate aşezându-se din nou pe scaun, resemnată parcă la gândul că sora ei nu avea să îi redea preţioasa comoară.

— Kate e supărată că mama organizează această vânătoare de soţi de parcă ar fi o înţelegere de afaceri.

— Ar trebui să te căsătoreşti din dragoste, spuse Kate.

— Nu sunt de acord. Ar trebui să te căsătoreşti din pasiune, şi dragostea are să vină după aceea.

— Trebuie să găseşti dragostea *înainte* să ai parte de pasiune, spuse Kate.

— Tu ce crezi? spuse Jenny, uitându-se la Louisa. Ce vine mai întâi, dragostea sau pasiunea?

Louisa se fâţâi pe scaun, cât se poate de jenată de întrebarea îndrăzneaţă.

— Cum nu am cunoscut niciuna dintre acestea, mă tem că nu pot avea nicio părere în această privinţă.

— Atunci, ce te face să crezi că eşti calificată pentru a ne servi drept însoţitoare? întrebă Kate.

— Prostuţo, dacă ai fi ascultat, ai fi ştiut asta. I-a oferit

mamei toate calificările ei.

— Ba ascultam, şi puţin îmi pasă de ce a spus. Nu vreau să mi se aranjeze căsătoria…

— Nu se mai aranjează căsătoriile…

— Pe naiba. Doar au mai modernizat procesul, însă e acelaşi lucru. Atâta vreme cât mama e de acord cu el, nu contează dacă îl iubim sau nu.

— Tocmai de aceea Lady Louisa este atât de importantă. Ne va îndruma doar către bărbaţi pe care îi putem iubi, nu-i aşa? întrebă Jenny.

— Aşa sper, spuse Louisa, trăgând adânc aer în piept pentru a se calma.

— Aveţi deja nişte candidaţi?

— Ei bine, bănuiesc că pentru început ar trebui să aflu ce căutaţi la un bărbat.

— Minunat! spuse Jenny şi scoţând cartea de sub ea, o azvârli în poala surorii ei. Vezi, Lady Louisa e de partea noastră, aşa că victoria e asigurată.

— O faceţi să sune de parcă aţi fi în război, spuse Louisa.

— Nu aţi văzut-o pe mama noastră? întrebă Kate. Aş fi putut jura că din cauza ei v-au ghiorăit maţele.

— Nu trebuie să vă îngrijoreze proasta dispoziţie a lui Kate, spuse Jenny repede, înainte ca Louisa să poată răspunde remarcii nepoliticoase a surorii ei. Ca şi mama, ea are propriile idei despre cum ar trebui să procedezi ca să îţi găseşti iubirea vieţii.

— Nu trebuie să o găseşti tu, ea ar trebui să te găsească pe tine, spuse Kate.

— Gata cu acest subiect, spuse Jenny, dându-şi ochii peste cap, după care se ridică puţin, şezând mai dreaptă şi fiind mai atentă la discuţie. Deşi niciuna din surori nu era grăsuţă, Kate era uşor mai rotundă, în timp ce Jenny era puţin mai înaltă, apropiindu-se ceva mai mult de silueta Louisei în această privinţă.

— Vorbiţi-ne despre perspectivele noastre, îi ceru Jenny.

Louisa râse, însă era un râs plin de nesiguranţă, căci căuta să găsească un echilibru în cadrul acelui aranjament incomod de peţitoare-însoţitoare. Era un post apărut de puţină vreme pentru doamnele de viţă nobilă. Din câte ştia ea, nu existau cărţi care să explice întocmai îndatoririle sau responsabilităţile ei.

— După cum am spus mai devreme, cred că ar trebui să îmi spuneţi ce vă doriţi de la un soţ. Apoi am să vă pot compara dorinţele cu ceea ce ştiu eu despre lorzii disponibili, şi sper să găsesc ceva potrivit.

— Vreţi să vă spun la ce mă aştept, mai degrabă decât la ce visez, pentru că, după câte vă amintiţi, eu nu consider că sunt acelaşi lucru.

Louisa se simţi roşind, jenată. Vocabularul americanilor era mereu atât de obraznic.

— Poate că ar fi bine... câte puţin din fiecare, spuse ea.

— Ei bine, trebuie să fie arătos, spuse Jenny. Nu eşti de acord, Kate?

— Puţin îmi pasă cum arată. Mie îmi pasă doar cum mă face să mă simt.

— Ei bine, dacă e hidos, te va face să te simţi cam rău.

— Nu are să fie hidos.

— S-ar putea să fie, dacă nu îi oferi niciun fel de îndrumare lui Lady Louisa.

— Doamnelor, spuse Louisa înainte ca cearta lor să se înrăutăţească. Nu se aşteptase ca protejatele ei să aibă opinii şi temperamente atât de diferite. Avea să fie o provocare să le găsească soţi, şi încă unii pe placul mamei lor, ceea ce era aproape imposibil.

— Cred că ar fi cel mai bine dacă mi-aţi spune fiecare ce vă doriţi.

— Pasiune, spuse Jenny.

— Dragoste, sări Kate, după care amândouă se întoarseră la disputa lor privind întâietatea dintre cele două.

O, dar sezonul care tocmai începea avea să fie distractiv, nu glumă!

Capitolul 2

— Nu m-am gândit că lucrurile s-ar putea înrăutăţi şi mai mult.

Randolph Selwyn, al cincilea duce de Hawkhurst, îndepărtă paharul de coniac de la buze şi ridică întrebător din sprânceană spre Alexander Wentworth, al şaselea conte de Ravensley, care fixa morocănos focul, cu unul dintre braţe întins pe policioara căminului.

— E drept că ţi-a lipsit dintotdeauna imaginaţia.

Pe scaunul de pluş de lângă el, Michael Tremayne, al patrulea marchiz de Falconridge, clătină din cap, zâmbind. Ravensley se întoarse spre cei doi buni prieteni ai săi, cam neplăcut impresionat de remarca răutăcioasă, ca şi de râsetele înfundate.

— Nu văd ce e de râs în situaţia noastră actuală.

— Asta doar pentru că tu nu vezi niciodată nimic de râs, spuse Falconridge. Aşadar, îţi lipsesc şi simţul umorului, şi imaginaţia, continuă el, după care făcu o pauză de efect, cu ochii-i verzi aruncând o privire severă, căci pusese fără îndoială punctul pe „i.” Ca şi banii, de altfel.

— Pot să mă lipsesc de simţul umorului şi de imaginaţie, dar îmi e din ce în ce mai greu să mă descurc fără bani. Reuşesc cu mare dificultate să găsesc pe cineva care să mai accepte să cumpăr pe datorie. Voi cum vă descurcaţi?

Falconridge ridică paharul şi îl clătină încoace şi încolo, vrăjit parcă de consistenţa de ambră mătăsoasă a lichidului.

— Eu nu mă descurc deloc. Tocmai m-a părăsit amanta săptămâna aceasta. Şi-a luat bijuteriile şi dusă a fost. Se pare că şi-a găsit un domn care poate să îi cumpere nimicurile inutile pe care eu nu puteam să i le ofer.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Nici pe departe cât de rău îmi pare mie. Era nemaipomenită în pat. De fapt, a fost cea mai bună dintre toate.

Hawk ştia că pe el nu aveau să îl întrebe cum stăteau lucrurile cu amanta lui, căci îl cunoşteau îndeajuns de bine încât să ştie că nu avusese niciodată una. Se plictisea prea repede de femei, şi nu întâlnise vreodată una care să îi reţină atenţia odată ce trecea entuziasmul cuceririi. Acesta era şi unul dintre motivele pentru care nu se gândise niciodată în mod serios să se căsătorească. Cum se putea forţa un bărbat să se culce cu soţia lui zi după zi şi an după an, până când aceasta îi oferea un moştenitor, şi apoi încă unul de rezervă? Datoria aceasta a procreării făcea să dispară orice senzaţie de plăcere şi orice speranţă de spontaneitate, aşa cum o făcea şi familiaritatea. Lui îi plăceau experienţele noi – iar căsătoria era o plictiseală garantată.

— Suntem cu toţii de ceva vreme în această situaţie dificilă, spuse Hawk. De ce te deranjează aşa de mult dintr-odată?

Ravensley se aruncă pe un scaun de parcă nu se mai putea ţine pe picioare, de parcă povara pe care o ducea ar fi devenit dintr-odată mult prea grea pentru el.

— Din cauza Louisei.

Stomacul lui Hawk se strânse doar auzind numele acelei femei. Era una dintre cele mai enervante fiinţe pe care le întâlnise vreodată. Cu opt ani mai mică decât el,

fusese o pacoste încă din clipa în care o întâlnise la vârsta de paisprezece ani, când vizitase moşia Ravensley pentru prima oară. Îl prinsese şi pe el şi pe fratele ei la grajduri, încercând pipa tatălui lor. La cincisprezece ani, îi prinsese încercând băutura lui. La şaisprezece, fusese vorba de fiica unui valet – cel al bătrânului moşier –, o tânără cu şase ani mai mare decât Hawk, care fusese cât se poate de încântată să îi iniţieze pe băieţi în bucuriile maturităţii în timpul pe care nu îl petrecea având grijă de Lady Louisa. Într-una dintre boxele din colţ ale grajdului, deasupra femeii sprijinite pe un balot de paie, Hawk se abandonase extazului, când Lady Louisa apăruse pe neaşteptate, ţipând ca din gură de şarpe că îi omora dădaca, încercase chiar să îl dea jos de pe ea, înşfăcându-l de umăr şi scuturându-l bine. Fusese mereu recunoscător că savurase iniţierea, că nu se grăbise să îşi descheie pantalonii, şi că nu făcea decât să stea acolo deasupra femeii, dar fără îndoială că gâfâielile ei datorate atenţiilor lui cât se poate de sincere o făceau să pară că se sufocă. Cum strigase apoi după Ravensley şi Falconridge, care gustaseră amândoi ceva mai devreme din talentele femeii. Aceştia o scoseseră afară pe Lady Louisa, lăsând-o la fel de nelămurită ca şi înainte în legătură cu ce făcea el acolo. După întâlnirea nefericită din după-amiaza aceea, îşi luase toate precauţiile ca să nu mai dea ochi în ochi cu ea.

— Sora ta? Ce-i cu ea? întrebă el.

— În această dimineaţă a acceptat un post de însoţitoare în înalta societate, spuse Ravensley, dând pe gât restul de coniac din pahar. S-a dus să muncească, pentru numele lui Dumnezeu!

Falconridge ridică din umeri.

— Este o poziţie respectabilă pentru o doamnă de neam ales.

— Ia stai puţin, interveni Hawk. Nu mi-am dat seama că sora ta e aşa de în vârstă.

— Păi nu e. Are douăzeci şi şase de ani, dar a hotărât ea că niciun bărbat nu o să o vrea vreodată, şi prin urmare vârsta ei devine o problemă.

— Dar cu siguranţă cineva…

— Nu, îl întrerupse Ravensley, nu există nimeni. Nu are zestre, iar ea are mare dreptate. Pentru că nu are avantaje financiare de oferit unui bărbat, cauza ei e pierdută. Eu sunt de vină pentru asta. În calitate de cap al familiei, ar fi trebuit să fac ceva de multă vreme ca să mă asigur că lucrurile nu vor ajunge aici.

— Dar ce ai fi putut face? îl întrebă Falconridge.

— Aş fi putut să mă căsătoresc cu una dintre acele moştenitoare americane care sunt atât de hotărâte să pună mâna pe un titlu nobiliar.

Hawk se ridică în picioare şi îi luă locul lui Ravensley lângă foc, căzând dintr-odată pradă disperării la gândul că o tânără englezoaică mândră, şi mai ales una cunoscută lui, se afla acum la cheremul altora, şi încă a unor americani bogaţi.

— Pentru cine lucrează?

— Pentru familia Rose.

— Din New York? întrebă Hawk întorcându-se.

Ravensley rânji.

— Tot aşa am reacţionat şi eu. O familie bogată cu două fiice, din câte am înţeles. Am hotărât că cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru Louisa este să mă asigur că aceste fete se căsătoresc repede, şi că una din ele ajunge soţia mea. Dacă nu mai are nicio protejată de care să aibă grijă, nu are să mai fie însoţitoare, iar eu voi avea mijloacele financiare necesare pentru a avea grijă de ea aşa cum se cuvine. Împuşc doi iepuri dintr-un singur foc. În plus, dacă Louisa se află în casa familiei Rose, eu am un avantaj. Poate fi spionul meu, dându-mi sfaturi despre cum să îi fac curte în mod eficient doamnei pe care o aleg, şi ţinându-mă la curent cu greşelile celorlalţi lorzi. Mă

întrebam dacă nu cumva vreunul din voi doi ar vrea să îşi încerce norocul cu cealaltă soră, spuse el, plimbându-şi privirea între Hawk şi Falconridge, care clătina încet din cap.

— Nu prea te-ai priceput niciodată la numere, spuse Falconridge. Ele sunt două, iar noi trei. Nu prea merge, amice.

— Recunosc că nu e perfect, şi totuşi asta e o provocare, şi nu prea am mai avut parte de provocări în ultima vreme. Aşadar, domnilor, este vreunul interesat?

— Trebuie să recunosc că mă intrigă posibilităţile, spuse Hawk. Bănuiesc că n-ar strica măcar să auzim ce are de spus Lady Louisa despre tinerele respective.

*

La naiba! Un bărbat fără avere era la fel de captiv într-o poziţie deloc confortabilă, ca şi o femeie fără zestre.

Hawk îi ura pe înaintaşii lui lipsiţi de viziune care refuzaseră să se extindă în orice altă direcţie în afară de agricultură. Propriul lui tată nu reuşise să îşi dea seama că ţăranii arendaşi lăsau în plata Domnului moşia şi se duceau să lucreze în fabricile de la oraş, şi că astfel intrau prea puţini bani în cuferele familiei, în timp ce mult mai mulţi erau cheltuiţi. Hawk nu avea nimic de oferit unei femei în afara titlului său, aşa că era nevoit să aleagă o femeie în funcţie de ce avea aceasta de oferit din punct de vedere financiar. Slavă Domnului că nu credea în dragoste. Se gândise şi el, vag, să caute o moştenitoare americană, aşa că sugestia lui Ravensley merita să fie luată în seamă. În plus, prietenul lui aprecia bine situaţia. Lady Louisa avea să le împărtăşească cunoştinţele şi observaţiile ei, şi asta constituia un avantaj…

Asta desigur dacă Hawk s-ar fi putut concentra mai degrabă asupra cuvintelor ei decât asupra curburii delicate

a gâtului ei, care oferea unui bărbat un spaţiu atât de generos pentru sărutări. Când devenise gâtul ei atât de lung şi de atrăgător? Doar fusese de faţă la balul la care îşi făcuse debutul în societate, deşi rămăsese fidel obiceiului de a o evita. O femeie pe care nu o putea avea era o bucăţică mult prea tentantă, căreia îi putea rezista cu greu. Dumnezeu ştie ce i-ar fi făcut bunul lui prieten dacă ar fi ştiut pe ce pantă periculoasă alunecau gândurile lui.

Alături de Falconridge şi Ravensley, Hawk se afla în biblioteca de la Ravensley, unde Lady Louisa căuta să aleagă o carte preferată pe care să o ia cu ea a doua zi dimineaţă, când se muta la reşedinţa familiei Rose. Acum, aceasta stătea aşezată pe un scaun, urmărind cu degetul marginea cărţii legate în piele care i se odihnea în poală, iar el nu putea să nu se întrebe cum ar fi fost dacă degetul acela ar fi trasat o linie de-a lungul umărului său, apoi în jos pe piept, peste burtă, spre…

— Excelenţă?

Hawk ridică brusc privirea spre ea. Oare avusese dintotdeauna ochii aceia de un albastru atât de profund? Atât de mari, de rotunzi, de inocenţi? Iar părul acela la fel de galben ca grâul care crescuse odată pe pământurile lui? Dacă ar fi putut să ţeasă fiecare cosiţă a ei în lingouri de aur, nu ar mai fi fost nevoit să caute o femeie cu bani cu care să se însoare. Iar dacă banii nu ar mai fi o necesitate, atunci ar exista atâtea posibilităţi.

— Îmi cer iertare, nu eram atent, spuse el dregându-şi vocea.

— Nu a fost intenţia mea să vă plictisesc.

O, fusese orice, numai plictisit nu, dar cu siguranţă nu putea să scoată la iveală această informaţie de teamă ca nu cumva ea să se intereseze de ce anume îi captase atenţia în locul cuvintelor ei. În plus, ce ar fi putut spune? Că visase că îşi plimbă buzele de-a lungul gâtului ei? Nu numai că o astfel de declaraţie nu i-ar face o impresie bună

faţă de ea, dar ar putea foarte bine să însemne sfârşitul prieteniei lui cu Raven*sley.*

— Din nou, iertare, sunt puţin obosit în această după-amiază.

— Ca rezultat al unei nopţi pierdute?

— Obiceiurile de alcov ale lui Hawk nu te privesc, Louisa, interveni Ravensley pe un ton sever, după care se întoarse spre Hawk. Te întreba ce ştii despre familia *Rose.*

— A, de fapt nu ştiu prea multe, doar că sunt avuţi şi că au două fiice care îşi caută soţi de viţă nobilă.

Hawk o fixă pe Louisa cu privirea. Deşi erau de acelaşi albastru ca ai fratelui ei, ochii ei erau mult mai provocatori şi mai atrăgători.

— Credeam că motivul pentru care am venit aici a fost ca să ne spuneţi ce ştiţi despre această familie.

— Ca să le puteţi curta fiicele?

Oare putea distinge o urmă de dezamăgire în vocea ei şi o umbră în privire?

— Ca să pot lua în considerare posibilităţile, şi să determin probabilitatea ca una dintre doamne să fie o partidă potrivită, şi poate pentru a vă determina să puneţi o vorbă bună pentru mine... pentru noi, adică pentru fratele dumneavoastră, pentru Falconridge şi pentru mine.

Falconridge stătea de cealaltă parte a lui Ravensley, dar se părea că era cu mult mai atent decât Hawk. Oare voia vreunul din ei să se căsătorească?

— Cam calculat din partea voastră, spuse ea, fără a se feri să îşi ascundă dezaprobarea din glas.

— Din toate părţile, aş putea spune. Se cuvine ca un gentilom să cântărească bine decizia de a se căsători. Aşadar, ce ştiţi despre surorile Rose? întrebă Hawk.

Ea deschise şi închise cartea.

— Mama lor mi-a încredinţat sarcina de a *le* găsi soţi potriviţi.

— Ei, asta e! exclamă Ravensley lovind cu palma în

braţul unui scaun. Ai să ne ajuţi, Louisa, şi făcând asta, te vei ajuta şi pe tine. Ştii că suntem o adevărată partidă, aşa că spune-ne tot ce ai aflat despre fiice fără să laşi nimic deoparte. O să examinăm amănunţit informaţiile în căutare de detalii pertinente.

Louisa se uită pe rând la fiecare dintre cei trei bărbaţi, şi Hawk se întrebă de ce ezita de parcă s-ar fi temut să nu-l dezamăgească pe vreunul dintre ei.

— Jenny este cea mai mare. Are douăzeci şi doi de ani, în timp ce Kate are douăzeci, spuse ea în cele din urmă, cu entuziasmul cuiva care recita pasaje memorate dintr-o operă literară.

— Sunt frumoase? întrebă Falconridge.

— Nu vă pot răspunde la această întrebare. După cum sunt convinsă că vă daţi seama, frumuseţea depinde de cel care o apreciază.

Aprecierea ei nu prea mirosea a bine. Spre deosebire de Ravensley, lui Hawk nu îi lipsea imaginaţia. De fapt, uneori, era chiar puţin prea bogată. Cuvintele ei îl făcură să plăsmuiască imagini cu femei cu nasuri absurd de lungi, dinţi ascuţiţi şi bărbii cu negi acoperiţi de păr aspru.

— *Dumneavoastră* le-aţi considera frumoase? întrebă el.

— Da, spuse ea, lăsând privirea în jos, spre carte.

— Fermecătoare?

— Sunt două doamne foarte diferite, spuse ea ridicând privirea. Nu le avantajează să le descriu pe amândouă la fel.

— Atunci, descrieţi-o pe fiecare în parte, ceea ce cred că v-a şi cerut, de altfel, fratele dumneavoastră de la bun început, spuse Hawk, ţinându-şi cu greu nerăbdarea în frâu.

Ea luă cartea şi o lăsă în poală, iar el se întrebă dacă nu cumva se simţea tentată să i-o arunce în cap. De ce nu le oferea cu mai multă uşurinţă informaţiile? Oare ce nu voia ea ca ei să ştie despre tinere? Oare să afle ceva

dezgustător i-ar influenţa în vreun fel planurile? Nu era sigur de asta. Ea luă din nou cartea în mână şi o lăsă iarăşi în poală.

— Nu le pot descrie, spuse ea privindu-i pe rând. Trebuie să le întâlniţi ca să le înţelegeţi, să le cunoaşteţi şi să le apreciaţi aşa cum se cuvine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Louisa, nu ţi-ai petrecut dimineaţa cu ele? izbucni Ravensley. Cu siguranţă ne poţi furniza informaţii ceva mai puţin ambigue.

— Alex, mi-a fost încredinţată sarcina de a le găsi soţi potriviţi, repetă ea.

— Trei candidaţi au venit de bunăvoie în biblioteca dumneavoastră, precum mieii la tăiere. Nu pot înţelege de ce nu puteţi vorbi mai pe şleau, spuse Hawk.

— Se pare că aveţi o părere tare proastă despre căsătorie, observă ea.

— Spuneţi-mi un singur domn care are o părere aşa grozavă despre căsătorie. Bărbaţii se căsătoresc când se află într-o situaţie limită, şi nu mai au nicio altă cale de ieşire.

— Care va să zică, vă aflaţi într-o situaţie limită?

La naiba! Când se concentrase această discuţie asupra lui şi a ceea ce credea el despre căsătorie?

— Cred că ne-am îndepărtat de la subiectul nostru, spuse el. V-a fost încredinţată sarcina de a le găsi nişte soţi potriviţi. Ei bine, iată-ne!

Ea trase adânc aer în piept, ridică puţin bărbia şi îşi împreună mâinile deasupra cărţii de parcă şi-ar fi adunat toată forţa de care era capabilă.

— Într-adevăr… dar din păcate eu nu vă consider potrivit pe niciunul.

Falconridge izbucni într-un hohot zeflemitor, iar Ravensley clătină din cap. Hawk nu putu decât să se holbeze la ea, uluit peste măsură. El era duce, şi fusese duce de la doisprezece ani. Sigur că era potrivit.

— Îmi pare rău, Alex, spuse ea încet, dar rolul meu nu este acela de a vă convinge că doamnele sunt demne de voi, ci mai degrabă voi trebuie să mă convingeţi că meritaţi să vă prezint lor.

— Eu sunt fratele tău!

— Îmi dau seama de asta şi îmi pare nespus de rău că nu te pot recomanda fără rezerve. Nu o pot face însă, spuse ea oftând.

— Asta e groaznic de ridicol, spuse Falconridge, ridicându-se în picioare. Nu am de gând să mă înjosesc…

— Stai jos, spuse Ravensley. E doar puţin temperamentală.

— Refuz să mă înjosesc într-atât, încât să trebuiască să demonstrez cuiva ce merite am, şi asta cu atât mai puţin în faţa unui străin… sau a unei însoţitoare, rosti Falconridge pe un ton batjocoritor.

Hawk văzu cum Lady Louisa tresări şi i se făcu milă de ea. În mod evident, nu era o situaţie prea plăcută pentru niciunul dintre ei.

— Hei, Falconridge, nu ai motive să îţi descarci frustrările asupra lui Lady Louisa, spuse el.

— Îmi cer scuze, doamnă, spuse acesta înclinându-se uşor. Am fost acuzat în mai multe rânduri că sunt prea orgolios, dar alături de titlul meu, e tot ce mi-a mai rămas, şi nu am de gând să renunţ încă la asta, dacă îmi permiteţi. Vă doresc tuturor noapte bună, ştiu unde e uşa.

Se întorsese pe călcâie şi traversase deja jumătate din cameră când Ravensley strigă după el.

— Lasă-l să plece, spuse Hawk. Asta înseamnă că avem mai puţini competitori.

Ravensley se întoarse şi îi aruncă o privire ucigaşă surorii lui.

— Nu a mers deloc bine, nu? Cumva ai reuşit să îmi insulţi unul dintre prieteni.

— În timp ce tu ai reuşit să mă insulţi pe mine. Nu

sunt temperamentală.

O, dar avea o fire pătimaşă! O dădeau de gol ochii strălucitori care îşi schimbau culoarea într-un albastru ceva mai închis până când ajungeau să strălucească precum flacăra din cămin. Pentru numele lui Dumnezeu, Hawk îşi simţi trupul cuprins de un val de dorinţă văzând atâta emoţie. Oare văzuse vreodată o femeie dându-şi cu adevărat pe faţă mânia? Femeile cu care umbla el erau mult prea fericite să îi capteze atenţia pentru a face aşa ceva. Cu siguranţă nu l-ar fi provocat, nu ar fi ripostat, şi nici nu i-ar fi pus la îndoială cuvintele. Se aştepta ca Lady Louisa să arunce cu cartea în fratele ei în orice clipă. O strângea în mână atât de puternic, încât i se albiseră articulaţiile degetelor.

— Toate femeile sunt temperamentale, spuse sec Ravensley. Eşti femeie, aşa că e la mintea cocoşului că eşti pătimaşă.

— Ce presupunere ridicolă! E ca şi cum ai spune că toţi bărbaţii sunt idioţi.

— Hei, măsoară-ţi cuvintele…

— Măsoară-ţi-le tu, spuse ea ridicându-se brusc.

Respira cu dificultate, rapid, în timp ce sânii i se iţeau prin materialul rochiei, făcându-l pe Hawk să se simtă şi mai puţin confortabil în hainele lui. Avea să se trezească într-o situaţie cam jenantă dacă trebuia să se ridice brusc de pe scaun. Încercă să se concentreze asupra titlului cărţii pe care o ţinea în mână, orice numai să nu o mai privească direct. Era fiică de conte şi sora celui mai bun prieten al lui, nu o târfuliţă ordinară. Reacţia lui era complet nepotrivită, pe lângă faptul că era cât se poate de derutantă.

— E din cauza amantei mele, nu-i aşa? izbucni Ravensley, iar Hawk se întrebă ce altceva mai pierduse din discuţie care dusese la această presupunere. Nu eşti de acord cu ea, nu ai fost niciodată de acord, dar cu toate acestea trebuie să îţi dai seama că domnii de familie bună

au amante.

— Eu n-am, interveni Hawk laconic, reacţie ce atrase două perechi de ochi albaştri spre el.

Nu ştia de ce simţise nevoia să se apere, să spună ceva ce ar fi putut să îi facă lui Lady Louisa o impresie bună. Încerca să îşi urmărească scopurile matrimoniale, ori ea era cea mai scurtă şi mai lipsită de neplăceri cale de a le împlini. Cel puţin aşa gândea înainte ca această întâlnire să se transforme într-un *fiasco.*

— Lady Louisa, aţi spus mai devreme, înainte să ne pierdem cumpătul, că nu ne consideraţi demni de a fi prezentaţi. Aţi vrea să ne explicaţi mai pe larg cum aţi ajuns la o asemenea concluzie? Până la urmă, este posibil să aveţi idei greşite în ceea ce ne priveşte.

— Când fratele meu vine acasă în zori, după ce petrece noaptea în compania voastră, duhneşte a alcool şi a parfum ieftin, spuse ea strângând cartea la piept ca pe un scut. Trebuie să îl ajut să urce scările, şi are gura cam slobodă. Nu doresc să ne pun pe toţi într-o situaţie jenantă repetând ce spune. Este destul că ştiu că nicio doamnă nu este în siguranţă în prezenţa voastră, că puneţi preţ doar pe cucerire, nu şi pe premiu, şi că de obicei vă debarasaţi repede de ceea ce aţi cucerit. Cum v-aş putea recomanda unei doamne căreia am datoria de a-i asigura o viaţă fericită?

Hawk o studie solemn în timp ce se scărpina cu arătătorul sub buza inferioară. Ştia mult mai multe lucruri despre el decât şi-ar fi închipuit, aşa că nu era de mirare că nu intenţiona să-l prezinte doamnelor.

— Credeam că fericirea lor depinde de obţinerea unui titlu. Ce doamnă nu ar fi mai mult decât încântată să devină ducesă?

— Şi după ce noutatea de a fi ducesă nu mai are niciun haz?

— Din fericire, până să se întâmple asta, mă voi îngriji

să îmi obţin cei doi moştenitori, şi nu voi comenta dacă va încerca să îşi găsească fericirea în altă parte.

— Dar plăcerea?

Hawk fu luat prin surprindere de întrebarea ei. Ce ştiau doamnele cu educaţie aleasă despre plăcere, şi în mod special ce ştia Lady Louisa despre asta? Oare aflase ceva din proprie experienţă, sau din auzite? Oare ce bombănise Ravensley în timp ce ea îl căra pe scări în sus şi îl aşeza în pat, şi ce îl întrebase ea în acea stare vulnerabilă, când vorbea aşa de liber? Dacă avea limba atât de slobodă, Hawk se mira că încă o mai avea în gură.

— Desigur, nu aş putea refuza niciodată unei femei ocazia de a-i oferi plăcere, spuse Hawk dregându-şi vocea.

Ea îl privi atent, de parcă ar fi încercat să îşi dea seama dacă cuvintele lui ar trebui luate ca atare, sau dacă aveau vreun înţeles ascuns. Dacă ar fi fost vorba de orice altă femeie, ar fi avut grijă să folosească vorbe cu dublu sens. Lucrurile erau cam pe muchie de cuţit. Se simţea de parcă ar fi văzut-o acum pentru prima oară, şi nu putea să nu recunoască că era fascinat… era chiar în pericol de a flirta cu ea, încercând să o facă să vadă lucrurile din punctul lui de vedere, căci seducţia avea o putere enormă de convingere.

— Cât de generos sunteţi, spuse ea în cele din urmă.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Îmi pare rău, Excelenţă, dar nu mi-aţi spus nimic care să mă convingă că ar trebui să vă recomand. Aţi reuşit însă să îmi întăriţi credinţa că aţi fi complet nepotrivit.

— Poziţia dumneavoastră pare puţin cam inflexibilă.

— Se prea poate, dar mi-o menţin. În orice caz, în eventualitatea că am judecat greşit şi sunteţi potrivit, nu voi face nimic ca să vă sabotez nici pe dumneavoastră, şi nici pe fratele meu. Dar nici nu vă voi încuraja pe vreunul să le obţineţi favorurile, şi nici pe ele să vi le ofere.

— Louisa…

— Sunt hotărâtă, Alex, spuse ea, tăindu-i vorba lui Ravensley. Iar acum, domnilor, vă rog să mă scuzaţi, am multe lucruri de pus la punct înainte de plecarea de mâine.

Faptul că îi tot găsise nod în papură îi cam stinsese dorinţa lui Hawk.

— Vă apreciez sinceritatea, Lady Louisa, spuse el, ridicându-se în picioare şi făcând o scurtă plecăciune.

— Nu am vrut să fiu crudă.

— Nu cred că aţi putea fi crudă nici dacă aţi vrea. Apreciez şi faptul că vă luaţi responsabilităţile atât de în serios.

— Dacă îmi permiteţi, Excelenţă, poate că ar trebui să faceţi şi dumneavoastră la fel.

— *Încerc,* doamnă.

— Sunt şi americance pe care nu le am eu în grijă…

— Da, dar niciuna nu este la fel de bogată şi, deşi îmi găsiţi tot felul de defecte, daţi-mi voie să vă asigur că nu mă mulţumesc cu puţin, când pot avea mai mult.

— Da, din vorbăria incoerentă a fratelui meu, mi-am dat seama că sunteţi un bărbat care preferă excesele în toate privinţele.

Hawk era grozav de tentat să îi smulgă volumul din mâini şi să îl arunce în capul fratelui ei. Nu i se întâmpla des să rămână fără replică.

— Cred că aţi înţeles ce am vrut să spun, rosti ea încet. Vă urez noapte bună, adăugă ea şi, fără a mai aştepta răspunsul lor, ieşi cu graţie din cameră.

— La naiba, nu pot să cred că a refuzat să ne ajute, spuse Ravensley de îndată ce se închise uşa în urma ei.

— Nu pot să nu mă întreb exact ce ai putut să spui în timp ce te căra pe scări, i-o întoarse Hawk.

— A, nimic important, te asigur. Nopţi pierdute, băutură, petreceri… bănuiesc că nu o pot învinovăţi că nu are o părere prea bună despre noi, dar nu contează asta. Chiar şi aşa, suntem cei mai buni candidaţi şi nu ar trebui

să avem vreo problemă în a obţine mâna uneia dintre fetele familiei Rose. Puţin coniac ca să sărbătorim provocarea care ne aşteaptă?

— Chiar te rog.

Hawk aruncă o privire spre uşă. Îi era teamă că îl păştea o provocare mai mare decât să atragă atenţia uneia dintre tinerele Rose. Pentru el, era posibil să se dovedească mai greu s-o ignore pe însoţitoarea lor.

Capitolul 3

— Nu pot să cred că mi-ai insultat prietenii în felul în care ai făcut-o.

Louisa înţelegea prea bine că Alex nu era doar furios, ci şi jignit. Făcuse mai mult decât să îi insulte prietenii – îl rănise profund. Împături şalul cu mare grijă, dar nu de teamă să nu strice veşmântul extrem de delicat din ţesătură de lână, ci pentru că se simţea fragilă în acea clipă şi avea nevoie de ceva confortabil care să o aline. Şi ei îi venise la fel de greu să spună adevărul, cum le venise şi lor să îl audă.

— Îmi pare rău, Alex, dar după cum am spus, mi s-a încredinţat sarcina de a le găsi acestor doamne nişte soţi potriviţi, iar tu şi prietenii tău nu sunteţi deloc aşa ceva.

— Doamnele sunt în căutare de soţi cu ranguri nobiliare, ori nici că poţi găsi ceva mai important decât un duce, asta dacă nu reuşeşti cumva să prinzi în mreje ceva sânge regal, şi dacă îmi permiţi, nu cred că are să se întâmple una ca asta. Avem cu toţii nişte titluri cât se poate de interesante, mulţumesc de apreciere.

Louisa aşează şalul în cufăr. Îi făcuse semn cameristei să îi lase singuri în clipa în care Alex năvălise în dormitorul ei. Deşi uşa de la cameră rămăsese uşor întredeschisă şi

exista posibilitatea să fie auziţi de servitori, aceştia se pricepeau de minune să ţină problemele stăpânului lor doar pentru ei. Cel puţin aşa procedaseră când fuseseră plătiţi aşa cum se cuvine. Câţiva dintre ei îşi căutaseră de lucru în altă parte, dar cei trei care rămăseseră erau cât se poate de loiali.

— Mama tinerelor este cea care este atât de pornită să le găsească soţi cu titluri nobiliare, şi nu ele însele. Ele caută dragoste şi pasiune, spuse ea înfruntându-l pe Alex. Cum aş putea să le recomand cu conştiinţa împăcată gentilomi care, după toate probabilităţile, nu ar putea niciodată să le ofere dragoste, care le doresc doar din motive pecuniare?

— Crezi cu adevărat că ai să găseşti vreun lord în toată Anglia care să se uite la ele şi să nu se gândească în primul rând la cât de pline le sunt cuferele cu bănet?

— Speranţa moare ultima.

— Nu poţi fi atât de naivă. Chiar în dimineaţa asta te plângeai că eşti săracă, şi că asta garantează că nu o să îţi găseşti niciodată un soţ.

— Da, dar tu căutai să îmi demonstrezi că, la un moment dat, un bărbat îşi va da seama de adevărata mea valoare. Oare nu se poate spune acelaşi lucru şi despre aceste moştenitoare americane?

El se întoarse cu faţa la fereastră, contemplând grădinile înveşmântate în mantia întunecată a nopţii, cu mâinile strânse la spate. Se supăra rar pe ea, dar când se întâmpla să o facă, putea să devină chiar înspăimântător.

Louisa ştia că încerca să se liniştească pentru a nu spune lucruri pe care amândoi le puteau regreta.

— Jenny şi Kate sunt foarte cumsecade… sunt atât de tinere, şi mult mai naive decât mine, spuse ea făcându-şi curaj şi făcând un pas timid spre el. Dezbat dacă mai întâi e pasiunea, sau dragostea. Jenny îşi doreşte pasiune, iar Kate dragoste, dar sunt conştientă de faptul că sunt şanse mari

ca amândouă să se trezească măritate cu vreun lord rece şi distant care nu le va oferi nici pasiune, şi nici dragoste. Deşi aş putea să mă cert cu tine cât e noaptea de lungă că ele sunt principala mea grijă, în realitate pentru mine îmi fac griji. Louisa îl văzu cum încremeneşte şi îşi îndreaptă spatele, aşa că mai făcu un pas spre el. O să le servesc de însoţitoare doar pentru o perioadă scurtă, aşa că e o afacere tare ciudată. Pentru a fi apreciată, nu trebuie să ocup acest post o perioadă prea lungă de timp, poate un sezon, maxim două. Moştenitoarele se vor căsători, iar eu voi căuta alte doamne care să aibă nevoie de serviciile mele. Trebuie să devin cunoscută drept o însoţitoare care îşi ţine promisiunea de a găsi cea mai bună partidă, ori tu şi prietenii tăi aţi dovedit în mai multe rânduri că nu vă calificaţi pentru asta.

— Dacă ar fi să mă căsătoresc cu una dintre moştenitoare, nu ai mai fi nevoită să cauţi o altă doamnă pentru care să faci pe însoţitoarea în societate. Ai avea o rentă. Aş avea grijă de nevoile tale şi, dacă aş face o înţelegere generoasă, aş putea să îţi ofer o zestre şi să îţi găsesc un soţ. Nu îţi dai seama că te afli în postura potrivită pentru a ne ajuta pe amândoi?

— Îmi ceri să îmi sacrific integritatea.

— Dar nu le datorezi nimic acestor doamne!

— Nu ai făcut niciodată o promisiune?

— Desigur că am făcut promisiuni.

— Şi ţi-ai ţinut promisiunile?

Îşi putea da seama după privirea lui uimită că îşi dăduse seama de capcana pe care i-o întinsese. Îl iubea nespus, dar uneori el chiar subestima inteligenţa femeilor.

— Ei bine? insistă ea.

— Da, recunoscu el în cele din urmă fără prea mare tragere de inimă.

— De ce?

— Pentru că era onorabil să fac asta.

— Nu te aştepţi ca eu să fac acelaşi lucru?

— Bănuiesc că da.

În mod evident era nemulţumit de adevăr, dar cel puţin se calmase.

— Cu toate acestea, tot cred că ne-ai subestimat destul de mult când ne-ai eliminat din lista posibililor candidaţi pentru doamnele tale.

— Poate pe tine, spuse ea cu un zâmbet blajin, însă nu pe Falconridge şi cu siguranţă nu pe Hawkhurst.

Fără îndoială, Hawkhurst era cel mai rău dintre toţi trei. Fratele ei nu intrase deloc în belele înainte ca acesta să apară în viaţa lui.

— Ne place să ne simţim bine, şi nu văd deloc care e problema cu asta.

— Băutură, petreceri, boroboaţe până în zori… tocmai faptul că nu vezi aceste lucruri ca pe o problemă nu te recomandă drept o partidă potrivită.

— Cam întortocheat mod de a vedea lucrurile, Louisa.

— Ba deloc. Aş vrea să te pot recomanda, chiar aş vrea, dar pur şi simplu nu pot.

— Nu vei vorbi însă în defavoarea noastră, nu?

— Nu am spus chiar asta ceva mai devreme?

— Ba da, dar eşti femeie, iar femeile sunt schimbătoare.

— Ai o părere atât de proastă despre femei, încât mă mir că îţi cauţi o soţie.

— Este de datoria mea să o fac.

— Încă un motiv pentru care nu ai fi potrivit.

— Tu chiar crezi că există vreun bărbat care să-şi dorească să se căsătorească? spuse el izbucnind într-un râs violent.

— Da, aşa cred.

— Crede-mă, dragă soră, când îţi spun că *niciun* bărbat nu doreşte să se căsătorească.

*

Louisa se gândise întotdeauna că avea să se mute din casa în care se născuse şi crescuse doar când avea să intre în cea a bărbatului cu care se căsătorise. Era cu adevărat o experienţă ciudată să stea într-un dormitor străin şi să încerce să şi-l închipuie ca fiind al ei – pentru o vreme, desigur, şi totuşi pentru câteva săptămâni, poate luni sau chiar ani!

Stătuse la moşia de la ţară a unor prieteni, însă nu petrecuse acolo mai mult de câteva zile. Acolo fusese un vizitator, un oaspete bine-venit, ori în această casă, era cu totul altceva. Cu siguranţă nu era un membru al familiei, deşi nu chiar o servitoare, dar nu era prietena nimănui.

Se aşeză pe pat şi pe cuvertura nefamiliară cu un oftat. Era însoţitoare în înalta societate, şi acesta era noul ei cămin. În timp, va fi nevoită să se mute în alte case, ca un nomad, fără a avea un loc numai al ei.

Ştiuse că acesta va fi preţul pe care trebuia să îl plătească atunci când luase decizia de a plasa acel anunţ. Era o prostie să fie melancolică, căci încercarea ei fusese o reuşită.

Privea în timp ce camerista ei personală, Colette, care îi fusese repartizată de către doamna Rose, îi aşeza lucrurile din cufăr în şifonier. Îşi adusese toate hainele, şi se temea că asta ar putea fi prea mult pentru noua ei poziţie socială. Ar fi trebuit să se amestece în peisaj. În timpul sezoanelor trecute, propria ei însoţitoare, o verişoară căsătorită, fusese cât se poate de discretă, iar Louisa dorea să îi urmeze exemplul. Nu avea să atragă deloc atenţia asupra ei, dar avea să fie foarte atentă cu protejatele ei şi cu orice domn care avea să le bage în seamă.

După ce termină de aşezat hainele, Colette trimise un lacheu să ducă cuferele, apoi o lăsă singură pe Louisa, promiţând că avea să revină pentru a o ajuta să se

pregătească pentru cină.

Era un semn promiţător. Cel puţin doamna Rose nu se aştepta ca ea să mănânce la bucătărie cu servitorii.

Cu un oftat, Louisa se ridică, merse până la fereastră şi privi strada. Nu era stăpâna casei, deci nu trebuia să aibă grijă de mese sau să stabilească meniul zilei cu bucătarul. Era puţin cam neliniştitor să fie atât de liberă, şi totuşi atât de încătuşată. Ce Dumnezeu să facă cu timpul pe care îl avea la dispoziţie?

Trebuia să îşi organizeze un calendar de evenimente, ori ca să facă asta, trebuia să treacă în revistă invitaţiile pe care le primiseră doamnele. De asemenea, trebuia să alcătuiască o listă cu prezentările necesare. Se simţi dintr-odată copleşită de atâtea responsabilităţi, căci de fapt în spatele fiecărei sarcini se afla tocmai povara de a găsi un soţ potrivit pentru aceste doamne. Cu toate acestea, cum ştiai care e soţul potrivit?

O bătaie uşoară la uşă o făcu să se îndepărteze de fereastră şi să îşi întrerupă gândurile. Înainte să poată răspunde, uşa se deschise şi Jenny îşi îţi capul, cu un zâmbet strălucitor.

— Te-ai instalat?

— Pentru moment.

— Îţi pot ţine de urât?

— Mi-ar face mare plăcere.

— Perfect, spuse Jenny intrând repede în cameră şi trăgând-o după ea pe Kate, care ţinea o carte în mână. Ne-am gândit că am putea vorbi despre ce aşteptări avem.

— Ce idee minunată! spuse Louisa.

— *Ea* s-a gândit că am putea vorbi despre aşteptările noastre, sublinie Kate, arătând din cap spre sora ei. Nu văd cum ar putea discuţia asta să schimbe ceva.

— Am adus invitaţiile, spuse Jenny înmânându-i un teanc Louisei.

— Minunat, chiar mă gândeam că trebuie să aflu cum

staţi cu... oare cum să spună asta mai politicos... primirea de invitaţii.

— Nu îţi face griji, o linişti Kate, primim cele mai de vază invitaţii. Lui Bertie i-a cam plăcut de Jenny.

— Aţi făcut cunoştinţă cu prinţul de Wales?

— Mi-a zâmbit, spuse Jenny dând din umeri. Am dansat o singură dată şi nimic mai mult.

— Mama voastră trebuie să fi fost încântată.

— Puţin spus, admise Kate. Judecând după reacţia ei, te-ai fi gândit că Jenny e pe cale să devină prinţesă. Din păcate pentru dumneata, atunci i-a venit ideea să angajeze o însoţitoare pentru noi în înalta societate.

— De fapt, sunt cât se poate de mulţumită că a făcut-o, recunoscu Louisa

— Acum, povesteşte-ne despre dumneata, o îndemnă Jenny, aşezându-se pe pat.

Kate luă loc pe un scaun din apropiere, surprinzând-o pe Louisa prin faptul că nu îşi deschisese cartea ca să-şi îngroape nasul în ea.

— Nu sunt prea multe lucruri de spus, începu Louisa, aşezându-se pe un scaun şi sortând invitaţiile.

Trebuia să admită că era destul de impresionată. Erau invitate numai la serate organizate de lumea buna.

— Aţi fost vreodată îndrăgostită? întrebă Kate.

— Nu, spuse Louisa fără a ridica privirea.

— Aţi avut vreodată parte de pasiune? întrebă Jenny.

În momentul acela, Louisa ridică privirea spre ele.

— Nu aş vrea să fiu nepoliticoasă, însă în mod cât se poate de serios, fetelor, ar trebui să vă mai extindeţi orizontul. Pare că aveţi destul de puţine subiecte de discuţie. Spuneţi-mi ce vă place să faceţi.

— Mie îmi place să citesc, spuse Kate.

— Ce noutate! exclamă Jenny dându-şi ochii peste cap. Nu cred că ar fi reuşit să îşi dea seama de asta.

— Ce îţi place să citeşti? întrebă Louisa, fără să ia în

seamă sarcasmul lui Jenny.

— Poveşti romantice.

— Ce altceva îţi mai place? o întrebă Louisa prinzând curaj, căci simţea în sfârşit că e pe cale să facă progrese.

— Ciocolata. De aceea şi sunt mai rotofeie decât Jenny. Îmi place să mănânc ciocolată în timp ce citesc.

— Şi citeşte exagerat de mult, adăugă Jenny.

— Nu sunt sigură că este posibil să citeşti prea mult, replică Louisa.

— Nu merge nicăieri fără să aibă o carte în mână.

— Fac asta pentru că mă plictiseşti atât de repede, i-o întoarse Kate. Trebuie să mă distrez şi eu cu ceva.

— Doamnelor, cred că ne-am îndepărtat din nou de la subiect, interveni Louisa înainte ca tinerele să îşi mai arunce şi alte răutăţi. Urma să îmi spuneţi ce vă place să faceţi.

— Eu prefer să stau în aer liber, spuse Jenny. Îmi place să călăresc şi să merg cu bicicleta.

— Cu bicicleta? întrebă Louisa. Dar nu sunt cam instabile bicicletele?

— Da, velocipedul este cam nesigur. Am încercat să merg odată cu el şi am căzut. Am o mică cicatrice deasupra sprâncenei, spuse ea indicând semnul. Tricicleta e mai sigură şi am şi mers cu ea. Dar eu nu mă dau în vânt după siguranţă, dumneata?

— Sigur că îmi place să fiu în siguranţă.

— Dar siguranţa e plictisitoare, zise Jenny, sucindu-se în fel şi chip prin pat până când ajunse să stea pe burtă, cu bărbia în mâini. Mie îmi place aventura.

— Aşadar, îţi doreşti un soţ aventuros, conchise Louisa, încercând să restrângă lista de preferinţe a fetei.

— Cu siguranţă. Trebuie să fie arătos, după cum am stabilit deja, şi să sărute bine. Pe care dintre lorzi i-aţi încercat?

Louisa se simţea de parcă tocmai ar fi dat soarele pe

gât, iar lumina lui îi emana acum din trup.

— Poftim?

— Pe care dintre lorzi i-aţi sărutat?

— Nu l-am sărutat pe niciunul, spuse ea, clătinând din cap şi nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Niciunul? întrebă Kate, părând la fel de şocată ca Jenny.

— Niciunul. Nu se cuvine să primeşti sărutări… cel puţin nu până eşti logodită.

— Dar cum afli dacă îţi place cum sărută? întrebă Jenny. Dacă sărută… cu multă salivă, ca un câine?

— Ei bine… nu m-am gândit niciodată la asta.

Jenny se răsuci în pat şi se ridică în capul oaselor.

— Auzisem eu că englezoaicele nu primesc sărutări, dar nu am crezut niciodată că e adevărat.

— Dar primim sărutări, spuse Louisa, dintr-odată în defensivă. Mi-a fost sărutată mâna şi odată un domn m-a sărutat pe obraz.

— O, Dumnezeule, ce scandalos! exclamă Jenny ducându-şi mâna la gură. Pe ce obraz, pe stângul sau pe dreptul?

— Pe stângul, spuse Louisa după ce se gândi puţin.

— Slavă Domnului. Dacă ar fi fost pe dreptul, probabil că ai fi fost nevoită să te măriţi cu el. Un sărut pe obrazul drept este cu mult mai scandalos.

— Las-o în pace, Jenny! o admonestă Kate. De fapt, să ştii că tu împărţi sărutări cu puţin prea multă uşurinţă.

— Îmi place să fiu sărutată, replică Jenny, după care se concentră asupra Louisei. Nu există însoţitoare în America, aşa că avem mai multă libertate în a gusta pasiunea.

— Acum însă nu vă aflaţi în America, şi trebuie să ne respectaţi tradiţiile, spuse Louisa. Căutaţi să atrageţi un lord care să vă ia de soţie. Trebuie să fiţi cuviincioase mereu, altfel nu are să vă mai respecte.

— Nu are să îi placă dacă îi permit să mă sărute?

Louisa scoase un oftat.

— Nu îşi va dori o femeie care a fost uşor de atras… la rele.

— Atunci întreb din nou, cum voi şti dacă îmi va plăcea sărutul lui dacă nu mă sărută?

— E aşa de important să te sărute?

— Cu siguranţă, nu-i aşa, Kate?

— Nu mi se întâmplă prea des să fiu de acord cu Jenny, dar trebuie să recunosc că în această privinţă are dreptate.

— Aţi alege să nu vă căsătoriţi cu un bărbat doar pentru că nu v-a plăcut cum v-a sărutat? întrebă Louisa.

— Ei bine, asta chiar nu ştiu. Bănuiesc că ar depinde dacă mă iubeşte sau nu.

Dintr-odată Louisa se simţi grozav de naivă, tânără şi anostă pe lângă aceste domnişoare. Greşise când considerase că ele erau cele inocente.

— Aşadar, dacă nu luaţi decizia în baza sărutului lui, de ce este atât de important să vă sărute?

— Pentru că ar putea fi un avantaj.

— Arătos şi să sărute bine, spuse Jenny. Să trecem la următoarea cerinţă: mâini mari.

Louisa se încruntă la ea.

— Vă bateţi joc de mine.

— Nu, nu, deloc, deşi de fapt nu m-a atins niciodată intim un bărbat, când mă gândesc la asta, mă gândesc la nişte mâini mari şi puternice, capabile să îmi ofere pasiune.

Louisa îşi drese glasul.

— Cred că trebuie să ne concentrăm asupra a ceva ce putem măsura de la distanţă.

— Ce anume?

— Simţul umorului, inteligenţa, cât de interesante sunt subiectele pe care le abordează într-o conversaţie…

— Dar unde e pasiunea în toate acestea? întrebă

Jenny

— Pasiunea nu este doar fizică, spuse Louisa, este şi în felul în care un bărbat îşi priveşte moşia şi vede generaţiile care l-au precedat. Este în aprecierea lui faţă de Shakespeare, în modul în care se achită onorabil de obligaţii, în felul lui curtenitor de a fi, în respectul faţă de cei mai în vârstă decât el. Se pot observa atât de multe lucruri de la distanţă.

— Nu îmi vei permite să mă fac nevăzută ca să sărut vreun bărbat, nu-i aşa? spuse Jenny oftând.

— Nu, din păcate, nu vă voi permite. Gentilomii noştri pretind ca doamnele pe care le au în vedere pentru căsătorie să aibă o purtare ireproşabilă, aşa că trebuie să ne asigurăm că sunteţi la fel de potrivite pentru ei, cum sunt şi ei pentru dumneavoastră, încep să cred că va trebui să vă învăţ să ne apreciaţi tradiţiile.

— Nu vreau lecţii – am avut parte de mult prea multe, sări Jenny. Aşadar, la ce bal să mergem? continuă ea, arătând spre invitaţiile din poala Louisei.

Louisa începu să caute din nou prin invitaţii, întrebându-se dacă nu cumva îşi luase o sarcină imposibilă.

Capitolul 4

Numai *gândul* la însurătoare îl făcea să îl treacă toţi fiorii, dar Hawk ştia că ajunsese la un moment în viaţă în care nu prea mai avea de ales. La treizeci şi patru de ani – căci mama sa îi amintea în mod constant de vârsta pe care o avea –, nu mai era un tinerel. Avea datoria de a produce un moştenitor şi era, de asemenea, obligat să le asigure într-un fel sau altul celor pe care îi avea în grijă siguranţa financiară. Iar o moştenitoare americană i-ar fi oferit cât se poate de uşor ambele lucruri.

Deşi surorile Rose nu erau singurele moştenitoare din Londra din acest sezon, Lady Louisa aruncase mănuşa, indiferent dacă o făcuse în mod intenţionat sau nu. Pe legea lui, se hotărâse că *avea* să se căsătorească cu una dintre ele pur şi simplu pentru că Lady Louisa era aşa de sigură că nu avea să o facă.

*

Chiar îi plăcea o provocare bună. Hawk stătea în picioare lângă uşa de sticlă care dădea înspre terasă şi, fără să-l vadă cineva, observa cum Lady Louisa se plimba cu eleganţă prin cameră, prezentându-şi protejatele unor domni aleşi de ea, pe care îi considera fără doar şi poate potriviţi. Erau plicticoşi şi nu aveau deloc simţul aventurii. Ce păcat că niciunul dintre aceşti gentilomi aşezaţi, cuviincioşi şi bine educaţi nu o luase de nevastă. Aşa nu ar mai fi fost nevoit să se lupte cu idealismul ei minunat.

Primul bal era fără îndoială cel mai important. Impresia pe care o făceau doamnele urma să influenţeze restul sezonului monden.

Din observaţiile lui, reuşise să deducă faptul că ambele doamne erau cât se poate de drăguţe, graţioase şi echilibrate. Însă ce moştenitoare americană nu era aşa? Aveau bani la dispoziţie, iar banii înseamnă putere. Desigur, şi un titlu înseamnă putere. Dacă le-ar aduce împreună pe acestea două, ar fi de neoprit. Ar putea să facă tot ce îi trecea prin cap, unde voia şi când voia. Viaţa ar deveni aşa cum nu mai fusese de mult: frumoasă. Nu ar mai avea atâtea responsabilităţi şi şi-ar duce mai uşor poverile.

Îşi petrecuse ceva timp construind strategia care avea să îl ajute în a-şi atinge ţelul de a se căsători cu una dintre surorile Rose. Acum tot ce îi mai rămânea de făcut era să îşi pună planul în aplicare.

Muzica pentru cadril se încheie. Le urmări pe fiecare dintre surori cum erau conduse înapoi lângă însoţitoarea lor. Aşteptă cât se apropiară domnii, Lady Louisa le încredinţă pe protejatele ei, iar doamnele fură conduse înapoi pe ringul de dans. Sosise momentul ca Hawk să intre în acţiune.

Nimic nu îi plăcea mai mult decât vânătoarea.

*

Louisa îşi dădu seama de prezenţa lui cu mult înainte să îl vadă. Îi simţi privirea şi atenţia concentrate asupra ei de parcă tocmai şi-ar fi zărit prada. Nu ştia cum de îi trecuse un asemenea gând prin minte. Ştia doar că asta simţea.

Îşi mută puţin privirea şi îl văzu îndreptându-se spre ea cu pas de felină, cu un aer de pasăre răpitoare în mişcări. Era un bărbat civilizat care i se păru dintr-odată cât se poate de sălbatic. Era atât de teribil de întunecat nu doar din pricină că era brunet, ci şi ca fel de a fi. Numele pe care i-l găsiseră prietenii lui apropiaţi, Hawk – uliu –, părea cât se poate de potrivit. Nu îi spusese niciodată astfel, căci nu şi-ar fi putut permite să fie atât de familiară cu el.

Putea înţelege foarte bine de ce îşi câştigase acea reputaţie – cum că nicio femeie nu era în siguranţă alături el. Văzându-l insinuându-se în faţa ei, i se păru cât se poate de periculos.

Ochii i se închiseseră şi mai mult la culoare, iar gura i se arcui într-un zâmbet leneş, senzual. Nu se mai uitase niciodată la buzele unui bărbat. Ce moi şi atrăgătoare păreau. Îi era din ce în ce mai dificil să îşi tragă răsuflarea, ca şi cum nişte degete invizibile i-ar fi strâns şireturile de la corset.

— Lady Louisa, spuse el torcând încet, asemenea unui leu care mârâie încetişor, aşa cum auzise ea într-una dintre

vizitele la grădina zoologică. Îmi faceţi onoarea de a îmi acorda acest dans?

Louisa simţi fierbinţeala din obraji şi se întrebă dacă el îi vedea îmbujorarea.

— Excelenţă, după cum sunt convinsă că ştiţi deja, particip la acest bal în calitate de însoţitoare, şi nu ca invitată.

La început fusese o situaţie dificilă şi jenantă, căci cunoştinţele o salutau şi începeau să înţeleagă care era rolul ei. Se eliminase de bunăvoie de pe piaţa fetelor aflate în căutare de soţi, şi suferea văzând mila din ochii celor cu care visase odinioară să se căsătorească. Aceştia îşi văzuseră visul cu ochii, în timp ce ei nu îi mai rămăsese decât un coşmar. Dar răul fusese deja făcut, zvonurile aveau să se răspândească, şi Louisa era convinsă că avea să îi fie mult mai uşor să îşi facă apariţia la următorul bal. Până la sfârşitul sezonului monden, avea să uite că nutrise vreodată speranţe să se căsătorească şi să îşi întemeieze o familie.

— Dacă-mi permiteţi, v-aţi descurcat de minune să vă ţineţi protejatele ocupate pentru moment, şi nu mai au nevoie de serviciile dumneavoastră. Nu văd nimic rău în a da un tur pe ringul de dans.

Cât de mult îşi dorea să îi fi putut accepta invitaţia, să se lase prinsă în vârtejul dansului pe podeaua lustruită ca şi când nu ar fi avut nici cea mai mică grijă, însă nu putea să nu se întrebe de ce atunci, de ce o invitase la dans chiar atunci, în condiţiile în care nu o mai făcuse niciodată înainte?

— Nu se cuvine, insistă ea, sforţându-se să se convingă şi pe ea însăşi de asta.

Ce rău ar putea face dacă, preţ de două-trei minute, s-ar bucura pur şi simplu de seara aceea şi de atenţia unui bărbat?

— Nimic nu mi se pare că se cuvine mai mult decât să

dansez cu o doamnă atrăgătoare.

— Ce puneţi la cale, Excelenţă? întrebă ea, îngustându-şi ochii.

— Păreţi a crede că nu sunt potrivit pentru a fi soţul cuiva, aşa că m-am gândit că n-ar fi rău să vă ofer o mică demonstraţie a faptului că pot fi cât se poate de fermecător dacă îmi propun asta. V-aş ruga să fiţi la fel de fermecătoare. Dacă nu vă veţi aşeza mâna pe braţul meu şi nu mă veţi lăsa să vă conduc pe ringul de dans, toată lumea va crede că m-aţi respins, ceea ce nu este o situaţie chiar de invidiat pentru o însoţitoare în înalta societate, nu-i aşa?

— M-aţi pus într-o situaţie imposibilă.

— Atunci permiteţi-mi să vă scot din ea, spuse el înclinându-şi uşor capul şi oferindu-i un zâmbet răvăşitor.

Adevărul era că nu avea altă soluţie decât să îi accepte invitaţia. Încercă să nu pară prea încântată de faptul că avea ocazia să se unduiască în ritmul muzicii. Fără să scoată o vorbă, îşi aşeză mâna pe braţul lui şi îi permise să o conducă pe ringul de dans pentru un vals.

Nu mai dansase de la Crăciun. Era atât de minunat să plutească în condurii ei în ritmul paşilor unui gentilom. Când luase hotărârea de a căuta un post de însoţitoare în înalta societate nu se gândise că avea să fie nevoită doar să privească de pe margine cum se distrau ceilalţi în loc să se afle în mijlocul distracţiei. Deşi nu avusese niciodată un peţitor serios, nu stătuse însă nici pe margine. Avusese mereu parteneri de dans, şi carneţelul îi fusese tot timpul plin.

— Cum vă place noua slujbă de însoţitoare în înalta societate? întrebă Hawkhurst.

Louisa aproape că se împiedică auzind întrebarea. Oare reuşise cumva să îi citească gândurile? Oare chipul ei trăda mai mult decât credea ea?

— Îmi place destul de mult, mulţumesc de întrebare.

— Implică foarte multă răspundere.

— Aşa este.

— Nu am putut să nu observ că aţi prezentat-o pe una din tinere lui Lord Ainsley.

— Da, pe Jenny.

— Mmm, murmură el, strângând din buze ca şi cum ar fi evitat să spună ceva.

— Ce înseamnă asta mai precis?

— Vă rog să îmi iertaţi îndrăzneala, dar fratele dumneavoastră mi-a spus că aţi menţionat faptul că domnişoara Jenny Rose îşi doreşte pasiune.

Să-l ia naiba pe frate-său! Oare chiar nu ţinea nimic secret din ceea ce vorbeau ei? îşi făcuse griji că ar putea să apară zvonuri printre servitori şi, când acolo, tocmai în privinţa lui Alex ar fi trebuit să îşi facă griji.

— Da, ea chiar îşi doreşte pasiune, recunoscu ea fără mare tragere de inimă.

— Atunci, dacă îmi permiteţi, cred că ar fi o minune dacă va găsi aşa ceva alături de Ainsley.

— Poftim?

— Este un fapt bine ştiut că Ainsley… nu a cunoscut pasiunea, spuse el cu glas scăzut, astfel încât Louisa fu nevoită să se ridice în vârful picioarelor pentru a-l auzi.

— Vreţi să spuneţi că nu are amantă?

— Vreau să spun mult mai mult de-atât. Vreau să spun că nu a cunoscut atingerea intimă a unei femei până acum.

Louisa îşi impuse să nu roşească auzind asemenea cuvinte îndrăzneţe şi se sili să schiţeze un zâmbet satisfăcut.

— Atunci, după scala mea de valori, este chiar o partidă potrivită, fiind un bărbat care nu se dedă plăcerilor frivole.

— Scala dumneavoastră de valori nu include şi pasiunea? întrebă el pe un ton atât de seducător, încât

Louisa simţi cum fiorii de plăcere o străbat până în vârful picioarelor.

De ce avea un astfel de efect asupra ei? Nu avea nicio îndoială că bărbatul căuta în mod intenţionat să o năucească cu discuţia lui necuviincioasă şi cu privirile lui fierbinţi care îşi aveau mai degrabă locul în dormitor, şi nu pe ringul de dans.

— Ba da, cum să nu? spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Cu siguranţă că dansau prea repede, însă ea nu îşi simţea picioarele atingând podeaua. Totuşi, nu văd de ce un bărbat trebuie să fie promiscuu pentru a fi plin de pasiune.

— Atunci, spuneţi-mi, vă rog, cum ar putea un bărbat să înveţe cum să îi provoace plăcere unei femei?

Louisa nu se mai putu abţine şi izbucni în râs auzindu-i remarca plină de îndrăzneală.

— Aşadar, justificaţi faptul că mergeţi la bordel considerând demersul o experienţă educativă? Ca un fel de şcoală…?

— Chiar aşa. Doamnele care oferă plăcere îndeplinesc un rol important în societatea noastră, şi acesta este apreciat atât de rar. Ele se asigură că un bărbat nu bâjbâie în noaptea nunţii şi îl instruiesc cum să atingă o femeie, spuse el, înclinându-şi uşor capul, astfel încât Louisa îi simţi răsuflarea caldă pe obraz. Îi arată *unde* să atingă o femeie astfel încât, atunci când face dragoste cu ea, ea să fie la fel de satisfăcută ca şi el.

Louisa îşi dădu brusc seama de cât de mari erau mâinile lui înmănuşate, şi de cât de lungi erau degetele lui. Se întrebă câtă pasiune puteau produce acestea, şi cum le-ar fi folosit. Ce fusese el învăţat? Nu se îndoia că fusese un elev strălucit. Chiar şi acum, folosindu-se doar de ochii şi de vocea lui, de apropiere, de mâinile lui înmănuşate, reuşea să dea naştere în mintea ei unor imagini carnale tulburătoare.

— Bazându-mă pe ceea ce mi-a dezvăluit fratele meu despre strădaniile dumneavoastră, fără îndoială că sunteţi expert.

— Da, mă consider astfel. V-aţi dori un bărbat care să nu ştie cum să vă poarte pe aripile pasiunii?

Louisa îşi dădu brusc capul pe spate şi se opri, uluită.

— Cred că e destul, Excelenţă, spuse ea. Nu se cuvine să îmi vorbiţi despre astfel de lucruri.

— Îmi cer scuze, dar părea că nu aţi reuşit să vă daţi seama de ce Lord Ainsley nu ar fi capabil să îi ofere domnişoarei Jenny Rose ceea ce îşi doreşte, şi de ce nu este deloc un lucru atât de groaznic ca fratele dumneavoastră, eu şi Falconridge să căutăm plăcerea înainte de a ne însura.

— Doar pentru binele viitoarelor soţii? întrebă ea suspicioasă.

El îi oferi un zâmbet machiavelic, făcându-i cu ochiul, ceea ce îi înteţi bătăile inimii, de parcă aceasta ar fi fost o pasăre în colivie în căutarea libertăţii.

— Desigur că nu este singurul scop, dar cred că am putea cădea de acord că, la un moment dat, beneficiile ar fi cu totul şi cu totul în favoarea soţiei. Acum veniţi, căci muzica continuă şi trebuie să ne mişcăm, înainte de a deveni subiect de bârfă pentru ceilalţi, spuse strângând-o mai aproape de el şi târând-o după el la dans, fără a îi lăsa vreo alternativă în afară de cea de a-l urma.

— Vă puteţi justifica comportamentul cât doriţi, reuşi ea să spună după o vreme. Dar nu am de gând să vă consider o partidă potrivită pentru aceste doamne.

— Atunci, se pare că drumul spre inima uneia dintre ele duce direct la dumneavoastră.

Louisa nu era sigură ce voia el să spună cu asta, dar cu siguranţă cuvintele lui sunau puţin a provocare, ba chiar a avertisment. Nici că putea fi mai recunoscătoare când auzi ultimele acorduri ale muzicii stingându-se. El îi aşeză

mâna înmănuşată pe braţul lui şi începu să o conducă spre scaunele de unde o luase la început.

— Trebuie să recunosc că nu vă învinovăţesc pentru că sunteţi de părere că am o influenţă atât de nefastă. În tinereţe eram destul de nărăvaş, şi am fost prins în multiple rânduri în situaţii compromiţătoare. Cu toate acestea, vă pot asigura că, odată cu trecerea timpului, m-am maturizat. Mi-ar plăcea foarte mult să îi fiu prezentat domnişoarei Jenny Rose.

— Excelenţă…

— Înainte să îmi refuzaţi o cerere atât de simplă, doresc să vă reamintesc că aţi jurat să nu încurajaţi doamnele să îmi arate bunăvoinţă, însă în acelaşi timp aţi promis şi că nu îmi veţi pune beţe în roate. Să nu mă prezentaţi înseamnă să îmi puneţi beţe în roate, şi făcând asta, vă încălcaţi promisiunea. Nu este un comportament prea lăudabil din partea unei femei care are datoria de-a avea grijă de nişte tinere doamne. Îndrăznesc să cred că familia Rose nu ar vedea cu ochi buni faptul că nu sunteţi o femeie de cuvânt.

— Ah, aveţi un răspuns pentru orice! spuse ea.

— Aşa mi s-a spus, zise el, făcându-i cu ochiul. Nu mă pricep doar la cuvinte, ştiu să îmi folosesc bine şi mâinile. Gândiţi-vă la asta, Lady Louisa. Le-aţi refuza protejatelor dumneavoastră ceea ce le pot oferi?

— Aroganţă? Da, cred că le-aş putea refuza asta.

— Nu luaţi încrederea în sine drept aroganţă.

Înainte să poată răspunde, Louisa dădu peste Jenny, care îl privea pe Hawkhurst de parcă ar fi fost un desert pe care se gândea să îl savureze. Americancele astea erau atât de neruşinate. Nici nu era de mirare că aveau nevoie de o însoţitoare. Sigur că trebuia să facă prezentările, şi deşi Louisa ezita să facă asta, ştia că din moment ce Hawkhurst era acolo, ar fi fost o insultă să nu îl prezinte lui Jenny.

Evident că, de îndată ce făcu prezentările, el o invită pe Jenny la dans şi, din nefericire, ea era disponibilă. Louisa ezită în a recunoaşte că arătau minunat împreună. Jenny era înaltă şi mlădioasă ca o trestie, iar capul îi ajungea exact până la umărul lui. Nu ar fi fost nevoit să îşi plece capul pentru a-i vorbi în şoaptă şi ar fi trebui doar să îşi încline puţin capul pentru a o săruta. Oare de unde apăruse acel gând enervant? Cu siguranţă nu le-ar fi permis să se sărute.

— Dar ştiu că e înalt, nu glumă.

Întorcând brusc capul, o descoperi pe Kate stând în picioare lângă ea. Ce însoţitoare iresponsabilă era. Cum de nu îşi dăduse seama că aceasta se apropiase de ea?

— Poftim?

— Uimitorul gentilom cu care dansează Jenny, spuse ea dând din cap în direcţia ringului de dans. Cine este?

— Ducele de Hawkhurst.

— Nu îţi este pe plac.

— Nu am spus asta.

— Ei, nu aşa explicit, dar după felul în care îl priveai, parcă te-ai fi aşteptat să facă ceva greşit. Acum sincer vorbind, Lady Louisa, nu trebuie să îţi faci griji în privinţa lui Jenny. Poată să îşi poarte singură de grijă.

Poate tocmai asta o îngrijora pe Louisa, căci se temea că avea să descopere că nu era nevoie de ea. Că nici lorzii englezi, şi nici moştenitoarele americane nu aveau nevoie de ea, ori ea îşi dorea cu disperare să aibă cineva nevoie de ea.

Capitolul 5

— Văd că Hawk a făcut o mişcare diabolic de isteaţă, spuse Falconridge laconic.

— Aşa se pare, răspunse Alex.

— Cine s-ar fi gândit să flirteze puţin cu însoţitoarea ca să îi poată fi prezentat doamnei de care este interesat de fapt?

Alex fusese surprins că Louisa acceptase invitaţia la dans a lui Hawk. Şi totuşi avusese de ales? Nu se afla într-o poziţie care să îi permită să îi râdă în nas unui duce. Alex nu se putea hotărî ce îl enerva mai mult: faptul că Hawk dansase cu sora lui, sau că acum dansa cu frumoasa Jenny Rose. Doamne, şi ce bine i se potrivea numele de familie, căci era o roză crescută printre spini.

„Bună formularea asta, trebuie să o ţin minte”, se gândi el. „S-ar putea să îmi fie utilă.”

— E sora ta, măcar pe tine te-ar putea prezenta, bombăni Falconridge.

— Deocamdată este puţin supărată pe mine. Bănuiesc că nu mi-ar spune nici cât e ceasul dacă m-aş deranja să o întreb.

— Şi de ce ar fi supărată pe tine?

— Pentru că nu am fost de acord cu opinia ei conform căreia nu suntem nişte partide potrivite.

— Dar chiar nu suntem nişte partide potrivite.

Alex îi aruncă o privire lui Falconridge. Oare era acesta acelaşi bărbat care ieşise valvârtej din casa lui din cauza părerii deloc măgulitoare pe care o avea sora lui despre el?

— Parcă îţi susţineai sus şi tare obiecţiile privitoare la părerea ei.

— Susţineam sus şi tare propriul refuz de a mă dovedi vrednic de opinia ei.

— Şi asta pentru că eşti de părere că nu eşti vrednic?

— Hai să nu mai vorbim despre asta.

— Cu siguranţă glumeşti. Bine, poate că ne mai distrăm şi noi…

— E mult mai mult de-atât, Ravensley. Am traumele

mele pe care nu doresc să le aduc ca zestre nici unei femei.

— Şi totuşi trebuie să te însori.

Falconridge oftă.

— Da, trebuie să mă însor, iar aceste moştenitoare sunt taman potrivite pentru mine. Sunt pragmatice şi nu îşi doresc dragoste sau sentimente. Îşi doresc un titlu, iar eu vreau banii lor. Poate şi o tăvăleală bună din când în când, atunci când am chef, dar nimic care să dea naştere vreunor simţăminte.

— Atunci ar trebui să te avertizez că Louisa a avut bunătatea de a-mi destăinui faptul că drăguţa Kate Rose îşi doreşte dragoste, iar Jenny pasiune.

— Atunci bănuiesc că ar trebui să mă concentrez asupra lui Jenny. Pasiune pot oferi, însă dragoste nu.

— Aş spune că aş fi mulţumit cu oricare dintre ele. Îmi pasă doar de cât de mulţi bani au.

— Eşti cam calculat.

— Dar sunt sincer.

— Ce trist… că la asta se reduc vieţile noastre… la bani. Sunt sursa tuturor nemulţumirilor.

— Credeam că sunt sursa tuturor relelor.

— Şi asta e adevărat, admise Falconridge oftând. Bănuiesc că a sosit momentul să fac un pas înainte spre acea parte neatrăgătoare a vieţii mele când încep să curtez o femeie cu intenţia de a o lua de nevastă. Să sperăm că Hawk i-a schimbat dispoziţia surorii tale, şi că va fi dispusă să ne prezinte. Vii? continuă el, făcând un pas înainte şi privind în urma lui.

Deşi îl cam irita gândul că trebuie să se bazeze pe un alt bărbat pentru a obţine favorul de a fi prezentat, Alex îşi spuse că, până la urmă, era cam acelaşi lucru cu a-i cere surorii lui un favor.

— Am de ales?

Avea oare vreunul din ei de ales?

— Nu pot să cred că i-ai spus lui Hawkhurst că Jenny

caută pasiune.

Louisa făcuse prezentările fără mare tragere de inimă atunci când Falconridge şi fratele ei se apropiaseră, în timp ce ea vorbea cu Kate. Imediat, Falconridge o invitase pe Kate la dans, permiţându-i să îşi tragă fratele deoparte, la adăpostul unui palmier în ghiveci şi să îi spună pe larg ce avea de zis.

— Nu mi-am dat seama că era un secret, spuse Alex.

— Nu era chiar un secret, doar o confidenţă. Ce altceva i-ai mai spus?

— Nimic important.

Ea clătină din cap. În mod evident, fratele ei nu avea nici cea mai mică idee despre ce era important şi ce nu era.

— Crezi că Jenny o să îl placă? întrebă Alex.

— Nu ştiu, pare să îi placă compania tuturor. Dintre cele două, ea e cel mai uşor de mulţumit.

— Dacă mă uit mai bine, este şi cea mai atrăgătoare. Vrei, te rog, să mă prezinţi când revine aici?

— Alex…

— Louisa, nu sunt atât de rău pe cât crezi tu. Te pot asigura că sunt alţii mult mai răi

Bănuiesc că vorbeşti despre Lord Ainsley, spuse ea îngustându-şi ochii.

— Ainsley? Doamne, nu, e un sfânt.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse ea cu un zâmbet triumfător.

— Ai vrea să te căsătoreşti cu un sfânt?

— Mai degrabă, decât cu Aghiuţă.

— Aş putea nuanţa această opinie, dar am obosit să mă tot contrazic cu tine, spuse fratele ei proptindu-se de perete şi încrucişându-şi braţele pe piept. Mai spune-mi ceva despre surori.

— Alex…

— Te rog, te implor, dă-mi şi mie un avantaj, ceva. Orice, chiar şi o simplă aluzie.

Părea atât de amărât şi de disperat… şi era fratele ei. Dacă Hawkhurst, Falconridge, şi Alex aveau de gând să se concentreze asupra surorilor, Alex era cel mai mic rău dintre toţi trei.

— Lui Kate îi place valsul, în timp ce Jenny nu are preferinţe.

Alex păru uşurat că îi împărtăşise chiar şi această informaţie neînsemnată.

— De ce nu aveau toate dansurile rezervate?

— De unde ştii că Jenny nu le avea rezervate?

— Hawk dansează cu ea, şi ştiu că nu i-ai scris numele în carneţel.

— Lui Jenny îi place spontaneitatea, aşa că, după fiecare dans, lasă un loc liber pe listă, ca să aibă parte de un partener de dans-surpriză atunci când apare ocazia.

— Spontaneitate… îmi place mult asta la o femeie. Trădează o fire aventuroasă, nu crezi?

Da, Jenny era spontană şi îi plăcea să se distreze. Râdea şi zâmbea mereu de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lume. Louisa nu se putu abţine să nu se întrebe dacă nu cumva faptul că nu primise cereri în căsătorie se datorase şi altor factori în afara faptului că nu avea zestre.

— Sunt prea uşor de citit? se auzi întrebându-se cu voce tare înainte să îşi dea seama că o făcuse.

— N-aş zice. Cine ar fi putut ghici faptul că aveai să te angajezi ca însoţitoare?

— Înainte de asta, spuse Louisa dându-şi ochii peste cap. Crezi că domnii mă considerau plicticoasă?

El scutură din cap.

— Nu, nu cred că este aşa cum presupui tu. Mulţi dintre noi trebuie să găsească o metodă prin care să îşi umple la loc cuferele familiei, şi asta le-a adus pe doamnele din familie într-o situaţie foarte dezavantajoasă. O să ne găsim într-o situaţie tare dificilă dacă americancele astea nu vor mai fi îndrăgostite de un titlu. Dreptul primului

născut se asigură că există puţine moştenitoare bogate în rândurile noastre. Nu ştiu de ce ai o problemă cu faptul că umblăm după banii lor, atâta vreme cât şi ele ne vor titlurile.

— De fapt, tot aranjamentul acesta mă întristează. Ca şi Kate, cred că dragostea ar trebui să aibă un cuvânt de spus aici.

— Că tot veni vorba de Kate, tot nu mi-ai explicat de ce lista ei de dansuri promise nu este plină.

Fratele ei părea hotărât să afle tot ceea ce putea afla.

— Spune că oboseşte uşor, spuse Louisa dând din umeri. De fapt, cred că pur şi simplu refuză acei bărbaţi care nu îi plac din prima.

— E norocoasă că poate alege.

— Aşa este.

Orchestra se opri din cântat şi Alex se dezlipi de perete.

— Acum, soră dragă, te rog… te implor, oferă-mi un avantaj faţă de aceste două tinere doamne.

*

— Cred că seara a fost o reuşită, spuse Jenny oftând cu melancolie.

Stând în trăsură vizavi de Jenny şi Kate, Louisa putea înţelege perfect de ce spunea Jenny asta. Tânăra nu ratase nici măcar un singur dans, în timp ce Kate dansase aproape de fiecare dată. Louisa observase o diferenţă notabilă între ele. Jenny primea cu braţele deschise atenţiile bărbaţilor, în timp ce Kate doar le tolera. Fiecare din aceste atitudini constituia un grad diferit de dificultate când venea vorba să le găsească un soţ. Uneia îi plăceau toţi bărbaţii, celeilalte nu îi plăcea niciunul. Cum avea Louisa să poată restrânge cercul lor de preferinţe?

— Mi s-a părut că fratele tău arăta ca un înger,

adăugă Jenny.

Louisa speră ca întunericul din trăsură să îi ascundă gura rămasă deschisă de uimire şi ochii cât cepele.

— Alex, un înger? spuse ea, râzând uşurel. Nici pe departe.

— Atunci, e un nemernic?

— Are momentele lui, sunt convinsă. Nu discutăm despre astfel de lucruri.

— Mie mi s-a părut că Hawkhurst arăta ca diavolul însuşi, interveni Kate.

— Dar dansează bine, spuse Jenny. Mi-a plăcut foarte mult că mi-a acordat atenţie.

Louisa îşi dădu seama că îşi încleşta mâinile. Îşi spuse că asta se datora probabil faptului că nu dorea ca tânăra doamnă să încheie sezonul monden logodindu-se cu un desfrânat. Asta era grija ei, şi nu vreun fel de dezamăgire că o astfel de eventualitate l-ar scoate pe Hawk de pe piaţa burlacilor disponibili. Nu voia să recunoască că îi plăcuse atenţia lui, deşi fusese o conversaţie nepotrivită. Nepotrivită, dar interesantă. Nici nu şi-l putea închipui vorbind despre ceva obişnuit, cum ar fi vremea de afară. Căuta mereu să şocheze, găsind în asta un stimulent. Aproape sperase că ar putea-o invita din nou la dans, însă desigur că îşi atinsese deja scopul, fiind prezentat, după cum dorea. Apoi o lăsase la o parte. Cucereşte şi treci mai departe părea să fie modul lui de operare cu femeile.

— Am observat că ai dansat cu el, Lady Louisa, spuse Jenny. Ce părere ai despre el?

— Cred că e un dansator destul de bun, spuse ea.

Jenny râse cu acele inflexiuni lirice pe care Louisa presupuse că orice bărbat le-ar găsi atrăgătoare.

— Ei, hai, hai… nu mă refeream la felul lui de a dansa, ci la el ca bărbat, sau mai degrabă ca soţ. Până la urmă este duce şi asta i-ar plăcea grozav mamei.

— Şi vrem să îi facem mamei pe plac, nu-i aşa?

întrebă Kate bosumflată.

— Vreau să îmi fac mie pe plac, spuse Jenny. Dacă îi fac şi mamei pe plac, cu atât mai bine. Acum, Lady Louisa, spune-mi ce ştii despre duce.

Ce ştia ea despre duce?

— Familia lui este bine situată. Tatăl lui a murit când Hawkhurst era foarte tânăr. Când avea doisprezece ani, dacă îmi aduc bine aminte.

— Cum a murit tatăl lui?

— Nu sunt sigură. Cred că a fost bolnav.

Şi încă de o boală care nu trebuia pomenită, dacă era să dea crezare zvonurilor.

— Ce groaznic, spuse Jenny, să duci pe umeri o povară atât de mare de la o vârstă atât de fragedă. Deşi, dacă pot spune asta, acum umerii lui sunt suficient de laţi pentru orice povară. Îl consider un specimen minunat din punct de vedere fizic.

— Care este capabil să ofere pasiune? întrebă Kate.

— Chiar aşa, răspunse Jenny. Dar tu, dragă soră, ai descoperit pe cineva care ţi-ar putea oferi dragoste?

— Nu la balul din această seară.

Louisa se gândi că era un comentariu cam ciudat.

— Ai întâlnit pe altcineva mai înainte?

— Spune-mi adevărul, Lady Louisa, interveni Kate, oftând, crezi că toţi domnii care se uită la noi văd ceva mai mult decât averea tatălui nostru?

Louisa observă siluetele celor două fete foindu-se în lumina difuză a felinarelor care se cernea înăuntrul trăsurii în timp ce străbăteau străzile Londrei. Îndrăznea să le mintă?

Când se uitau la ea, bărbaţii nu vedeau avere, însă atunci când se uitau la aceste doamne vedeau sipete pline de bani. Oare era vreuna din aceste două situaţii mai de dorit decât cealaltă?

— Poate că banii le atrag atenţia mai întâi, dar

frumuseţea şi caracterul vostru îi vor ţine alături de voi.

— Nu înţelegi, spuse Kate cu un râset amar. Sunt clipe când îmi doresc să fi trăit în sărăcie. Cum voi putea şti vreodată cu certitudine că un bărbat mă iubeşte pentru mine însămi, şi nu pentru banii pe care o să îi aduc mergând cu el la altar?

— Tocmai de aceea eu, una, caut pasiune mai degrabă decât dragoste, spuse Jenny. Puţin contează de ce se căsătoreşte cu mine. Contează doar că îmi poate oferi ceea ce am eu nevoie.

— Eu am nevoie de dragoste, declară solemn Kate.

Fără să ştie prea bine de ce face asta, Louisa se întinse spre cele două doamne şi le acoperi fiecăreia mâinile cu propria palmă.

— Jur că am să fac tot ce îmi stă în puteri pentru a mă asigura că bărbaţii cu care vă veţi căsători vă vor dori pe voi mai degrabă decât banii voştri.

— Dar, te rog, spune-ne cum ai de gând să faci asta? întrebă Jenny.

— Voi căuta să vă fac cunoştinţă cu bărbaţi care nu sunt împinşi de disperare să se căsătorească, spuse Louisa lăsându-se pe spate.

— Fratele dumitale este disperat? întrebă Jenny.

— Cât se poate de disperat.

— Dar Hawkhurst?

— Şi el.

— Şi Falconridge? întrebă Kate.

— Din păcate, şi el.

— Văd că toţi trei se adună şi discută între ei din când în când. Sunt prieteni? întrebă Jenny.

— Da, sunt prieteni de multă vreme de-acum.

— Atunci trebuie că îi cunoaşteţi destul de bine. Mă surprinde faptul că nu ni-i recomandaţi prea mult.

Louisa simţi cum i se strânge stomacul.

— Dacă e să fiu sinceră, spuse ea, sunt cu câţiva ani

mai în vârstă decât mine şi nu prea m-au băgat în seamă.

— Nu vă puteţi imagina cât de groaznic este să nu fii dorită pentru ceea ce eşti de fapt, spuse Kate, deviind din nou discuţia spre subiectul doamnelor mai degrabă decât spre cel al domnilor.

— Nu suntem atât de diferite. Eu sunt săracă (cât de mult dispreţuia Louisa faptul că era nevoită să recunoască asta cu voce tare), şi totuşi nu am niciun peţitor. Mi-am dorit să fac rost de ceva bani pentru a putea atrage atenţia cuiva.

— Nu ar fi comic să facem schimb de locuri? întrebă Jenny. Fie şi doar pentru o seară, dumneata să trăieşti în lumea noastră, iar noi să putem să ne facem o idee asupra vieţii dumitale.

— Bănuiesc că nici uneia dintre noi nu ne-ar plăcea atunci viaţa pe care o ducem, spuse Louisa.

— Se prea poate, însă cu siguranţă domnii au dansat cu dumneata la baluri, în trecut.

— Desigur, dar nu şi-au dorit niciodată altceva mai mult decât un dans.

— Nici măcar Hawkhurst? întrebă Jenny.

— Să fiu sinceră, nu mai dansasem niciodată cu el până acum, spuse Louisa încruntându-se.

— Chiar aşa? După cum te privea… începu Jenny.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine părea… fascinat.

— Fascinat să afle lucruri despre dumneata.

— Se poate, murmură Jenny fără convingere. Începu să privească pe fereastră, de parcă nu ar mai fi fost interesată să discute despre ceea ce ştia Louisa despre duce. Ori asta o aranja de minune pe Louisa, care nu voia să intre în detalii legate de obiceiurile lui cam proaste, care i-ar fi putut aduce la fel de bine moartea, aşa cum se întâmplase în cazul tatălui său, de o boală de care nimeni nu voia să vorbească. Încercă să îşi aducă aminte ce ştia

despre mama lui Hawkhurst, însă nu reuşi să rememoreze prea multe lucruri. Aceasta fusese destul de retrasă, trăind fără îndoială o viaţă plină de ruşine, căci nu produsese decât un singur moştenitor al titlului de duce, fără a fi capabilă să-l furnizeze şi pe al doilea.

*

Încă îi putea simţi parfumul, o aromă fină care îi amintea de parfum de crini în prag de dimineaţă. Crinul era una dintre florile preferate ale mamei lui.

Încă o simţea în braţele lui, subţire, delicată, cu capul care de-abia îi ajungea la umăr. Încă mai putea vedea cum îl privea, ca şi cum nu ar fi fost capabil decât de rele, un om în care nu putea avea încredere, şi pe care cu siguranţă nu îl putea recomanda protejatelor ei.

Stând aşa cu braţul pe policioara căminului, cu ochii pironiţi spre flăcările jucăuşe, dădu pe gât şi restul de coniac, sperând ca asta să îi alunge gândurile. Nu Lady Louisa ar fi trebuit să îi ocupe gândurile, ci Jenny Rose, şi cu toate acestea, în realitate, de-abia dacă îşi mai amintea cum arăta fata.

Auzi uşa deschizându-se şi îşi suprimă o grimasă, căci nu îşi dorea companie, după care se uită cu atenţie peste umăr. După bal se întorsese la moşie, aflată la vreo două ore călare de Londra, şi nu la reşedinţa lui din oraş, căci avea nevoie să îşi aducă aminte de obligaţiile lui. Erau la fel de uşor de uitat ca şi trăsăturile lui Jenny Rose, atunci când se afla departe de ele. Reuşi să zâmbească, deşi era frânt de oboseală.

— Ce faci, maimuţico? Nu cumva a cam trecut ora ta de culcare?

Îmbrăcată pentru culcare şi ţinându-şi halatul de casă închis la gât cu mâinile, sora lui zâmbea timid în timp ce se îndrepta spre el. Părul ei negru ca smoala era împletit într-o

coadă ce se odihnea pe un umăr. Întotdeauna păruse atât de delicată, de fragilă, încă de când se născuse, simţise cu atâta ardoare că trebuia să o protejeze.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine, spuse ea încet. Te-am auzit când ai sosit. Nu ştiam că aveai să te întorci atât de repede. Nu va fi surprinsă mama?

— Ba cred că da.

Ea se cuibări într-un colţ al sofalei, aşezându-şi picioarele goale pe pernuţă şi împletindu-şi braţele în jurul acestora.

— Aşadar, ai fost la primul bal al sezonului?

— Da, am fost.

— Şi a fost distractiv şi palpitant?

Hawk se încruntă la ea, în joacă, ceea ce o făcu să râdă uşurel. Ce râs inocent! Şi când te gândeşti că avea să vină o vreme când lumea înconjurătoare, cu intoleranţa ei, avea să o văduvească de el.

— A fost distractiv şi palpitant doar pentru doamne, îi explică el mucalit. Pentru domni, presupune o grămadă de muncă.

— Fugi de aici, nu te cred. Pot pune prinsoare că te-ai distrat de minune. Ai dansat în continuu?

— Aproape fiecare dans, spuse el ca să îi facă pe plac, însă detestând uşurinţa cu care îi venise pe buze minciuna.

Se îndreptă apoi spre măsuţă, unde îl aşteptau o mare varietate de carafe de cristal. Îşi turnă un pahar şi se aşeză pe un scaun în aşa fel încât să cuprindă cu privirea atât căminul cât şi pe Caroline cu o simplă mişcare a capului. Ea fusese secretul mamei lui timp de şaptesprezece ani, un secret pe care îl cărase pe la diverse moşii de fiecare dată când aveau invitaţi, şi care avea să fie destăinuit în curând întregii Londre. Devenea majoră, şi Hawk avea toate intenţiile să îşi asigure o poziţie care i-ar fi permis să o protejeze şi să aibă grijă că se va căsători cu cineva care o merita.

Propria căsătorie cu Jenny Rose, căci hotărâse că o femeie aflată în căutarea pasiunii era mult mai potrivită pentru el decât una în căutarea iubirii, şi fondurile pe care avea să i le aducă aceasta avea să îi ofere avantaje de care puţin i-ar fi păsat dacă nu ar fi fost Caroline la mijloc. De fapt, asta nu era chiar adevărat, căci în afară de ea, trebuia să se gândească şi la un moştenitor. Voia ca fiul lui să aibă mai puţine griji, să nu ducă aceleaşi poveri grele. Dacă ar fi să aibă şi alţi copii, şi-ar dori să le poată asigura existenţa. Da, chiar venise vremea să se însoare şi să se însoare din interes, pentru bani. Cu cât erau mai mulţi, cu atât mai bine.

— Cine era cea mai frumoasă doamnă de la bal? întrebă Caroline.

Brusc, o imagine cu Lady Louisa îi dansă prin faţa ochilor. Frumoasă, nu chiar... drăguţă poate. Nu ieşea în evidenţă printre celelalte, dar reuşea să îi atragă lui atenţia, iar asta i se părea mai atrăgător decât orice alte caracteristici fizice.

— Bănuiesc că ar trebui să fie Jenny Rose, spuse el înainte de a sorbi din coniac, după care-şi pironi privirea asupra flăcărilor din cămin, rugându-se ca acestea să şteargă amintirile lui încăpăţânate cu Louisa.

— Descrie-mi-o, spuse Caroline.

Hawk rămase cu privirea aţintită spre limbile de foc care se zvârcoleau în cămin, cu mintea-i ţesând imagini de trupuri încolăcite sub aşternuturi de satin roşu şi destăinuiri de piele dezgolită strălucind de rouă...

Dădu coniacul pe gât şi îşi drese glasul.

— Sincer să fiu, Caroline, nu îmi amintesc trăsăturile ei atât de bine, încât să îţi pot oferi o imagine fidelă.

— Atunci, cum a fost cea mai frumoasă, dacă nu ţi-o poţi aminti?

Îşi mută atenţia asupra surorii lui. Ce naivă era, nici prin gând nu îi trecea ce încercări o aşteptau.

— Bănuiesc că pur şi simplu mie îmi scapă detaliile, ori fără acestea, este greu să o distingi de celelalte doamne din sală.

— Aha.

Părea cu adevărat dezamăgită în timp ce îşi examina cordonul hainei de casă, pe care îl înfăşurase în jurul inelarului.

— Crezi că pe mine mă va lua vreodată în seamă vreun domn?

— Fără îndoială.

Avea să se asigure de asta căsătorindu-se cu Jenny Rose.

— Ştiu că vin cu multe probleme după mine, Hawk, spuse ea ridicând privirea spre el.

— Toată lumea e aşa, maimuţico, toată lumea.

Capitolul 6

— Bărbaţii nu iau în seamă ceva dacă nu e bine păzit, anunţă dragonul la micul dejun.

Louisa simţise privirea femeii asupra ei cu mult înainte să îşi ridice nasul din terciul de ovăz.

Doamna Rose îşi arcuise atât de mult o sprânceană, încât ar fi putut fi de-a dreptul comică, asta dacă nu ai fi luat în seamă privirea furioasă din irisul verde care se iţea sub acesta.

— Sper că nu ai de gând să îmi laşi fetele nesupravegheate în timp ce ai grijă să te distrezi, spuse doamna scurt.

— Mamă, dar a fost un singur dans, spuse Jenny. Ca să fiu sinceră, cred că ducele a profitat de Lady Louisa. Şi-a calculat întoarcerea de pe ringul de dans în aşa fel încât ea să nu aibă de ales şi să ni-l prezinte. Mi s-a părut o mişcare destul de inteligentă din partea lui, de vreme ce doamna hotărăşte cine este potrivit pentru a ne fi prezentat şi este

cea care îl abordează.

Louisa simţi cum i se strânge stomacul auzind vorbele lui Jenny.

Seara trecută, preţ de o clipă, îndrăznise să creadă că poate cu ea voise el să danseze. De fapt nu, nu crezuse asta, doar se prefăcuse. Se prefăcuse că era frumoasa balului în jurul căreia roiau bărbaţii ca muştele la miere. Nu ştia cine era mai vrednic de milă: cel neluat în seamă, sau cel care câştiga atenţie datorită bănuţilor sunători din punga tatălui.

Doamna Rose îşi ţuguiase atât de tare buzele, încât nici nu i se mai vedeau deloc. Louisa nu avea nevoie de cineva care să o apere, dar nici nu era obişnuită să fie dojenită. Fusese comoara tatălui ei şi odorul mamei ei, precum şi preţioasa soră a fratelui ei.

— Vă asigur doamnă Rose că Jenny are dreptate. Dansul nu a fost decât un şiretlic al ducelui pentru a obţine informaţii legate de fiicele dumneavoastră, precum şi garanţia că ar putea obţine un avantaj, spuse Louisa.

— Vezi, mamă, gata, nu s-a întâmplat nimic rău, spuse Jenny.

— Nimic rău? Dacă este duce, de ce a trebuit să recurgă la un şiretlic pentru a fi prezentat? Ar fi trebuit să fii condusă la el din momentul în care a intrat în sală. De ce nu au fost prezentate fiicele mele imediat? spuse doamna Rose aruncându-i o privire urâcioasă Louisei. Nu pentru asta te plătesc?

— Nu a fost un şiretlic menit să se asigure că va prezentat, ci să obţină în mod discret informaţii. Suntem un popor foarte discret, spuse ea, surprinsă de cât de repede învăţa să evite întrebările incomode.

— Vrei să spui că planul dumitale a fost de la bun început acela de a le prezenta pe fiicele mele ducelui?

— Da, doamnă.

Ce dezamăgire că reuşise să mintă cu atâta uşurinţă.

Doamna Rose pufni dispreţuitor.

— Bănuiesc că ai vorbit în chip favorabil despre fiicele mele în timp ce dansaţi?

— Desigur.

— Acest duce e rudă cu regina în vreun fel?

— Nu, doamnă, răspunse Louisa.

Doamna Rose îşi ţuguie din nou buzele.

— Păcat. Cu toate acestea, se află în capul listei. Va trebui să mă mulţumesc cu asta, spuse ea ridicând un deget. Cunosc foarte bine ordinea titlurilor, aşa că nu încerca să mă înşeli în această privinţă.

— Mamă, cred că eşti puţin cam prea încrezută, spuse Jenny. Nu am făcut decât să dansăm. Nu pot spune cu siguranţă dacă îmi place sau nu.

— Problema nu este dacă îţi place sau nu *ţie.* Problema e dacă te place el. Ce impresie ţi-a făcut, Lady Louisa? Crezi că i-au plăcut fetele mele?

— Mă tem că a dansat doar cu domnişoara Jenny.

— Şi de ce nu şi cu Kate?

— Pentru că atunci eram ocupată cu un marchiz, spuse Kate.

— Un marchiz? Acest titlu îi este inferior doar celui de duce, nu-i aşa?

— Da, doamnă, confirmă Louisa, întrebându-se de ce o mai chestiona acum, în condiţiile în care îi spusese mai devreme că îi era cunoscută ordinea titlurilor nobiliare.

— Nu e rău, deşi aş prefera ca ambele mele fiice să fie ducese.

Jenny îşi dădu ochii peste cap şi pufni, exasperată.

— Să ştii că am văzut privirea aceea, domnişoară. O să vină o zi când o să îmi mulţumeşti pentru tot ceea ce am făcut ca să ajungi acolo unde trebuie să fii. Ce a spus ducele despre Jenny, după dans? întrebă doamna Rose, întorcându-se cu o privire severă spre Louisa.

— Nu am vorbit cu el după aceea, recunoscu Louisa.

— Şi de ce nu? Cum poţi hotărî cum trebuie să se poarte fetele pentru a crea o impresie favorabilă asupra lui, dacă nu-i cunoşti opinia?

Louisa simţi cum i se strânge stomacul. Nu era obişnuită să i se pună la îndoială fiecare acţiune.

— Nu cred că fiicele dumneavoastră ar trebui să îşi schimbe comportamentul doar pentru a pune mâna pe un duce.

— Se pare că nu avem aceleaşi idei. Deşi cred că se va vorbi despre fiicele mele peste tot în Londra, nu sunt atât de arogantă, încât să nu îmi dau seama că se poate mereu şi mai bine. Mă aştept să le oferi sfaturi privind modul în care pot deveni mai atrăgătoare pentru aceşti lorzi englezi.

— Vă asigur, doamnă, că nu pot fi mai atrăgătoare decât sunt deja.

— Mă contrazici cumva? întrebă doamna Rose, dându-şi uşor capul pe spate.

— Cred că spune că sunt perfecte aşa cum sunt, interveni domnul Rose laconic din celălalt capăt al mesei, lăsând jos ziarul pe care îl citea. Seamănă cu mama lor în această privinţă, draga mea.

Doamna Rose clipi, după care îi zâmbi soţului ei.

— Cred că ai dreptate, spuse ea, după care îşi întoarse privirea spre Louisa, şi zâmbetul îi pieri din nou pentru a face loc femeii cu un singur ţel în minte. Bănuiesc că vom primi vizite din partea unor domni în această după-amiază?

— Fără îndoială, încuviinţă Louisa.

— Mi-ar plăcea să îl văd pe duce sau pe oricare de rangul lui. Orice rang mai mic ar fi pur şi simplu o după-amiază pierdută. Kate, te rog să nu încurajezi un marchiz atâta vreme cât poţi avea un duce.

Fu rândul lui Kate să îşi dea ochii peste cap şi să strângă din buze. Doamna Rose îşi împinse la o parte

scaunul şi se ridică.

— O să fiu în camera mea. Trimiteţi pe cineva să îmi dea de ştire dacă vine vreun domn demn de atenţia mea. Şi Lady Louisa, daca vine ducele în vizită, vreau să îl întrebi ce părere are despre fiicele mele, iar dacă nu vine, fă-i dumneata o vizită şi întreabă-l.

— O, doamnă... dar nu pot face una ca asta.

— Doreşti să mai rămâi în slujba mea?

— Da, doamnă, admise Louisa înghiţind în sec.

— Atunci, vei face după cum doresc sau vei risca să mă nemulţumeşti, ori dacă eu nu sunt mulţumită...

— Nimeni nu este mulţumit, rostiră în cor Jenny, Kate şi domnul Rose.

Apoi izbucniră în râs şi atmosfera tensionată din cameră începu să se destindă. Până şi gura doamnei Rose începu să contureze ceva ce semăna într-o mare măsură cu un zâmbet.

— Nu îmi place să se râdă de mine, spuse doamna Rose.

— Draga mea, şi tachinarea e un mod de a-ţi arăta afecţiunea.

Ea îşi îndreptă atenţia spre fiicele sale.

— O să am grijă să fiţi amândouă măritate până la sfârşitul sezonului monden, mă auziţi?

— O să am în vedere dorinţele tale, draga mea, spuse domnul Rose. Nu trebuie să îţi faci griji în această privinţă.

— Mă duc să mă odihnesc puţin. O să fiu tare recunoscătoare fetelor când o să vă căsătoriţi, iar eu şi tatăl vostru vom putea începe să ne bucurăm de anii care ne-au mai rămas, spuse ea şi cu asta ieşi din cameră.

Louisa răsuflă uşurată. Cel puţin acum exista o şansă să îşi facă digestia netulburată.

— Îmi pare atât de rău, spuse Jenny, după ce mama ei dispăru din cameră. Habar n-aveam că se va enerva atât de rău auzind că ducele a dansat cu dumneata.

— Nu pot să cred că i-ai spus, sări Kate. Când e vorba de mama, ştii la fel de bine ca mine că e cel mai bine e să nu îi spui nimic.

— Mama ta avea dreptate, spuse Louisa, neştiind exact de ce simţea nevoia să o apere pe femeia aceea îngrozitoare. Nu am fost prea chibzuită când am acceptat invitaţia lui la dans.

— Prostii. Dacă eu sau Kate suntem amândouă ocupate, nu văd care e problema dacă te distrezi şi dumneata puţin. Nu-i aşa, Kate?

— Desigur. De fapt, de ce nu dansaţi voi două, iar eu privesc pur şi simplu?

— Bine, şi marchizul? întrebă Jenny. Mie mi s-a părut cât se poate de atrăgător.

— E atrăgător dacă ce face e atrăgător, spuse Kate.

— Ce vrea să însemne asta?

— Că am nevoie de mai mult decât nişte trăsături frumoase, spuse Kate, privind spre celălalt capăt al mesei, unde tatăl ei se ascunsese iarăşi în mare parte în spatele ziarului. Tată, pot să mă ridic de la masă?

— Desigur, mormăi el fără a-şi ridica privirea de la articolul pe care îl citea.

Louisa aşteptă până când Kate ieşi din cameră, după care se întoarse spre Jenny.

— Nu pare deloc interesată să îşi găsească un soţ, spuse ea.

Jenny se uită pe furiş la tatăl ei înainte de a se apleca conspirativ în faţă.

— Cineva i-a frânt inima şi încă nu şi-a revenit, spuse ea cu glas şoptit.

Se auzi un zgomot de ziar mototolit şi domnul Rose îi aruncă o privire severă lui Jenny pe deasupra acestuia.

— Jenny Rose, ştii foarte bine că nu se cuvine să dezvălui secrete de familie.

— Dar n-am spus niciun secret, doar rezultatul final.

Sincer, tată, nu cred că ar trebui să o forţezi să iasă în lume.

— Am discutat despre asta şi am luat deja o decizie. Subiectul este închis, spuse el ridicându-se în picioare. Pentru toată lumea, continuă, aruncându-i în mod neaşteptat o privire severă Louisei, care înţelese astfel că mustrarea i se adresa şi ei în egală măsură.

— Nu sunt genul care bârfeşte, domnule Rose, se simţi ea obligată să spună.

— Îmi iubesc fiicele, Lady Louisa. O să le protejez folosindu-mi averea şi, dacă e nevoie, o să îmi dau şi viaţa pentru ele.

— Asta este cât se poate de admirabil, domnule.

Expresia lui încruntată se mai relaxă.

— Sunt convins că şi tatăl dumneavoastră ar fi făcut acelaşi lucru pentru dumneavoastră, dacă ar fi avut mijloacele necesare.

Ieşi din cameră înainte ca Louisa să se poată hotărî dacă tocmai îi insultase sau nu tatăl.

— În familia dumneavoastră se păstrează secretele? întrebă mirată Jenny.

Louisa decise că nu mai putea spera să mănânce în tihnă. Stomacul ei nu mai suferea terciul de ovăz, aşa că lăsă deoparte castronul.

— Toate familiile au secrete.

— Bănuiesc că aşa este. I-aţi spus mamei că ştiţi tot ce e de ştiut despre toţi lorzii. Asta include şi secretele lor?

— Asta dacă acestea există.

— Ducele. Hawkhurst. Ce ştiţi despre secretele lui?

— Are parte de multe nopţi albe.

— Şi ce domn nu face asta?

— Unul respectabil, spuse Louisa holbându-se la ea.

— Respectabil pare atât de plictisitor. Oare ce ştie un bărbat respectabil despre pasiune?

Louisa nu se putu abţine să nu se întrebe dacă

Hawkhurst purtase aceeaşi conversaţie pe care o avusese cu ea, şi cu Jenny.

— Ţi-a vorbit despre pasiune?

— Nu, de fapt, nu a vorbit deloc, ceea ce mi s-a părut cât se poate de curios. Părea oarecum distras. În ceea ce priveşte conversaţia, atât fratele dumneavoastră, cât şi Falconridge mi s-au părut mult mai interesanţi.

Jenny începu să îşi soarbă ceaiul, iar Louisei i se păru că acum *ea* era cea distrasă. Se întrebă dacă se gândea la dansurile cu cei doi, şi dacă îl găsea pe vreunul din ei mai interesant decât celălalt. Şi dacă acesta era cazul, ce însemna asta? Niciunul dintre cei trei nu era potrivit, ori ea trebuia să o îndrume în direcţia gentilomului potrivit.

— Dacă vrei să mă scuzi, trebuie să mă uit pe invitaţii ca să hotărăsc la ce bal să mergem în continuare, spuse Louisa trăgându-şi scaunul şi ridicându-se.

— Că tot veni vorba, eu şi Kate o să avem lecţia de artă în seră, mai târziu în această dimineaţă. O să ne însoţeşti şi dumneata, nu-i aşa? întrebă Jenny.

— Nu aş vrea să vă deranjez.

— Prostii, o să fie distractiv, şi în plus, asta îţi va da ocazia să ne cunoşti mai bine. Ori asta e esenţial dacă ai să ne găseşti soţul perfect.

— Nu am spus că vă voi găsi soţul *perfect,* spuse Louisa.

— Bun, căci fără îndoială perfecţiunea nu mai este de actualitate, cred că mi-aş dori un bărbat puţin indecent. Crezi că fratele dumitale este aşa?

— Sunt destul de sigură că mama dumitale nu ar fi de acord să îţi petreci timpul cu un conte, spuse Louisa, evitând cu iscusinţă să răspundă la întrebarea legată de Alex.

— Şi asta îl face cu atât mai atrăgător, spuse Jenny cu un zâmbet şiret.

— Credeam că vrei să îi faci pe plac mamei dumitale.

— Doar dacă îmi face şi mie plăcere.

Louisa oftă. Înţelegea acum de ce îi oferise domnul Rose un salariu atât de generos. Fără îndoială, acesta înţelegea că era imposibil să le înţelegi pe femeile din casa aceea. În timp ce ieşea din cameră, îşi aminti că doamna Rose îi ceruse mai devreme ca, în cazul în care Hawkhurst nu ar fi venit în vizită pe la ei, să meargă ea până la reşedinţa acestuia. Dumnezeu s-o ajute, nu se gândise vreodată că avea să se roage să primească o vizită din partea lui Hawkhurst.

*

Hawk îşi găsi mama în grădină, cu un coşuleţ de paie plin de flori tăiate legănându-i-se pe braţ, în timp ce grădinarul tăia conştiincios alte flori pentru ea. Aveau acest ritual matinal de când îi ştia el. Hawk îi fusese recunoscător bărbatului că devoţiunea lui pentru grădină îl împiedicase să plece când banii începuseră să fie o problemă.

Mama lui iubea atât de mult aceste grădini. Îşi petrecea o bună parte din timp pur şi simplu admirându-le. Hawk ştia că aceste ultime flori tăiate urmau să ajungă într-o vază din camera ei, în timp ce altele aveau să îşi găsească locul în cea a lui Caroline. Mama lui avea mare grijă ce parfumuri îi înconjurau.

În plus, evitase într-un mod cât se poate de convenabil să ia micul dejun alături de el. Fără îndoială pentru că, în ultima vreme, nu prea fuseseră de acord în ceea ce privea ce era mai bine pentru Caroline.

— Bună dimineaţa, mamă.

Înainte să îşi înfrunte fiul, ea îi făcu un semn cu mâna grădinarului lor de atâţia ani, indicându-i să plece. Era înaltă şi avea graţia unei trestii mlădioase. Părul ei negru de-abia acum începuse să numere fire argintii. Se căsătorise de tânără, la şaisprezece ani, cu un bărbat cu

mult mai în vârstă decât ea. Hawk nu îşi făcea iluzii că s-ar fi căsătorit din dragoste. Nu, iubirea vieţii ei îi oferise o fiică. Identitatea lui rămăsese un secret. Erau atât de multe secrete în familia lui!

Ea îi zâmbi cu căldură, în timp ce ochii ei negri vădeau marea dragoste pe care i-o purta. Ce ciudat, cum putea afecţiunea să îi înzecească poverile unui bărbat.

— Am auzit că ai ajuns acasă, îi spuse mama lui. Te-ai plictisit deja de sezonul monden?

— N-aş zice, aveam doar nevoie să… începu el.

Una era să fie el încărcat de poveri, dar cu totul altceva să o împovăreze şi pe ea.

— Să îţi aminteşti? întrebă ea. Caroline nu este obligaţia ta.

— Este sora mea, fiica mamei mele, şi asta e destul.

Hawk o urmări în timp ce lacrimile i se adunau în colţurile ochilor, şi ea se căznea să le oprească.

— Nu am avut niciodată intenţia să pun o povară pe umerii tăi.

— Nu tu ai făcut-o, ci tata, pe patul de moarte. „Nu o lăsa pe mama ta să fie nefericită.” Dacă pot spune aşa, dacă fiica ta nu este fericită, nici tu nu vei fi.

— Dacă tu nu eşti fericit, nici eu nu voi fi fericită, spuse ea, atingându-i obrazul cu mâna.

— Ce bărbat e fericit în căsnicie?

— Unul care face o alegere înţeleaptă. Ai pe cineva în vedere?

— Se prea poate. Am întâlnit-o aseară şi mi s-a părut destul de plăcută.

— Plăcută? spuse ea încruntându-se dezaprobator. Aşa aş descrie o după-amiază în care nu plouă.

— Nu o cunosc suficient de bine pentru a putea spune altceva despre ea.

— E şi ea la fel de interesată de tine?

— Va avea libertatea de a-şi urmări propriile interese,

aşa că nu e necesar să fie la fel de interesată de mine cum sunt eu de ea.

— Ai întrebat-o ce interese are?

— Nu, au prea puţină importanţă. Ea este în căutarea unui titlu, iar eu în căutare de bani.

— A, atunci e americancă.

— Da, Jenny Rose. Are şi o soră, Kate, dar ea nu mi s-a părut la fel de plăcută.

— Ai vorbit cu ea, atunci?

— Nu. Nu pot explica de ce, dar mi s-a părut că nu îşi dorea deloc atenţia mea.

Nu găsi necesar să îi explice că mai degrabă dorinţa de pasiune a lui Jenny, în opoziţie cu dorinţa lui Kate de iubire, îl împinsese să îşi mărginească alegerea la Jenny. Se îndoia că mama lui ar fi fost de acord.

— Îmi vine greu să cred că există vreo femeie care să nu îşi dorească atenţia ta, spuse ea.

— Dacă îmi permiţi, cred că aş putea spune că şi Lady Louisa credea acelaşi lucru.

— Lady Louisa Wentworth?

— Da.

— Nu s-a căsătorit?

— Nu.

— E de ceva timp pe piaţa femeilor necăsătorite, nu-i aşa?

— Se pare că a decis să iasă de pe piaţă. Face pe însoţitoarea în lumea bună pentru surorile Rose.

— Interesant. Nu mi-am dat seama că este *atât* de în vârstă.

— Nu este, dar nu are zestre, aşa că şansele ei de a se mărita sunt în mod evident destul de limitate.

— Aşa că s-a gândit să devină o femeie independentă. Cu atât mai bine pentru ea, spuse mama lui, mirosind buchetul şi închizând ochii, pierdută parcă în amintiri.

Părea adesea să plutească în alte vremuri şi locuri,

spre amintiri care o ajutau să treacă peste momentele dificile. De fapt, era surprins că flecăriseră atât de mult înainte ca ea să îşi piardă interesul. Când deschise în cele din urmă ochii, avea o privire pierdută.

— Poate că şi Caroline ar putea deveni însoţitoare.

— Lady Louisa are uşile deschise în înalta societate, pe când Caroline nu se bucură de aşa ceva decât dacă deschid eu aceste uşi pentru ea. Dacă sunt bogat, mă voi putea asigura că totul este mult mai uşor pentru ea. Nu mă aştept să se căsătorească cu un bărbat de rang înalt, dar cu siguranţă este potrivită pentru al doilea fiu al vreunui lord.

Mama lui tresări.

— Îmi cer scuze, spuse el repede. Nu mi-am ales prea bine cuvintele. Merită un rege, dar din păcate, adevărul e că niciun rege nu o va dori.

— Decât în poveştile pe care le-ai inventat pentru ea când era micuţă.

— Era o lume închipuită, nu ar fi trebuit să îi creeze speranţe deşarte, însă teamă mi-e că tocmai asta a făcut. Uneori parcă chiar se crede prinţesă.

Hawk o studie preţ de câteva clipe, întrebându-se dacă ar putea măcar să recunoască ce bănuia el – că tatăl ei ar fi putut de fapt să aibă sânge regesc.

— Este prinţesa noastră, spuse mama lui. Cu toate astea, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva Caroline ar fi mai fericită alături de un tânăr din sat.

— Tu ai fi fost? îndrăzni el să întrebe.

Mama lui strivi între degetul mare şi arătător o petală de crin.

— Fericirea îi ocoleşte pe laşi. Eu sunt o femeie care nu a fost dispusă să renunţe la ce a apreciat pentru ceea ce a contat cu adevărat. Tu ce preţuieşti cel mai mult? spuse ea ridicând privirea spre el.

— Nimic din ceea ce nu apreciez. Moştenirea mea, obligaţiile mele, şi promisiunea pe care i-am făcut-o tatălui

meu. O să le onorez cu orice preţ.

— Iar dacă preţul este fericirea *ta?*

— O să îl plătesc fără regrete.

— Regretele apar doar când priveşti în urmă, dragul meu.

— Ai regrete, mamă? o întrebă el pe un ton sumbru.

— Nici unele cu care să nu pot trăi, spuse ea cu un zâmbet hotărât, întinzând braţul şi mângâindu-l pe obraz.

— A fost tatăl ei căsătorit cu altcineva? spuse el, înghiţind în sec.

— E un subiect despre care am căzut de acord că nu discutăm, spuse ea, apucându-l de bărbie.

— Eu nu am fost de acord cu nimic. Am dreptul să ştiu.

— Nu, dragul meu, nu ai dreptul. Caroline are dreptul să ştie, şi dacă mă va întreba, îi voi spune, spuse ea, bătându-l delicat peste obraz. Nu fi atât de ursuz. Spune-mi mai multe despre fata asta americană care ţi-a atras atenţia. Va trebui să te lupţi cu alţii pentru ea?

— Nu contează asta. Voi face tot ce consider că e necesar ca să mă asigur că devine soţia mea.

Capitolul 7

— Aşadar, dumneata eşti însoţitoarea.

Louisa se întoarse. Un domn stătea proptit nonşalant de perete, cu picioarele încrucişate şi braţele aşijderea pe piept. Avea părul negru, iar ochii… închişi la culoare, se gândi ea, deşi nu îşi putea da seama exact de la distanţă.

Louisa venise în seră şi descoperise că nimeni altcineva nu ajunsese încă acolo.

— Da, Jenny mi-a spus că nu v-ar deranja dacă aş participa la lecţia despre artă.

— Nu mă deranjează deloc.

În mod evident era american, şi foarte bine îmbrăcat

pentru un artist. Pantalonii şi jacheta erau excelent croite şi i se potriveau atât de bine de parcă fiecare cusătură fusese făcută special pe măsurile lui. Bănuia că domnul Rose îl plătea regeşte, aşa cum o plătea şi pe ea.

— Aţi călătorit cu familia din America? îndrăzni ea să-l întrebe, îl văzu schiţând un zâmbet, de parcă atât ea, cât şi întrebarea i se păreau destul de amuzante.

— Mă tem că nu am avut de ales.

— Nu aţi vrut să plecaţi?

El dădu din umeri, îndepărtându-se de perete.

— Lady Louisa, nu-i aşa?

— Am un dezavantaj, domnule, mi-e teamă că Jenny nu mi-a spus numele profesorului ei de artă, spuse ea zâmbind.

— Cred că îl cheamă Applewhite.

— Nu sunteţi profesorul de artă? întrebă ea cu inima bătându-i nebuneşte în piept, în timp ce începea să înţeleagă cum stăteau lucrurile.

— Trebuie să mărturisesc că nu am niciun pic de talent artistic, spuse el cu un zâmbet larg în timp ce făcea o plecăciune. Permiteţi-mi să mă prezint. Jeremy Rose.

— Aaaa. Nu mi-am dat seama că există şi un fiu.

Vedea acum asemănarea. El era o versiune mai zveltă a domnului Rose, înainte ca părul să înceapă să îi încărunţească şi ca responsabilităţile să sape linii adânci pe chipul lui. Putea spera doar că nu roşise prea puternic.

— Nu se vorbeşte prea des despre mine, spuse el aplecându-se uşor spre ea. Sunt oaia neagră, ştiţi povestea…

— Sunt convinsă că cineva a uitat să…

— O, dar sunt sigur că a fost chiar cu intenţie.

El scoase o tabacheră de argint din buzunarul hainei, o deschise, şi luând o ţigaretă, se apucă să o aprindă. Îl privea fascinată. Nu mai văzuse niciodată un domn fumând. Bărbaţii făceau asta în încăperi unde doamnele nu erau

prezente. Întotdeauna se gândise că ar fi ceva nemaipomenit de văzut. În loc de asta, acum era puţin dezamăgită de ce vedea, căci nu se prea dădea în vânt după aroma care îl înconjura pe domn. Se întrebă dacă Hawkhurst fuma. Oare Jenny avea să găsească acest obicei respingător?

— Şi cum merge vânătoarea de soţi? întrebă tânărul domn Rose, întrerupându-i şirul gândurilor. Ceva perspective pentru surorile mele?

— Avem destule perspective. Este o provocare să restrângem numărul candidaţilor.

El inhală fumul, apoi îl expiră şi păru extrem de interesat să îşi urmărească capătul ţigaretei arzând.

— Poate că, după ce le măritaţi pe surorile mele, mă ajutaţi şi pe mine să îmi găsesc o soţie.

— Sunteţi în căutarea uneia?

— Nu chiar, spuse el râzând, dar aş face uz de orice scuză pentru a mă afla în compania unei doamne atât de drăguţe ca dumneavoastră.

— Vă jucaţi cu mine, domnule, spuse ea încruntându-se.

— Puţin, poate. Înţeleg că aţi fost dojenită aşa cum se cuvine pentru că aţi dansat aseară.

— Unde aţi auzit astfel de bârfe?

— De la mama. A fost cât se poate de supărată.

— Vă asigur că nu se va mai întâmpla.

— O, dar se va mai întâmpla. Plănuiesc să particip la următorul bal, spuse el făcându-i cu ochiul.

Nici nu ştia ce să spună. Înainte să ducă discuţia mai departe, Jenny intră însă plutind în cameră şi ochii îi străluciră când dădu peste fratele ei. Îi înşfăcă imediat ţigareta dintre degete şi, spre mirarea Louisei, trase cu putere din ea, după care îşi lăsă capul pe spate şi expiră fumul. Gestul ei păru în aceeaşi măsură elegant şi totuşi deloc demn de o doamnă.

— Când ai venit?

— În dimineaţa aceasta, devreme.

— Mi-a fost dor de tine, spuse Jenny.

— Cred că mai mult ţi-a fost dor de ţigaretele mele, intui el.

Ea râse şi trase din nou din ţigaretă.

— Lady Louisa, păreţi scandalizată.

— Nu am mai văzut niciodată o doamnă fumând.

— Fac asta doar când e Jeremy acasă. Mama crede că are o influenţă nefastă asupra mea.

— Chiar am o influenţă nefastă, spuse el, fără să se ruşineze vreun pic, luând ţigareta de la sora lui şi făcându-i din nou cu ochiul Louisei.

— Flirtezi cu Lady Louisa? întrebă Jenny.

— Am rugat-o să îmi păstreze un dans la următorul bal.

— Mama nu este de acord ca Lady Louisa să ne lase nesupravegheate, spuse Kate din pragul uşii, iar Louisa se întrebă de câtă vreme stătea acolo şi de ce nu părea niciodată să o observe când apărea.

— Dar asta va face totul cu mult mai distractiv, spuse Jeremy, lăsând ţigareta să cadă pe podea şi strivind-o cu pantoful bine lustruit şi în mod evident foarte scump.

— Cum a fost pe continent? întrebă Kate.

— Cât se poate de fascinant. Paris, Roma, Berlin, Stockholm, toate mi-au plăcut.

— Vă puteţi imagina cum ar fi să poţi călători când doreşti, unde doreşti, fără oprelişti şi oameni care îţi urmăresc fiecare mişcare? spuse Kate, şi Louisa se întrebă dacă făcea cumva aluzie la vreun neajuns al însoţitoarei ei.

— Nu vă faceţi prea multe griji, Lady Louisa, spuse Jenny. I-a invidiat dintotdeauna pe bărbaţi pentru libertatea de care se bucură.

— Nu e deloc corect, sublinie Kate.

Jeremy întinse mâna şi o trase de nas.

— Viaţa nu e niciodată corectă, surioară.

— Jeremy, stai cu noi la lecţia de artă? întrebă Jenny.

— Dumnezeule, nu, voiam doar să fac cunoştinţă cu Lady

Louisa…

— Şi să faci şi ceva trăsnăi în acelaşi timp? întrebă Jenny.

— Desigur. Ce ar fi viaţa fără trăsnăi? Lady Louisa, mi-a făcut plăcere să vă cunosc, spuse el înclinându-se uşor. Nu uitaţi că mi-aţi promis un dans.

— Dar nu am făcut aşa ceva, spuse ea repede. Mama dumneavoastră are dreptate. Nu ar trebui să dansez.

— O să vedem, spuse el şi ieşi din seră înainte ca ea să îi poată da replica în vreun fel.

Se părea că nici cu fiii americani nu te descurcai prea uşor, nu doar cu fiicele…

*

Era o experienţă de-a dreptul pasionantă să i se ofere oportunitatea de a aplica acuarele pe pânză. Louisei îi plăcuse dintotdeauna să deseneze, dar părinţii ei nu îşi permiseseră niciodată să îi ofere lecţii de desen. Ar fi putut petrece toată ziua în seră testând acest nou mediu de expresie, complet nou pentru ea.

— O, Lady Louisa, chiar ai talent, remarcă Jenny.

Lecţia consta în a picta o vază cu trandafiri. Louisa pictase unul singur.

— Picătura de rouă e un detaliu minunat, nu crezi, Kate? întrebă Jenny.

Kate ridică nasul din cartea ei.

— Nici nu s-ar zice că nu ai mai luat ore de pictură înainte.

— Eu nu mă gândesc niciodată să mai adaug ceva la ale mele, spuse Jenny. Pictez doar ce văd. Crezi că asta mă

face plictisitoare?

— Sigur că nu, se grăbi Louisa să răspundă.

— Ce credeţi, domnule Applewhite? Sunt singura dintre elevele dumneavoastră care pictează exact ceea ce vede?

— Cel puţin dumneavoastră pictaţi, spuse el, aruncându-i o privire severă lui Kate.

Era foarte slab şi foarte scund pentru un bărbat. Louisa era de fapt cu un cap mai înaltă decât el.

Kate scoase limba la el şi se întoarse la cartea ei, pe care o citise tot timpul, în loc să picteze.

— Vedeţi de ce am spus că ar fi în regulă să veniţi, spuse Jenny. Tata plăteşte pentru două lecţii, dar una dintre ele este în van.

— Nu îmi place să pictez, sări Kate.

— Nici să cânţi la pian nu îţi place, sau să brodezi, sau să compui scrisori, nimic din ceea ce ar trebui să facă o tânără doamnă, spuse Jenny privind spre Louisa. Nu ştiu cum veţi reuşi să îi găsiţi un soţ.

— Nu va reuşi, interveni Kate.

— Sunt convinsă că… începu Louisa.

— Te rog să îţi aminteşti că cerinţa mea implică iubire, o întrerupse Kate, ridicând într-un final privirea din carte. Refuz cu desăvârşire să mă mărit altfel decât din dragoste.

— Şi cum judeci dragostea? întrebă Louisa.

— Dacă trebuie să întrebi, înseamnă că nu ai fost niciodată iubită cu adevărat.

— Kate! o muştrului Jenny, dar răul era deja făcut.

Louisa resimţi puternic această ofensă adusă mândriei ei şi simţi cum i se strânge inima de durere.

— Nu, spuse ea încet, dacă nu îi iau în considerare pe tatăl şi pe fratele meu, atunci bănuiesc că nu am cunoscut dragostea unui gentilom. Trebuie să presupun că dumneata ai făcut-o?

— Poţi presupune ce doreşti, spuse Kate, întorcându-se la cartea ei.

— Kate, nu cred că ai motive să o faci pe dificila cu Lady Louisa, o admonestă Jenny. Nu merită să aibă de a face cu proasta ta dispoziţie.

Kate ridică privirea, în mod evident plină de regrete.

— Îmi cer scuze. Inima mea judecă dragostea. Nu impune limite şi nu are cerinţe. E ca şi cum ea decide ce îi place, şi recunoaşte dragostea fără să mă consulte. Inima îmi bate mai tare şi mai repede atunci când recunoaşte dragostea, şi pur şi simplu mă lasă fără suflare. Am cunoscut ce înseamnă dragostea şi am pierdut-o, şi nu voi fi mulţumită cu un bărbat care nu este capabil să îmi ofere inima lui întreagă.

Louisa nu ştia ce să răspundă unei asemenea declaraţii spuse din inimă. Oare cum era să te bucuri de toată dragostea unui bărbat?

— Crezi că am aşteptări prea mari, spuse Kate.

— Cred… şi aici Louisa se forţă să zâmbească curajoasă, ca un soldat care devine brusc temător în faţa necunoscutului, cred că mi-ai oferit o provocare pe care o voi lua în serios. Voi găsi un gentilom care să fie capabil să te iubească atât de profund pe cât ai nevoie.

Kate zâmbi. Era primul zâmbet autentic pe care îl vedea Louisa la ea. Acesta îi îndulcea trăsăturile aspre, care o făceau să semene cu mama ei, împrumutându-i acea blândeţe care i se potrivea mai degrabă tatălui ei.

— Nu te voi obliga să îţi respecţi promisiunea, Lady Louisa. Ştiu că te afli într-o poziţie la fel de dificilă ca şi mine şi Jenny când vine vorba să îi faci pe plac mamei noastre.

— Cu toate acestea, tot voi încerca.

— Ei bine, atunci, spuse Jenny veselă, poate că ar trebui să îţi dau mai multe detalii privind ceea ce doresc când vorbesc despre pasiune.

— Fac prinsoare că vrei o gură bine definită, mâini pricepute, şi un trup bine clădit, spuse Kate.

— Nu eşti departe de adevăr, admise Jenny râzând.

Domnul Applewhite îşi drese glasul. Louisa uitase cu desăvârşire că se afla acolo.

— Domnule Applewhite, cred că am încheiat lecţiile în această după-amiază, spuse Jenny.

— Vă mulţumesc, domnişoară Jenny. De fapt, am o altă elevă care mă aşteaptă şi sunt convins că nu va avea nimic împotrivă dacă ajung mai devreme, spuse el, după care îşi strânse lucrurile în tolbă şi ieşi din cameră.

— Ce snob! spuse Kate.

— Şi spionul mamei, spuse Jenny. Îţi dai seama că se duce să îi spună orice vorbuliţă pe care o rostim.

— Nu cred că am spus nimic necuvenit, spuse Louisa.

— Domnişoară Jenny?

Se întoarseră cu toatele şi dădură cu ochii de majordom, care stătea în pragul uşii cu o tavă de argint.

— O, avem un invitat, spuse Jenny cu un zâmbet luminos, culegând cartea de vizită de pe tavă. A, şi pe legea mea, dacă nu este chiar ducele de Hawkhurst care e nerăbdător să ne facă ziua mai frumoasă. Condu-l aici în seră. Este în regulă, nu-i aşa? spuse ea aruncându-i o privire Louisei. E locul perfect pentru a-i arăta cât de talentate suntem.

— Cât de talentată eşti tu, spuse Kate ridicându-se în picioare. Nu mă interesează ducele, aşa că dacă vreţi să mă scuzaţi…

— Nu îi spune mamei că ducele e aici, porunci Jenny. Nu vreau să se amestece deocamdată.

— Asta pentru că te-ar vedea căsătorită până la sfârşitul săptămânii?

— Pentru că, deşi intenţiile ei sunt bune, l-ar face să dea bir cu fugiţii.

— Ducele nu mi s-a părut genul care se sperie uşor,

spuse Louisa.

— Să spunem că îi va mai tăia din entuziasm.

— N-o să suflu o vorbă despre sosirea lui, promise Kate, după care ieşi ţopăind din cameră.

— Ar trebui să aşezăm asta undeva, spuse Louisa prosteşte în timp ce se îndepărta de şevalet, referindu-se la propria pictură, fără să ştie de ce devenise atât de conştientă că cineva ar putea să se uite la bietele ei eforturi.

— De ce? întrebă Jenny.

Louisa încercă să găsească un mod politicos de a spune…

— Pentru că pictura mea este atât de oribilă?

— Nu e oribilă, sări Louisa repede. Este… este… repetă ea, încruntându-se.

— Oribilă, repetă Jenny.

— Sunt convinsă că nu te-ai străduit prea mult.

— O, ba da, doar că pur şi simplu nu am talent.

— Ar trebui să îi spunem ducelui că asta este a ta, zise Louisa arătând spre propria operă.

— Nu fi ridicolă. Om fi noi americanii faimoşi pentru faptul că suntem nişte răsfăţaţi, dar măcar nu ne asumăm meritele pentru ceva ce nu am făcut noi înşine.

Se auziră paşi, şi Jenny se întoarse. Deşi îi vedea chipul doar din profil, Louisa îşi putea da seama că doamna zâmbea cu căldură.

— Excelenţă, spuse Jenny făcând o reverenţă perfectă. Ce drăguţ din partea dumneavoastră să ne faceţi o vizită în această după-amiază.

— Domnişoară Rose, Lady Louisa, spuse Hawk înclinând uşor capul.

Odinioară i s-ar fi adresat mai întâi Louisei, dar asta se întâmpla înainte de a deveni însoţitoare.

— Excelenţă, spuse Louisa. Poate ar trebui să mergem în grădină, unde am putea servi nişte gustări.

— O, dar nu înainte să vadă eforturile noastre. Pictaţi, Excelenţă? întrebă Jenny.

— Nu, din păcate cred că nu dau dovadă de niciun talent când vine vorba de artă.

— Nici eu, spuse Jenny râzând uşor. Însă Lady Louisa este o cu totul altă poveste. Spuneţi-mi ce credeţi despre opera ei.

— O, dar ducele nu are nici timp pentru aşa ceva, şi nici nu e interesat de…

— Sunt foarte interesat, spuse el liniştit. Deşi eu nu am talent, i-am admirat dintotdeauna pe cei care au.

Ţinându-şi pălăria în mână, se îndreptă spre tabloul ei. Parfumul de santal şi un alt iz, mult mai masculin, pluti până la ea. Mirosea ca un bărbat care petrecuse timp călare, şi ea se întrebă dacă nu venise cu trăsura.

Păru să studieze pictura o bună bucată de vreme.

— Este un trandafir, spuse ea brusc, devenind foarte conştientă de examinarea aceasta atât de atentă.

Nu era obişnuită să îşi facă desenele cunoscute. Erau plăcerea ei vinovată.

— Da, văd asta, spus el cu un rictus amuzat.

— N-am luat niciodată lecţii de desen, spuse ea, simţind nevoia să se justifice pentru reprezentarea imperfectă a trandafirului, căci îi vedea dintr-odată toate defectele.

— Chiar aşa? Nu s-ar zice.

— Este un compliment?

— Nu. Complimentul ar fi că e surprinzător de bun.

— Surprinzător de bun? Adică nu vă aşteptaţi să fie bun?

V-a surprins că este?

El întoarse capul şi îşi fixă privirea asupra ei.

— Nu mă aşteptam să îmi placă atât de mult să îl privesc.

Louisa înghiţi în sec, neştiind de ce se fâstâcise astfel,

şi de ce se comporta atât de irascibil.

— Cred că ar trebui să mergem în grădină.

— Da, să mergem, spuse Jenny. O să trimit după un servitor să ne aducă nişte ceai.

Louisa stătea atât de aproape de el, încât dacă trăgea adânc aer în piept îi putea simţi parfumul. Ce ciudat că printre toate miresmele de flori care îl înconjurau, încă îl mai putea distinge pe al ei. Şi era cu atât mai ciudat, cu cât nu ea se afla *cel mai* aproape de el.

Lady Louisa stătea uşor retrasă, cu caietul de schiţe în mână, oferindu-i lui Hawk ocazia de a-i face curte domnişoarei Rose. Dar zău dacă îi venea ceva în minte.

— Ce desenează? întrebă Jenny.

Hawk întoarse capul şi întâlni privirea amuzată a lui Jenny.

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Aşa să fie? Vă concentraţi atât de tare, încât am crezut că puteţi vedea prin hârtie.

— Îmi cer scuze, nu sunt obişnuit să fiu urmărit. Mă deconcertează complet.

— Dar cu siguranţă aţi mai curtat şi alte doamne.

— De fapt nu, nu am mai făcut-o.

— Atunci, de ce o faceţi acum, în cazul meu? spuse ea înclinându-şi capul gânditoare.

— Mă cam apropii de vârsta la care trebuie să mă ocup de responsabilităţile mele.

— Vă pot da un sfat?

— Aş accepta orice sfat pe care mi l-aţi putea da.

— O doamnă nu apreciază întotdeauna sinceritatea.

— Nu prea am reuşit să vă fac curte aşa cum trebuie, nu-i aşa? spuse el râzând.

— O, dar sunt convinsă că vă veţi reveni de minune, spuse ea, uitându-se la el pe deasupra ceşcuţei fine de porţelan alb, translucid.

— Vă place opera? întrebă el.

Jenny sorbi delicat ceaiul şi puse deoparte ceşcuţa pe farfurioara ei de pe masă.

— Da, de fapt îmi place foarte mult.

— Am o lojă închiriată. Dacă aţi avea amabilitatea să mă însoţiţi la operă mâine-seară…

— Alături de însoţitoarea mea, desigur.

Hawk simţi cum i se strânge stomacul la gândul de a fi atât de aproape de Louisa, dar nu avea ce face.

— Desigur.

— Atunci mi-ar face plăcere.

— Prea bine. Voi veni să vă iau cu trăsura la ora şapte. Vă mulţumesc pentru o vizită cât se poate de plăcută, spuse el ridicându-se în picioare şi făcând o reverenţă.

— Plăcerea a fost de partea mea.

— Lady Louisa, vă doresc o zi bună, spuse el întorcându-se spre însoţitoare, care îl privea nedumerită, şi dădu din cap.

— Vă conduc, Excelenţă, spuse ea ridicându-se în picioare şi lăsând deoparte caietul de schiţe, după care îl urmă în casă. Vizita dumneavoastră a fost cam scurtă.

— La naiba, nu am reuşit să găsesc nimic de spus, iertaţi-mi limbajul. Domnişoara Rose a consimţit să mă însoţească la operă mâine-seară.

Buzele ei se mişcară, şi Hawk nu se putu abţine să nu se întrebe cum ar fi fost să o sărute. De ce nu îi trecuseră astfel de gânduri prin cap când era cu Jenny?

— Atunci, poate că ar trebui să vă petreceţi timpul rămas studiind nişte poeme, ca să o impresionaţi cu nişte cuvinte meşteşugite.

— Doar nu încercaţi să mă ajutaţi să o cuceresc, spuse el cu un surâs jucăuş.

Louisa se opri în holul de la intrare cu un zâmbet răutăcios.

— Nu, Excelenţă, i-aş face un deserviciu doamnei

dacă aş face aşa ceva.

El dădu din cap şi făcu un pas spre uşă, după care se opri şi se întoarse.

— Aţi avut dreptate în ceea ce priveşte părerea dumneavoastră despre mine. Îmi place să urmăresc prada şi îmi pierd repede interesul după ce fac o cucerire. Domnişoara Rose nu este o provocare pentru mine, aşa că nu prea ştiu cum să mă comport când trebuie să o curtez. Dacă este în căutarea unui titlu, trebuie doar să o cer, şi ea va fi a mea.

— Nu faceţi greşeala de a o confunda pe fată cu mama, spuse Lady Louisa.

Hawk simţi cum îl scutură un fior de nerăbdare.

— Credeţi că fiica m-ar refuza?

— Cred că este o femeie care ştie ce vrea. Nu pot spune ce ar face sau ce nu ar face.

— O să iau asta în considerare, spuse el întorcându-se brusc spre uşă.

— Excelenţă?

Întoarse privirea spre ea. Îşi rodea buza de jos, cu mâinile încleştate şi arunca o privire spre scări.

— V-am condus pentru că doamna Rose mi-a dat indicaţii să aflu ce părere aveţi despre fiicele ei.

— Doamna Rose?

— Da, doreşte să afle dacă găsiţi că fiicele ei sunt... plăcute.

— Le găsesc foarte plăcute, spuse el, după care îşi lăsă uşor capul pe spate, ca şi s-ar mai fi gândit la întrebare. Chiar prea plăcute.

— Cum poate fi o femeie prea plăcută?

— În sensul că nu îţi oferă o provocare. Nu sunt sigur dacă aceste doamne îşi arată adevărata faţă.

— Dumneavoastră v-o arătaţi faţă de ele?

— Nu, bănuiesc că nu o fac, spuse el râzând zgomotos.

Se auzi o bătaie la uşă şi lacheul, care stătea lângă ea, o deschise. Intră Ravensley cu un buchet mare de trandafiri American Beauty. Această specie de trandafir roşu fusese creat cu doar doi ani înainte şi se alesese acest nume ca omagiu adus frumuseţii moştenitoarelor americane care făceau vâlvă pe ţărmurile englezeşti în acele vremuri.

— Hawk, ce surpriză să te găsesc aici, spuse Ravensley.

— Într-adevăr, îi răspunse Hawk laconic.

Ravensley îşi întoarse capul spre sora lui.

— Louisa. Eşti bună să îi spui domnişoarei Rose că am venit în vizită?

— Este în grădină. Dacă vrei să mă însoţeşti…

În timp ce Ravensley trecea pe lângă el, Hawk îl înşfăcă de braţ.

— Ai pus ochii pe Jenny?

— Chiar aşa. Seara trecută mi-a dat de înţeles că i-ar plăcea să îi fac curte.

„Ei bine”, se gândi Hawk. „Vânătoarea tocmai a devenit cu mult mai interesantă.”

Capitolul 8

— Vai, să nu-mi spui că ai de gând să porţi din nou rochia *aceea.*

Louisa se întoarse în timp ce închidea uşa de la camera ei şi o văzu pe Jenny stând pe hol, îmbrăcată într-o frumoasă rochie de culoarea lavandei, cu un decolteu modest, şi fusta cu o trenă lungă. Nu era aceeaşi rochie pe care o purtase la balul de mai devreme din săptămâna aceea.

Nu puteai spune acelaşi lucru şi despre rochia pe care

o purta Louisa.

— Nu, nu *am de gând* să o port, chiar *o* port, replică Louisa.

— Bine, dar ai purtat-o deja o dată săptămâna aceasta.

— Domnişoară Rose…

— Jenny. Chiar nu trebuie să ne formalizăm atât.

— Domnişoară Jenny, atunci, căci doar până aici pot merge în direcţia unei adresări mai puţin formale. Însă în ceea ce priveşte rochia mea, teamă mi-e că este singura rochie de seară pe care o am.

— Eu chiar nu vă înţeleg pe voi, englezoaicele. Cum puteţi să atrageţi atenţia unui bărbat şi să o păstraţi, când de fiecare dată când vă vede, sunteţi îmbrăcate exact la fel?

— Recunosc că nici eu nu le înţeleg pe americance cu extravaganţele lor. Dacă îmi permiţi, nu cred că v-am văzut purtând aceleaşi haine de mai multe ori, de când am intrat pe uşa acestei case.

— Permite-mi să îţi spun că nici nu mă vei vedea făcând asta. Nu eşti la fel de… robustă cum e Kate, dar eşti aproape la fel de înaltă ca ea, spuse înclinându-şi puţin capul. Deşi nu ai aceeaşi nuanţă deosebită a părului ca a ei, văd că ai nişte nuanţe de roşu în el în lumina soarelui. În plus, nuanţa tenului este mai apropiată de a ei. Vino cu mine. Să vedem ce putem găsi pe la ea care să îţi vină. Majoritatea hainelor ei sunt nefolosite, pe când la mine nu e cazul.

— Nu fi ridicolă. Hawkhurst va fi aici din clipă în clipă… spuse Louisa râzând uşor.

— Să aştepte.

Louisa se holbă la ea, şi se gândi că ar fi bine să adopte o altă tactică.

— Nu am de gând să port hainele surorii dumitale.

— Şi de ce nu? Îţi e teamă că domnii ar putea chiar să

te bage în seamă?

Louisa rămase cu gura deschisă, cu ochii măriţi de mirare.

— Poftim?

— Te îmbraci fără gust, ca o mătuşă rămasă fată bătrână, care a renunţat să mai caute pasiunea.

Străduindu-se să nu arate cât de mult o rănise această remarcă, care reuşise să pună punctul pe i, Louisa îşi ridică bărbia.

— Vreau să ştii că această rochie era foarte la modă acum trei ani.

— Da, mă rog, hai să-ţi găsim ceva care este la modă acum, spuse Jenny luând-o pe Louisa de braţ.

Louisa îşi înfipse pantofii în covor.

— Jenny, nu am de gând să port una dintre rochiile lui Kate.

— Ai purtat vreodată o rochie creată de Worth?

Louisa îşi linse buzele şi clătină din cap.

— Nu.

— Ţi-ai dorit vreodată să porţi una?

— Desigur că mi-am dorit, dar sunt cunoscute drept unele dintre cele mai scumpe rochii. În plus, dacă ar fi să o port în această seară şi, apoi, ea ar purta-o la un bal, lumea ar şti că am împrumutat-o…

Jenny începu să râdă înainte ca Louisa să îi poată explica cât de ruşinată ar fi dacă lumea ar şti că împrumuta haine de la alţii.

— Nu fi ridicolă, Kate are o sută de rochii. O să alegem una şi o vei putea împrumuta pentru întregul sezon monden.

— Mamei dumitale nu o să îi placă deloc asta.

— N-o să îi spunem.

— Nu crezi că are să observe…?

— Nu. Nu acordă prea mare atenţie rochiilor noastre, e prea preocupată de propria garderobă. Haide, o să fie

distractiv.

— Jenny, serios acum, ducele…

— Poate să *aştepte.* O doamnă nu ar trebui să lase niciodată impresia că este prea nerăbdătoare să se afle în compania unui domn, îi şopti ea pe un ton conspirativ, aplecându-se spre ea. Acum, hai să mergem. Deşi nu vrem să părem prea nerăbdătoare, nu vrem nici să părem că nu ne interesează deloc.

Jenny deschise uşa de la dormitorul surorii ei.

— Kate, ajută-mă să găsesc o rochie pe care Lady Louisa să o poată purta în această seară.

Kate stătea pe o sofa.

— Poftim? spuse ea, ridicând ochii din cartea pe care o citea.

— A purtat deja această rochie la bal. Nu o mai poate purta şi la operă…

— Este însoţitoarea, ce contează?

— Contează, spuse Jenny în timp ce deschidea o pereche de uşi care dădeau spre o cămăruţă unde atârnau o grămadă de rochii.

„Aşadar, asta înseamnă să fii cu adevărat bogat”, se gândi Louisa fără să vrea. O cameră plină cu rochii de seară, cu o parte în care se aflau sofale şi oglinzi aşezate în aşa fel încât o doamnă să se poată vedea din toate părţile în acelaşi timp, uitându-se într-o singură oglindă.

Louisa auzise nişte zvonuri cum că moştenitoarele americane aveau sute de rochii, dar nu le dăduse crezare… până acum, când adevărul era evident peste tot în jurul ei. Ce rochii frumoase, nemaipomenite, cu perle şi mărgele, din catifea şi dantelă.

— Dar coloritul ei nu aduce deloc cu al meu, spuse Kate.

— Nimeni nu are acelaşi colorit ca tine. Sincer, uneori nici nu mă pot hotărî dacă ai părul roşu sau portocaliu, spuse Jenny distrată, în timp ce începea să caute printre

rochii.

— Eu nu pot să mă hotărăsc dacă al tău e roşu sau castaniu, spuse Kate.

— Depinde de lumină, spuse Jenny întorcându-se spre ele cu o rochie minunată din tul roz şi catifea neagră în mână. Cred că asta ar merge. Unde sunt accesoriile?

Kate se îndreptă fără vreo ezitare spre un dulap.

— Sincer, e pur şi simplu prea mult, spuse Louisa împreunându-şi mâinile astfel încât degetele să nu atingă acea rochie care era mai frumoasă decât oricare altă rochie pe care o purtase vreodată.

Visase dintotdeauna să poarte o rochie Charles Worth, dar dacă o purta, cum se putea întoarce apoi la rochiile ei simple? Era mai bine să se bucure de o noapte în care să se simtă ca o prinţesă şi să îşi petreacă apoi restul vieţii ştiind că nu va mai putea să aibă parte de aşa ceva niciodată, sau era mai bine să nu aibă parte deloc de asta?

— Dacă nu-ţi place, putem căuta altă rochie, spuse Jenny.

— Este minunată, dar ducele…

— Din nou, poate să aştepte. Crede-mă, domnii ne apreciază mai mult când îi lăsăm să se străduiască puţin să ne câştige atenţia, spuse ea cu un zâmbet luminos. Cu siguranţă nu ne poţi refuza lui Kate şi mie plăcerea de a te transforma într-o moştenitoare americană.

— Dar mama voastră…

— L-am rugat pe tata să o scoată în oraş în această seară.

Kate se apropie, ţinând în mâini o pereche de mănuşi roz din piele de căprioară, ciorapi de mătase roz, şi o pereche de pantofiori roz cu funde negre. Louisa avea şi ea accesorii, dar nu se potriveau cu atâta stricteţe nici unei ţinute. Ea cumpăra lucruri care puteau fi folosite la mai multe ţinute fără a părea că nu se potrivesc. Aceste accesorii puteau fi purtate însă doar cu această rochie.

— Jenny s-a temut că mama avea să îl facă pe duce să îi ceară mâna înainte să plece, spuse Kate.

— Mama voastră nu e aşa de rea, spuse Louisa, din nou fără să ştie de ce îi lua partea acestei femei.

Poate pentru că ea nu avea o mamă care să aibă grijă de ea, şi o parte din ea le invidia pe aceste fete, fiind de părere că ar trebui să îşi aprecieze mai mult părintele.

— E groaznică, spuse Kate. Acum, Lady Louisa, lasă-ne pe Jenny şi pe mine să ne distrăm puţin. Când eram mai mici obişnuiam să ne îmbrăcăm una pe cealaltă şi trebuie să recunosc că fiecăreia dintre noi ne făcea plăcere să o facă pe cealaltă să arate cât mai frumoasă. Nu vei fi dezamăgită.

— Pare să fie aşa un mare deranj…

— Prostii. În plus, oare nu îl va invidia toată lumea pe duce când va sosi la operă cu două doamne superbe la braţ? întrebă Jenny.

Louisa ştia că ar fi trebuit să plece imediat din camera aceea, însă de trei ani întregi purta aceeaşi rochie la fiecare petrecere la care mergea. Măcar în noaptea aceasta…

— Chiar este o rochie Worth? se auzi întrebând.

— Oare nişte doamne ca noi merită mai puţin? spuse Jenny zâmbind cu căldură.

*

Nu era obişnuit să fie făcut să aştepte. În timp ce îşi urmărea prada, îşi rezerva adesea timp înainte de a-şi face mişcările bine calculate, dar, în general, doamnele nu căutau să îl irite întârziind să îşi facă apariţia.

Cu Jenny Rose însă era o cu totul altă poveste. Avea toţi aşii în mânecă şi ştia asta mult prea bine. Hawk stătea în picioare în holul de la intrare, cu jobenul şi bastonul într-una din mâinile înmănuşate, încercând să îşi stăpânească nerăbdarea. De-abia aştepta să îşi înceapă munca de

seducţie. Se gândise chiar să îi caute părinţii şi să le ceară mâna ei.

Dacă îşi doreau un titlu pentru ea, atunci de ce mai era nevoie să o curteze până la urmă? Era o pierdere incredibilă de timp şi energie pentru el, şi asta nu făcea decât să întârzie momentul în care sora lui avea să îşi facă debutul în societate.

Auzind nişte paşi uşori, ridică privirea spre scara grandioasă şi dintr-odată se simţi de parcă cineva îi luase bastonul şi îl lovise cu el cu putere în piept. Era absolut superbă, o adevărată viziune în roz. Părul îi fusese ridicat de pe umerii de alabastru şi strâns în vârful capului cu un cerc de aur cu pene de struţ, care se ondulau prin părul ei. Ajunse în faţa lui cu o nuanţă trandafirie în obraji care se potrivea perfect cu culoarea rochiei. Oare îi văzuse vreodată umerii atât de dezgoliţi… ca şi gâtul şi pieptul? Deşi curba sânilor de-abia se ghicea, corpul lui reacţiona de parcă i s-ar fi înfăţişat în toată goliciunea lor.

— … Minunată, nu credeţi?

Întoarse capul, în timp ce stânjeneala se transformase într-un nod în gât care ameninţa să îl sufoce. Ce spusese Jenny Rose? Se forţă să dea din cap, zâmbind, şi să îi susţină privirea, deşi şi-ar fi dorit cu disperare să îşi întoarcă ochii asupra Louisei, începând de la idioatele pene de struţ pe care i le cocoţaseră pe creştet şi până la micuţii pantofi de satin roz care se iţeau de sub poalele rochiei.

— Domnişoară Rose, îmi cer scuze. Trebuie să mărturisesc că nu mă aşteptam ca însoţitoarea dumneavoastră să fie îmbrăcată atât de…

— Cu gust? sugeră Jenny.

— Nepotrivit, spuse el scurt.

— Haideţi, Excelenţă, eu, una, găsesc acest obicei de a avea însoţitoare tare plictisitor, ori astfel pot pur şi simplu să mă prefac că ies în oraş cu o prietenă şi cu un gentilom. E mult mai uşor să scapi de sub supravegherea unei

prietene, nu credeţi? spuse ea făcându-i cu ochiul.

Ochii şi mutriţa ei îi garantau câteva plăceri nebănuite, aşa că nu înţelegea de ce nu era deloc entuziasmat de perspectiva aceasta.

— Dacă nu ne aşternem la drum, vom întârzia şi vom pierde începutul operei, le atrase el atenţia.

— Aş putea spune că mă interesează atât de mult opera, că nu m-a deranjat niciodată să pierd începutul.

— Dacă nu vă interesează opera, atunci de ce aţi acceptat să mă însoţiţi?

— Păi… pentru că vă găsesc interesant, Excelenţă, spuse ea luându-l de braţ.

Hawk simţi cum nodul din gât începea să crească şi aruncă o privire spre Lady Louisa. Aceasta îşi studia o mănuşă de parcă nu ar mai fi purtat niciodată una ca aceea, iar el îşi dădu seama cât de ciudat era să fii însoţitoare, şi mai ales una tânără, atunci când un cuplu era angajat într-un ritual de curtare.

— Ar trebui să mergem, anunţă el şi i se păru că Lady Louisa părea la fel de uşurată să audă asta ca şi el.

Lacheul deschise uşa, şi doamnele îl urmară pe Hawk în noapte.

Rochia purtată de Lady Louisa era aproape la fel de decoltată în spate ca şi în faţă şi, folosindu-se de lămpile cu gaz de pe marginea trotuarului, el îi putu distinge curbura şirei spinării. Acordase dintotdeauna o atenţie specială gâtului unei femei şi umerilor, conturându-i linia spatelui cu buzele şi simţind cum aceasta se înfiora sub atingerea lui. Când ajunseră la trăsură, deja se afla într-o situaţie cam neplăcută. O ajută pe domnişoara Rose să urce, apoi îi întinse mâna Louisei. Nu se putu abţine să nu îi strângă uşor degetele, oprind-o preţ de o clipă.

— Nu cred că v-am văzut vreodată arătând atât de minunat, spuse el încet.

Louisa făcu ochii mari şi îşi ascunse capul în piept, de

parcă s-ar fi ruşinat brusc.

— Protejatele mele sunt hotărâte să mă facă să profit de pe urma timpului petrecut în casa lor. Ţinuta mea a fost ideea lor, nu a mea.

— Aşadar, nu aveaţi de gând să mă lăsaţi cu gura căscată?

Preţ de o clipă, Louisa rămase perplexă. Era normal. Ce avusese în cap când îşi dăduse pe faţă gândurile?

— Sinceră să fiu, spuse ea în cele din urmă, m-am gândit doar că trebuie să fac tot ce e necesar pentru a o determina pe Jenny să coboare. Este destul de încăpăţânată.

— Ca şi dumneavoastră.

— Eu prefer să mă consider hotărâtă.

— Veniţi odată? Parcă ne grăbeam, strigă Jenny la ei.

Da, de fapt chiar aştepta cu mare nerăbdare ca această noapte să se încheie. O ajută pe Louisa să urce în trăsură, apoi urcă şi el, ocupând locul din faţa lor, astfel încât să meargă cu spatele.

Un lacheu închise uşa şi, înainte ca Hawkhurst să îşi tragă sufletul, trăsura o luă din loc.

Îl enerva că putea să distingă atât de uşor parfumul Louisei, şi că era atât de conştient de prezenţa ei. Ar fi trebuit să le invite pe ambele surori. Atunci poate că şi-ar fi putut lăsa blestemata de însoţitoare acasă.

— Nu păreţi genul de bărbat care se dă în vânt după operă, spuse Jenny, întrerupându-i brusc şirul gândurilor pe un ton mult prea ridicat pentru gustul lui. Aşa vorbeau americanii aceştia, de parcă toată lumea şi-ar fi dorit să audă ce aveau ei de spus.

— Am moştenit loja de la tatăl meu, şi mamei mele îi place mult opera.

— A, atunci înseamnă că stă la Londra?

— Nu, preferă viaţa la ţară, dar păstrez loja pentru ea, în caz că doreşte să vină la Londra.

— Dacă pot spune asta, sunteţi un fiu foarte îndatoritor, mult mai mult decât fratele meu.

Hawk îşi mută privirea asupra Louisei. Aceasta privea pe geam, în timp ce lumina felinarelor de pe stradă îi creiona profilul. Nu făcuse niciodată curte unei femei care avea însoţitoare, şi era o încercare destul de neplăcută. Îşi mută din nou atenţia asupra lui Jenny. În interiorul întunecat al trăsurii, era greu de ghicit dacă era chiar aşa, însă i se părea că aceasta îl studia cu luare aminte. Se întrebă dacă îi plăcea înfăţişarea lui, însă imediat se dojeni că îi păsa de acest lucru. Ea îi dorea doar titlul, şi nici el nu avea de gând să îi ofere mai mult.

— Nu ştiam că aveţi un frate, spuse el pur şi simplu pentru că tăcerea care se aşternuse începuse să îi pună la grea încercare răbdarea.

— Da, Jeremy. Are douăzeci şi opt de ani. Din păcate, nu îl văd mai deloc. Îşi petrece o bună parte din timp călătorind. Tocmai ce s-a întors dintr-un sejur prelungit prin Europa.

— Ce norocos e că poate face ceea ce îi place.

— Dumneavoastră nu puteţi, Excelenţă? întrebă ea.

— Nu, domnişoară Rose, nu pot.

— Nici eu. Ce nenoroc. Ce aţi face dacă aţi *putea* face ce doriţi?

— Nu e vorba neapărat de ce aş face, cât de ce n-aş face. De pildă, nu m-aş însura.

— Chiar aşa? Şi fratele meu este de aceeaşi părere. Nu înţeleg. De ce credeţi că urăsc atât de mult bărbaţii ideea de căsătorie?

— Şi de ce o adoră femeile atât de mult? replică el.

— Pentru că am fost educate să credem că ne va face fericite. Soţia dumneavoastră va fi o femeie fericită, Excelenţă?

Louisa întoarse capul spre el, şi chiar şi în întuneric îşi dădu seama de provocarea mută din ochii ei. Il provoca să

spună adevărul, cum că orice femeie care s-ar căsători cu el ar avea şanse mai mari la nefericire decât la fericire.

— Sunt convins că am putea ajunge la o înţelegere care ar face-o fericită, recunoscu el în cele din urmă.

— Ei bine, bănuiesc că asta e tot ce ar putea cere o femeie, spuse ea.

Hawk se temu însă că detectase în cuvintele ei o undă de dezaprobare şi o recunoaştere a faptului că o femeie, şi mai ales una cu poziţia ei socială, ar putea cere mult mai mult de la un soţ.

*

Era un lucru tare ciudat să fii însoţitoare, să fii de faţă la conversaţii care ar fi trebuit să fie private, să asişti la încercările unui gentilom de a seduce o doamnă, şi la cochetăriile unei femei. Să fii de faţă, şi totuşi să fii invizibilă. Să îţi ţii gura, deşi nu te-ai mai opri din vorbit. Să fii un simplu observator, şi nu un participant la o ieşire, seara.

Era cu atât mai neplăcut când gentilomul insista să stai lângă protejata ta în sensul de mers, în timp ce el se aşeza în faţa voastră. Louisa îşi dorise să stea supărată pe Hawkhurst, însă în loc de asta, fusese mişcată de faptul că refuzase să o considere exclusiv o însoţitoare lipsită de importanţă.

Se căzni să se concentreze asupra spectacolului şi să aprecieze acest rar moment în care avea ocazia să meargă la operă, dar îşi dădu seama că mintea îi hoinărea la bărbatul care stătea în spatele ei. La felul de o intensitate aproape sălbatică în care o cuprinsese cu privirea când coborâse pe scări, şi care o făcuse să îi bată inima mai repede. Nu era prima oară când capta atenţia unui bărbat, dar aceştia se lăsau repede păgubaşi, de îndată ce aflau amănunte despre situaţia ei financiară.

Chiar şi învăluită de umbrele din interiorul trăsurii era conştientă de privirea lui, care se concentra asupra ei cu o precizie fascinantă. Şi era cât se poate de conştientă de mirosul lui care umplea acel spaţiu îngust. Când închise ochii, rememoră ţinuta lui plină de aspră mândrie în timp ce stătea în pragul uşii, ca un bărbat dezavantajat care nu se putea arăta îndurător. Ea îşi cunoştea prea bine propriul statut şi cât de nedrept era acesta, dar nu se gândise niciodată cât de dificil ar putea fi pentru un bărbat să se prefacă interesat, să stea cu pălăria în mână şi să spere că va fi considerat demn de apreciere.

Se sperie de moarte când Jenny îi atinse braţul şi îi şopti, aplecându-se spre ea, că avea de gând să se ducă la toaletă.

— Nu poţi aştepta până la pauză?

— Mă tem că nu, dar nu voi întârzia prea mult.

— Merg cu dumneata.

— Nu merită să pierzi spectacolul, cu atât mai mult cu cât domnul care m-ar putea pune în dificultate rămâne aici.

— Totuşi, să mergi singură afară…

— Merg doar până în camera unde se retrag doamnele ca să îmi refac machiajul. Mă îndoiesc că are să mă necinstească cineva pe hol. O să mă descurc. În plus, pe duce trebuie să îl supraveghezi şi să îl ţii în frâu, nu pe mine.

Louisa trebuia să admită că Jenny avea dreptate. Ce putea păţi tânăra, dacă craiul notoriu nu se mişca de lângă însoţitoare?

— Prea bine atunci, spuse ea, încuviinţând.

Cu un zâmbet dulce, Jenny, o bătu uşor pe Louisa pe braţ înainte de a se ridica. Făcu un pas înapoi şi îi şopti ceva lui Hawkhurst, după care dispăru printre draperiile din spatele lojii.

Louisa îşi dădu brusc seama că rămăsese singură cu Hawkhurst. Se forţă să îşi îndrepte atenţia spre scenă. Nu

se cădea să viseze nici măcar pentru o clipă că pentru ea venise el în acea seară.

Apoi auzi un foşnet şi se pomeni cu el lângă ea. Nici că putea fi mai recunoscătoare că purta mănuşi care puteau absorbi sudoarea care îi apăruse dintr-odată în palme. Se concentră şi mai mult pe…

— Vă place spectacolul? întrebă el încet.

— Da, mulţumesc.

— Nu am putut să înţeleg niciodată ce îi atrage atât de mult pe oameni la operă.

— Şi cu toate acestea, aveţi o lojă închiriată.

— După cum am spus, este pentru mama mea.

— Pare de-a dreptul o extravaganţă când viaţa este destul de grea şi aşa.

— Uneori… vând locurile la spectacole la un preţ mai mare decât cel obişnuit.

Vocea lui era destul de tensionată, şi când Louisa îşi întoarse privirea spre el, îşi dădu seama cât de greu îi fusese să recunoască o asemenea practică. Nu înţelegea de ce alesese să i se confeseze. Poate pentru că situaţiile lor erau similare.

— Americanilor? întrebă ea.

— Nu, compatrioţilor mei englezi care se trezesc dintr-odată împovăraţi de mai mulţi bani decât pot cheltui.

— Bănuiesc că vă referiţi de clasa de mijloc, care s-a ridicat prin muncă cinstită.

— Aşa este. Au banii, însă nu au descendenţa potrivită. Este un aranjament destul de ciudat, şi au început să dea năvală până şi în… societatea noastră restrânsă şi intimă.

— Domnul Rose spune că aristocraţii noştri trebuie să accepte faptul că vor trebui să se apuce de muncă dacă vor să supravieţuiască.

— S-ar putea să aibă dreptate. Cu toate acestea, este o perspectivă deprimantă.

— Nu la fel de deprimantă ca aceea de a muri de foame.

— Sunteţi realistă, Lady Louisa? spuse el zâmbind larg.

— Îmi place să cred asta, da, spuse ea îndreptându-se de spate. Tocmai de aceea m-am angajat ca însoţitoare, pentru că m-am săturat să aştept ca viaţa să îmi ofere ceva, atâta vreme cât sunt cât se poate de capabilă să-mi clădesc singură fericirea.

— Vă face fericită să fiţi la cheremul altcuiva?

— Mă face independentă, Excelenţă. Nu pot spune că un mariaj mi-ar fi putut oferi acelaşi lucru.

Deşi trebuie să recunosc că este foarte plăcut să fii servit, găsesc faptul de a fi singura responsabilă de acţiunile mele cât se poate de mulţumitor, şi asta într-un mod pe care nu l-am mai cunoscut înainte.

Louisa aruncă o privire peste umăr, spre draperiile nemişcate. Ce o reţinea oare pe Jenny?

— Cum s-a descurcat fratele dumneavoastră cu domnişoara Rose, ieri după-amiază? întrebă Hawkhurst.

— Nu prea bine, din păcate.

Hawk se aplecă şi mai aproape de ea, aducându-şi şi minunatul parfum după el. Louisa se întrebă de ce nu găsise niciodată parfumul unui alt bărbat la fel de atrăgător.

— Nu l-a plăcut? întrebă el.

— Mama ei nu l-a plăcut. Din păcate, doamna Rose şi-a ales exact acel moment, imediat după sosirea lui, să iasă în grădină. Nu a fost deloc impresionată de titlul lui şi i-a interzis să mai vină în vizită. Mi-a părut tare rău pentru el.

Îi fusese ştirbită mândria, iar bărbăţia lui, atacată fără cruţare şi, deşi încă se mai întreba dacă ar fi fost potrivit drept soţ pentru protejatele ei, Louisa se simţise jignită de modul în care doamna Rose îi tratase fratele.

— Ce păcat, murmură Hawkhurst.

— Nu păreţi prea sincer, Excelenţă. Să nu vă gândiţi nici măcar pentru o clipă că nu mi-am dat seama că atitudinea doamnei Rose vă aduce în avantaj.

— După cum am spus, îmi place vânătoarea, însă dacă nu am cu cine să mă întrec…

— Nu vă faceţi iluzii că nu aţi avea cu cine vă întrece, spuse ea cu aroganţă.

— Cine? mai că mârâi el, apropiindu-se şi mai mult, până când Louisa putu aproape să simtă căldura ce emana din corpul lui.

— Nu vă pot spune.

— La naiba, Louisa…

— Nu folosiţi un astfel de limbaj, şi nici acest ton când vorbiţi cu mine. V-am oferit o părere sinceră atunci când v-am vorbit despre eligibilitatea dumneavoastră ca potenţial soţ. Nu am de gând să vă destăinui nimic din ce ar putea să vă aducă şi mai mult în avantaj.

— Dar nu sunt chiar atât de rău.

— Negaţi că beţi excesiv?

— Da, uneori poate că beau puţin cam mult.

— Negaţi că aveţi un apetit sexual de nestăvilit, şi că vă culcaţi cu mai mult de o femeie în acelaşi timp pentru a vă satisface nevoile?

Hawk închise ochii şi îşi strânse rădăcina nasului cu două degete, de parcă ar fi încercat să îşi calmeze vreo durere.

— Ce altceva v-a mai spus fratele dumneavoastră? întrebă el cu un mârâit uşor pe care ea începuse să îl recunoască drept un semn că Hawk era tare nemulţumit.

— Aş spune că e destul deja.

— Într-adevăr, spuse el luându-i mâna, întorcând-o cu palma în sus şi atingându-i încheietura înmănuşată cu degetele.

Louisa putea simţi căldura atingerii lui.

— Vă bate puternic inima. Oare gândul la asemenea

ticăloşii, sau apropierea mea vă provoacă o astfel de reacţie?

— Niciuna, nici alta. Pur şi simplu îmi bate inima foarte repede, spuse ea încercând să se elibereze, dar el îi prinse încheietura şi reuşi să o tragă şi mai aproape de el, până când ea îi simţi răsuflarea pe obraz.

— Aveam douăzeci de ani, spuse el cu o voce seducătoare. Asta s-a întâmplat o singură dată, şi era vorbă de două gemene care mi-au propus să încerc aşa ceva. Nu sunt genul care să nu profite de ocazii, mai ales când vine vorba de o femeie frumoasă… sau două.

Louisa îşi dădu seama că respira din ce în ce mai greu.

— Jenny are să se întoarcă din clipă-n clipă. Nu ar fi prea înţelept să ne găsească în această postură compromiţătoare. În plus, dacă ne vede altcineva…

— Vor crede că vorbim în şoaptă despre operă. Nu vor putea distinge nici paloarea dumneavoastră, nici bătăile accelerate ale inimii, şi nici parfumul de dorinţă din aer…

— Dacă nu îmi daţi drumul în clipa acesta, Excelenţă, mă voi vedea nevoită să vă pălmuiesc, spuse ea.

El îi dădu drumul imediat ca ars, de parcă Louisa se transformase subit într-o vâlvătaie care ameninţa să îl mistuie.

— Îmi cer scuze, spuse el îndepărtându-se uşor. Sunteţi calea spre Jenny, şi totuşi se pare că reuşesc să vă insult şi să vă supăr de fiecare dată.

— Poate pentru că nu vă doriţi cu adevărat să vă căsătoriţi cu ea, spuse ea încet.

— Ceea ce îşi doreşte cu adevărat un domn şi ceea ce trebuie să facă nu coincid întotdeauna.

— Asta este adevărat şi în cazul unei doamne.

— Ce situaţie neplăcută.

— Într-adevăr.

— Cred că ar fi cel mai bine dacă m-aş întoarce la

locul meu. Vă stă bine în roz, spuse el luându-i mâna şi apropiindu-şi buzele de articulaţiile degetelor ei înmănuşate.

În ciuda gestului reţinut, ea încă îi putu simţi căldura gurii umede pe degete. Louisa se întrebă dacă ar fi spus acelaşi lucru şi dacă ar fi putut vedea că era roz din vârful capului şi până în vârful picioarelor de ruşine şi îmbujorată de plăcere.

— Vă mulţumesc, Excelenţă.

I se păru că îl aude chicotind uşor în timp ce se întorcea la locul său, lăsându-i impresia că ştia prea bine că nu numai rochia ei era roz. Louisa privi peste umăr, ocărând-o pe Jenny că întârzia atât. Se părea că însoţitoarea avea nevoie să fie bine păzită.

*

— Trebuie să plec, şopti Jenny.

— Mai stai puţin, spuse el încet, muşcându-i uşor urechea şi trimiţându-i prin tot corpul fiori dulci de plăcere.

— Lipsesc de ceva vreme. Dacă vin să mă caute?

— Nu te vor căuta aici, în beznă.

Se aflau pe un mic hol, ascunşi într-un colţ întunecat de lângă o lojă goală, rezervată de obicei pentru membrii familiei regale, care avuseseră bunul-simţ să nu îşi arate chipul în seara aceea.

— Nu pot să cred că însoţitoarea te-a lăsat să ieşi singură, spuse el.

— Asemenea majorităţii, ea crede că domnul trebuie împiedicat să facă nebunii, nu şi doamna, spuse ea râzând uşor şi lăsându-şi capul pe spate, gest care îi deschise calea spre gâtul ei.

— Şi ţie îţi place să faci nebunii.

— Da, după cum ţi-am spus, am nevoie de pasiune, însă nu poţi testa pasiunea când ai o însoţitoare lângă tine.

— Voi, americancele, sunteţi atât de îndrăzneţe…

— Ştim ce vrem şi nu ne e teamă să ne urmărim scopurile, spuse ea cu un zâmbet de drăcuşor împielițat, împingându-l uşor. Acum chiar *trebuie* să plec, continuă ea, întinzând mâna şi mângâindu-l pe obraz.

Ea îşi sărută vârfurile degetelor înmănuşate şi i le duse încet la buze.

— O să îţi trimit vorbă când reuşesc să aranjez o altă întâlnire.

— Chiar şi dacă e să ne vedem doar pentru câteva clipe, va fi destul.

Jenny simţi o strângere de inimă şi scuturâ din cap. Nu era vorba despre dragoste aici, ci despre pasiune, despre felul în care o privea, o atingea, o săruta. Se cunoşteau de prea puţină vreme ca să poată fi vorba de dragoste.

— O să ne vedem în curând, îţi promit, spuse ea şi, înainte ca el să poată adăuga ceva pentru a o convinge să mai rămână câteva clipe fără a fi descoperită alături de el, îşi ridică poalele rochiei şi o luă la fugă pe coridor până ajunse la uşa care dădea în loja ducelui. Se strecură înăuntru şi îşi ocupă locul.

— De ce ai întârziat atât? spuse Lady Louisa aplecându-se spre ea.

— Îmi cer scuze, mă cam durea capul şi spectacolul nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile, aşa că am stat o vreme cu ochii închişi.

— Să plecăm? întrebă Louisa, iar îngrijorarea vădită din vocea ei o făcu pe Jenny să se simtă vinovată că o minţise.

— Nu, mi-am revenit acum, spuse ea, aşezându-se confortabil cu un oftat de mulţumire.

Se simţea mai mult decât bine. Fiecare doamnă avea nevoie de o mică tăvăleală din când în când.

Capitolul 9

După ce ascultase muzică de operă în cea mai mare parte a serii, călătoria înapoi cu trăsura pe străzile învăluite de ceaţă ale Londrei i se păru ciudat de liniştită Louisei. Pasagerii erau fie mult prea obosiţi, fie prea preocupaţi de altceva pentru a purta orice fel de conversaţie. Nu mai călătorise niciodată cu un alt bărbat, în afara fratelui şi a tatălui ei, dar se aşteptase să aibă parte de un discurs ceva mai bogat. Spaţiul restrâns, intim, invita parcă la altfel de discuţii decât cele cu care era obişnuită, din timpul cinei de la petreceri.

Îşi spuse că ea era un simplu obstacol în calea oricărei purtări necuviincioase şi nu era obligată să îi provoace pe Jenny şi pe Hawk să vorbească, şi cu toate acestea…

— Vă mulţumim că v-aţi împărţit loja cu noi în această seară, se auzi ea spunând înainte să se gândească prea mult la asta.

— Plăcerea a fost de partea mea, spuse el cu un zâmbet impecabil.

Mai că torcea satisfăcut ca o pisicuţă… de fapt, ca un motan enorm, care tocmai terminase de lipăit ultimele picături de smântână. Oare chiar trebuia să facă aluzii tot timpul? Ori poate interpreta ea orice spunea el de parcă ar fi avut vreun înţeles nepotrivit?

— Mă uimeşte întotdeauna liniştea care se aşterne când începe să se lase ceaţa, spuse ea, doar pentru a umple tăcerea.

— Eu găsesc că este un moment bun pentru reflecţie, spuse el.

— Atunci trebuie că reflectaţi ceva, nu glumă, având în vedere că e mereu ceaţă, spuse Jenny chicotind.

Louisa îl auzi pe Hawk râzând.

— Da, poate că reflectăm prea mult. Ce fel de vreme vă place?

— Îmi place soarele, spuse ea de-ndată. De ce i-ar plăcea cuiva o altfel de vreme?

— Mie îmi place când plouă, spuse el. Dar dumneavoastră, Lady Louisa?

Louisa deveni dintr-odată foarte timorată şi îşi dori să îşi fi ţinut gura.

— Îmi plac zilele reci când pot să mă cuibăresc în faţa focului din cămin, căci la conacul de la moşia noastră te cam trage curentul.

— Am auzit că aşa se întâmplă în cazul majorităţii conacelor, spuse Jenny. Din câte mi s-a spus, o moştenitoare este de obicei şocată când află că, de fapt, conacul nu a fost la fel de bine întreţinut ca reşedinţa de la Londra. Conacul dumneavoastră este tot aşa, Excelenţă?

— Sunt şi încăperi mai răcoroase, dar am încercat să îl menţin în stare bună de dragul mamei mele.

— Ţineţi foarte mult la ea, remarcă Jenny.

— Pe patul de moarte, tatăl meu m-a pus să promit că voi avea grijă să fie fericită, ori o casă friguroasă unde te poţi îmbolnăvi nu prea te face fericit.

— Mama mi-a spus la un moment dat că ar trebui să fiu atentă la felul în care îşi tratează un bărbat mama, asta indică adesea felul în care îşi va trata soţia.

— Nu cunosc această filosofie, spuse el.

— Încercaţi să îmi spuneţi într-un mod politicos că mama mea spune prostii?

Hawk zâmbi din nou. Louisa îşi dori să îşi poată lua privirea de la ei, şi să nu ia în seamă conversaţia, să nu fie fascinată de modul în care se înţelegea Hawk cu mama sa. Era mult mai uşor să îţi displacă un bărbat care nu se purta frumos cu femeia care îi dăduse viaţă.

— Vă promit că nu îmi voi trata soţia în acelaşi mod în

care îmi tratez mama, spuse Hawkhurst.

— Însă dacă sunteţi bun cu mama dumneavoastră, e de la sine înţeles că veţi fi bun şi cu soţia, spuse Jenny. Aşadar, acesta este un punct în favoarea dumneavoastră.

Louisa îşi feri privirea. Nu voia să vadă sclipirea speculativă din ochii lui Hawkhurst în timp ce o privea pe Jenny, şi zâmbetul provocator pe care i-l arunca ea, de parcă l-ar fi încurajat să găsească moduri de a câştiga şi alte puncte.

Louisa se întrebă dacă ar trebui să aibă o discuţie cu Jenny şi să îi povestească toate lucrurile care i-ar fi adus totalul de puncte pe minus. Nu ar fi trebuit să îl favorizeze, nu ar fi trebuit să îi placă compania lui, şi nici să îl privească apreciativ şi cu o umbră de încurajare. Însă Louisei îi venea tare greu să îşi urmeze convingerile. Nu era potrivit… şi cu toate acestea nu mai era chiar atât de sigură că ar putea să îl descrie ca atare. Oare ce făcuse el de fapt, ca să îi iasă din graţii?

— Ar fi minunat, o auzi spunând pe Jenny. Nu-i aşa? continuă aceasta, atingându-i braţul.

— Îmi cer scuze, nu prea eram atentă.

— Excelenţa Sa vrea să ne ducă cu barca pe Tamisa mâine după-amiază. Nu-i aşa că o să ne distrăm de minune?

— Desigur, îngăimă Louisa, ne vom distra de minune, într-adevăr.

*

Părea planul perfect. O scotea pe domnişoara Rose din casă după-amiaza, când ar fi trebuit să primească vizitele altor domni. Astfel, ea nu avea să mai fie disponibilă, pentru a se bucura de atenţiile şi curtea lor.

Hawk nu se gândise însă şi la faptul că va fi atât de aproape de însoţitoare în mica barcă cu vâsle pe care o

închiriase. Louisa stătea în spatele lui Jenny, ţinând în mână o umbrelă de soare înclinată astfel încât să le ţină umbră ambelor doamne. Purta o rochie albastru-deschis cu guler înalt şi nasturii încheiaţi până sus.

Cum rochia nu părea să mai fi fost folosită prea mult înainte, Hawk se întrebă dacă nu cumva şi aceasta aparţinuse cândva uneia dintre surorile Rose. Ca şi Jenny, Louisa purta o pălărie de paie cu boruri largi, împodobită cu panglici de satin şi flori uscate. Aceasta îi umbrea chipul, făcând umbrela să pară un accesoriu fără rost.

Hawk îşi dăduse jos haina şi îşi suflecase mânecile, după care se pornise cu mare entuziasm să dea la vâsle, punându-şi muşchii la treabă pentru a uita de faptul că Louisa era atât de aproape de el, cu chipul ei perfect, privind într-o parte, absorbită de peisaj. Nu putea decât să îi fie recunoscător că nu se concentra asupra lui, şi totuşi, în timp ce se gândea la asta, era oarecum enervat că îl putea trece cu vederea atât de uşor, în timp ce lui îi era atât de greu să o ignore.

— Suntem la vreun concurs, Excelenţă? întrebă Jenny.

Încetinindu-şi mişcările nebuneşti, Hawk îşi mută privirea asupra ei. Nu domnişoara Rose ar fi trebuit să îi capteze întreaga atenţie?

— Îmi cer scuze, spuse el oferindu-i, spera el, un zâmbet seducător. Cred că pur şi simplu…

— Vă demonstraţi forţa? spuse ea înclinându-şi capul gânditoare şi zâmbindu-i.

— Recunosc că îmi plac sporturile şi spiritul de competiţie.

— Nu prea îmi dau seama ce competiţie poate fi dacă ceilalţi care vâslesc pe râu nu îşi dau seama că are loc o întrecere.

Aproape o duzină de alte asemenea bărci pluteau în apropiere. Hawk plănuise o ieşire calmă şi relaxantă, dar în loc de asta, reuşise doar să se obosească.

— Ce fel de sporturi vă plac, în afară de vâslit? întrebă ea. Poate crochet?

Hawk se încruntă la ea. Jenny râse uşor şi dintr-odată Hawk se pomeni dorindu-şi să spună ceva care să o facă şi pe Louisa să râdă. Oare o auzise vreodată râzând, râzând din toată inima? Fără vreo urmă de dispreţ sau zeflemea, sau fără vreun ton dojenitor, după ce îşi dregea vocea? O auzise râzând uşor, dar ar fi vrut să audă ceva mai mult. Voia să o audă râzând până îi dădeau lacrimile, zâmbind larg, cu ochii strălucitori.

— Nu consider crochetul un sport. Este doar un joc, şi în plus unul care lasă loc pentru flirt mai mult ca pentru orice altceva, îmi place tenisul de câmp, recunoscu el.

— Fratelui meu îi place sportul acesta. Şi mie mi-ar plăcea mai mult dacă mi s-ar permite să port pantaloni.

Comentariul lui Jenny o făcu pe Louisa să întoarcă repede capul în direcţia lor, spre satisfacţia lui Hawk. Aşadar, *de fapt* era atentă la conversaţie, nu era complet distrasă de faună. Încercă să şi-o închipuie pe Louisa în pantaloni, dar scuturâ din cap. Pe Jenny o interesa să poarte haine de bărbaţi.

— Dacă îmi permiteţi să-mi dau cu părerea, nu se va întâmpla niciodată ca doamnele să poarte pantaloni, spuse Hawk.

— Nu sunt de acord, cel puţin în America, opină Jenny. Acum câţiva ani, Amelia Bloomer a pledat pentru dreptul femeilor de a purta pantaloni largi precum cei purtaţi de turcoaice. Chiar şi Societatea pentru Reforma îmbrăcăminţii Feminine a dumneavoastră este de acord cu sugestiile domnişoarei Bloomer.

— Nu este deloc a mea, mormăi el, ceea ce îi atrase un râset uşor din partea Louisei, aşa că profită de această scuză pentru a-şi muta atenţia asupra ei.

— Bănuiesc că sunteţi membră în societatea aceasta absurdă.

Louisa îşi feri privirea.

— Sunt de acord cu ideea vicontesei Haberton şi a doamnei King, conform căreia o doamnă nu ar trebui să poarte mai mult de şapte livre de haine.

— Dacă aceasta este filosofia pe care o susţin, atunci bănuiesc că şi eu sunt de acord cu ele până la urmă, întrucât prefer femeile fără haine.

De îndată ce rosti aceste cuvinte, iar Jenny rămase cu gura căscată de uimire – uitase că acesta se afla în faţa lui în timp ce Louisa îl privea la fel de uluită, regretă profund că simţise nevoia de a o şoca pe Louisa şi de a o pune la punct. Oricum, era ridicol din partea lui să facă una ca asta, de vreme ce ea nu era interesată deloc de el.

Aşadar, în loc să creeze o barieră între el şi Louisa, care i-ar fi permis să nu mai fie tentat de ea, reuşise să îşi distrugă orice şansă de a face o impresie favorabilă asupra doamnei pe care o curta.

Îşi mută atenţia asupra lui Jenny, aşa cum ar fi trebuit să facă de la bun început.

— Îmi cer scuze. A fost un comentariu complet nepotrivit din partea mea, pe care nu trebuia să îl fac în faţa unei doamne delicate ca dumneavoastră.

— Am un frate mai mare de care sunt foarte apropiată, Excelenţă. Sunt perfect conştientă că bărbaţii preferă femeile fără haine.

— Cu toate acestea, am învăţat din experienţă că nu e bine ca un bărbat să îşi exprime această preferinţă.

— Se pare că nu prea cădem de acord, Excelenţă. Cum poate o femeie să afle ce preferă un bărbat, dacă nu are destulă încredere în el pentru a-i împărtăşi preferinţele, chiar dacă nu face decât să i le şoptească discret la ureche?

Tonul ei sugestiv şi zâmbetul uşuratic ar fi trebuit să provoace un anumit tip de reacţie asupra corpului lui, însă în loc de asta, lui Hawk nu îi plăcu deloc sugestia ei

obraznică. Nu se putea închipui aplecându-se spre ea şi şoptindu-i nimicuri seducătoare la ureche. Se lăsa prea uşor cucerită, şi nu reprezenta deloc o provocare.

Louisa pe de altă parte, părea de-a dreptul oripilată de direcţia în care alunecase conversaţia. Îi întâlni privirea doar pentru o clipă, înainte ca ea să şi-o ferească, părând să îşi găsească din nou liniştea în contemplarea malurilor râului.

Hawk se întrebă dacă fusese vreodată sărutată, şi dacă vreun domn îi şoptise vreodată dorinţele lui la ureche. Şi dacă da, ce îi spusese exact? îi şoptise versuri memorate, sau cuvinte pe care le simţea cu adevărat, din inimă?

— Cred că v-aţi făcut însoţitoarea să se simtă prost, spuse el.

— Nici vorbă, răspunse Louisa repede. Nu sunt deloc atentă la conversaţie.

— Dacă ar fi aşa, nu ai fi ştiut ce a spus, replică Jenny, iar Hawk făcu o grimasă.

Jenny începu să râdă, ca şi cum totul i s-ar fi părut cât se poate de amuzant, în timp ce Louisa se uită la ea cu un aer vinovat, în ciuda umbrelei care îi adumbrea chipul, Hawk îşi dădu seama că roşise puternic. Se întrebă dacă roşeaţa se întindea şi pe restul corpului ei.

— Îmi cer scuze, spuse Louisa, e puţin dificil să nu auzi ce se spune într-o barcă atât de mică.

— Nu e nevoie să îţi ceri scuze, spuse Jenny. Ca să fiu sinceră, bănuiesc că nu e foarte plăcut pentru dumneata să ne priveşti dându-ne târcoale ca într-un ritual de împerechere. În plus, bănuiesc că ştii toate modurile posibile în care poţi să scapi de sub supravegherea însoţitoarei pentru a testa cât de profundă este pasiunea unui bărbat.

Hawk privi fascinat cum Lady Louisa devenea din ce în ce mai îmbujorată.

— Nu pot spune că mi-am petrecut prea mult timp încercând să scap de sub supravegherea unei însoţitoare, recunoscu Louisa.

— Nu *poţi* sau nu *vrei?* o provocă Jenny.

— Cred că ar trebui să fiu mai clară. Nu mi-am petrecut deloc timpul încercând să scap de sub supravegherea însoţitoarei mele.

— Cred cu desăvârşire că orice femeie ar trebuie să scape de sub supravegherea însoţitoarei cel puţin o dată în tinereţea ei. Cum altfel ar putea să fie sărutată?

Privirea Louisei se ciocni de a lui, iar ea se făcu şi mai roşie în timp ce îşi mută privirea. Hawk se întrebă dacă nu cumva îi studiase gura, curioasă cum ar săruta el. Apoi se dojeni însă singur că îi păsa de ce gândea ea. Cum de reuşea să îl distragă cu atâta uşurinţă de la scopul lui? Dintr-odată, Louisa privi în altă parte.

— Sunt uimită de vremea frumoasă din această după-amiază, spuse ea cu un oftat uşor ca o boare de vară. Nici că am putea fi mai norocoşi.

— Încerci să schimbi subiectul? spuse Jenny râzând.

— Cam aşa ceva.

Jenny râse din nou, şi Louisa îi oferi un zâmbet de drăcuşor care îl făcu pe Hawk să se simtă de parcă l-ar fi lovit cineva în stomac. Mai-mai să dea drumul vâslelor. Şi-o imagină pe Louisa cuibărită la pieptul lui, lungită lângă el, în timp ce stăteau tolăniţi sub aşternuturile de mătase care le răcoreau trupurile înfierbântate.

Numai o dată, numai o dată dacă ar fi a lui, şi fascinaţia asta legată de ea ar dispărea. Simţea asta pentru că nu o putea avea, pentru că era de neatins, de aceea îşi tot muta atenţia asupra ei.

— Este ceva în aceste ape care m-ar putea muşca de degete? întrebă Jenny.

Hawk îşi întoarse privirea spre ea. Părea că trecuseră de subiectul săruturilor şi al fugii de însoţitoare. Slavă

Domnului!

— Nu, degetele dumneavoastră sunt în siguranţă.

Deodată, îi trecu prin faţa ochilor o imagine a lui sărutând degetele Louisei. Se gândi cum ţinea cartea în mână atunci în bibliotecă, cât de subţiri îi erau degetele, şi cât de rotunjite unghiile. Se gândi cum şi-ar implânta unghiile acelea în spatele lui în timp ce s-ar zvârcoli sub trupul lui…

Se foi pe băncuţă şi începu să tragă cu adevărat la vâsle, în timp ce Jenny îşi scoase o mănuşă încet, cu un gest seducător. Dacă nu ar fi fost Louisa acolo, ar fi luat mâna aceea şi ar fi dus-o la buze, trasând cercuri cu limba peste articulaţiile degetelor…

Şi-ar fi plimbat buzele pe încheietura ei, apoi în sus pe antebraţ. I-ar fi sărutat interiorul cotului, ar fi inhalat parfumul de acolo, apoi ar fi urcat uşor, încet, pe partea interioară a braţului şi nu s-ar mai fi oprit până la umăr. I-ar fi muşcat uşor pielea sensibilă de la baza gâtului, ea ar fi tras brusc aer în piept, iar el i-ar fi căutat privirea şi s-ar fi pierdut în ochii ei de culoarea albăstrelelor…

La naiba! Iar îşi croia Louisa drum prin fanteziile lui. Jenny era cea care-şi legăna mâna dezgolită peste marginea bărcii. Degetele lui Jenny erau cele care treceau prin curenţii de apă. Ar fi trebuit să îşi închipuie că privea în ochii verzi ai domnişoarei Rose?

De ce nu putea Jenny Rose să aibă o însoţitoare hidoasă, bătrână şi antipatică? De ce avea o însoţitoare care făcea prăpăd prin fanteziile şi dorinţele lui? De ce îl tot distrăgea însoţitoarea ei?

Louisa era conştientă de fiecare mişcare a vâslei, de cum se încordau şi se relaxau muşchii braţelor lui Hawkhurst. Trupul lui fusese sculptat fără îndoială de zei, pentru a tortura femeile cu perfecţiunea lui. Nici când întorcea capul şi îşi aţintea privirea pe verdeaţa de pe maluri nu putea scăpa, pentru că vederea ei periferică era

cât se poate de enervantă, remarcându-l pe Hawkhurst aproape la fel ca atunci când se afla în faţa ei. De fapt, se gândise să se întoarcă cu totul, ajungând cu spatele la el, dar îi era teamă ca nu cumva gestul să fie considerat grosolan. Până la urmă, era duce şi cel mai bun prieten a fratelui ei. În plus, Jenny părea să îi acorde întreaga ei atenţie. Altfel, de ce ar fi făcut aluzie la ideea de a scăpa de sub supravegherea însoţitoarei pentru a câştiga o clipă de intimitate în care să îi fie furat un sărut?

Louisa era recunoscătoare că purta o pălărie cu boruri mari şi că avea şi umbrelă, căci ambele îi ascundeau ochii. Spera că amândouă îi întunecau îndeajuns de mult chipul, astfel încât roşeaţa care i se urca pe gât şi în obraji să nu fie remarcată de duce. Ce-ar fi crezut el despre o femeie care se ruşina atât de uşor?

Ea şi Jenny erau complet diferite, iar Louisa se simţea tare plictisitoare stând alături de ea în barcă. Din nou, nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva ceva mai mult decât situaţia ei financiară precară îi împiedicase pretendenţii să o mai caute.

Din când în când îşi muta privirea asupra vreunui domn din altă barcă. Niciunul însă nu avea aerul de masculinitate al ducelui, şi niciunul nu părea să dea dovadă de hotărârea lui de a ajunge vâslind în celălalt capăt al râului. Zâmbi la acest gând. Desigur că nu avea de gând să vâslească până în partea cealaltă, însă îşi folosea toate forţele pentru asta, de parcă ar fi încercat să scape de ceva. Sau poate că pur şi simplu se dădea în spectacol. Se îndoia că vreun alt bărbat ar fi putut să ţină pasul cu el. Vorbise despre sport, ceea ce o surprinsese. Presupusese că viaţa lui dezordonată îi lăsa prea puţin timp pentru sport, deşi nu putea nega că avea pielea destul de bronzată. Ar fi vrut să îl întrebe de lucrurile care îl interesau, dar nu ea era cea cu care ar fi trebuit să converseze.

În calitate de însoţitoare, trebuia să fie invizibilă, ori

ea se pare că se pregătise pentru acest rol întreaga ei viaţă. Prezentă, dar niciodată băgată în seamă. Era disponibilă dacă era nevoie de ea, şi ignorată dacă nu era. Asta spre deosebire de Hawkhurst, care ar fi ieşit în evidenţă şi dacă s-ar fi îmbrăcat în haine de aceeaşi culoare cu împrejurimile. Nu era un bărbat pe care îl puteai trece cu vederea. Ieşea în evidenţă chiar şi aici pe Tamisa, unde ceilalţi se plimbau în bărci similare, purtând cămăşi, pantaloni şi pălării de paie la fel. Însă în timp ce majoritatea aveau haina pe ei, pe a lui Hawkhurst stătea Jenny – ca pe un fel de pernuţă, spusese el – un gest politicos la care Louisa nu s-ar fi aşteptat din partea lui.

Cu toate acestea, nu prea avea încredere în el. Căuta să o peţească pe moştenitoarea americană, fără a precupeţi vreun efort, fără îndoială, chiar şi cu preţul de a-şi crea o imagine falsă ca bărbat şi ca potenţial soţ. Dacă doamna Rose nu avea de gând să se uite dincolo de titlul lui, Louisa era convinsă că Jenny avea să o facă.

Nu se putea abţine să nu o respecte pe fată pentru asta. Nu avea nicio îndoială că Jenny era demnă de un duce, şi că avea să fie o ducesă nemaipomenită, dar în realitate spera că nu avea să se mulţumească cu acest duce. Oricât de mult încerca, nu mai era deloc sigură de ce se gândise că ar fi fost un lucru groaznic să fii căsătorită cu Hawkhurst. Iar asta o îngrijora şi mai mult, căci cum putea ea să o sfătuiască aşa cum se cuvine pe Jenny, dacă nu mai ştia nici ea cum ar trebui să fie bărbatul potrivit?

Capitolul 10

Cele două ieşiri cu Hawkhurst dăduseră startul unui întreg vârtej de activităţi, care nu părea să se sfârşească prea curând: veneau domni în vizită în fiecare după-amiază,

primeau invitaţii la teatru şi la concerte, precum şi la cină. De fiecare dată, Jenny şi Kate o conduceau pe Louisa în garderobul lor, insistând să îşi aleagă ceva diferit de purtat în fiecare zi.

În dimineaţa aceea, Louisa se afla într-un magazin de dulciuri şi studia oferta variată din vitrină, încercând să se hotărască ce să aleagă. Era pentru prima oară, în decurs de câteva zile bune, când îşi purta propriile haine în public, adică ceva ce fusese purtat de mai multe ori. Hainele familiare îi dădeau o senzaţie de confort. În plus, aprecia enorm faptul că avea câteva ore doar pentru ea.

*

În seara de dinainte, o însoţise pe Jenny la un concert la Royal Albert Hall, în compania ducelui de Pemburton. Louisa avusese dintotdeauna o părere bună despre acesta, şi o încurajase pe Jenny să îi accepte invitaţia. Până la sfârşitul serii însă, hotărâse că o eventuală căsătorie a lui Jenny cu Pemburton ar fi plictisit-o de moarte pe tânără, care se vedea nevoită să se tot aplece spre acesta în încercarea de a descifra bombănelile lui. De ce oare nu putea să vorbească clar, succint şi puţin mai tare? Pentru numele lui Dumnezeu, nu avea decât patruzeci de ani!

Se părea că niciun bărbat nu reuşea să o impresioneze în aşa măsură pe Jenny, încât să vorbească numai despre el. Spre marea mâhnire a Louisei, fata vorbea cel mai mult despre Hawkhurst, însă nu despre interesul ei faţă de duce, ci mai degrabă despre opinia ei că ducele era interesat de Louisa. Desigur că erau nişte aiureli fără noimă. După ce ajunsese acasă în noaptea din ajun,

Jenny declarase sus şi tare că are de gând să doarmă până târziu. Kate începuse să citească un roman nou şi nu voia să fie deranjată în dimineaţa următoare, ceea ce îi lăsase timp Louisei să facă exact ce dorea.

Şi ceea ce făcea lucrurile şi mai interesante era că domnul Rose îi dăduse Louisei primul ei salariu. Acum era practic o femeie independentă. Era o senzaţie de-a dreptul ameţitoare să aibă banii ei, pe care putea să îi cheltuiască după placul inimii. Se gândi să îi facă o vizită fratelui ei pentru a-i da jumătate din bani, dar, la naiba, muncise din greu pentru ei, înghiţindu-şi mândria, îşi câştigase dreptul de a strânge banii în mâinile ei micuţe sau de a-i auzi zdrăngănind în săculeţul ei de mâna, cum era cazul acum.

Nu mai avusese niciodată până atunci o asemenea senzaţie de împlinire. Era un sentiment copleşitor, care aproape că o făcea să ameţească. Îi venea să sară prin parc aşa cum făcea atunci când era copil, să cânte, să danseze şi să îşi cumpere pantofi noi. Pe de altă parte, se gândea că ar fi bine să pună deoparte cât de mulţi bani putea, dar tentaţia de a cheltui măcar puţin din ei era prea mare.

Domnul Rose îi spusese că putea folosi trăsura după bunul ei plac, aşa că îi spusese vizitiului să o ducă la nişte magazine din apropiere. Îl informase că avea să ia o birjă pentru a se întoarce la reşedinţa Rose. Îşi petrecuse dimineaţa trăgând cu ochiul prin vitrine până când dorinţa de a cheltui ceva devenise cu totul şi cu totul irezistibilă. Apoi intrase repede în această cofetărie, hotărâtă să nu iasă de acolo fără să cumpere ceva, oricât de mic. Nici nu-şi mai amintea când fusese ultima dată într-un magazin de dulciuri. Probabil cu tatăl ei, în copilărie. Lui îi plăceau mult dropsurile cu vişine, în timp ce ea era pur şi simplu înnebunită după caramele. Când sărăciseră, se văzuseră nevoiţi să renunţe la plăcerea unor astfel de extravaganţe. Louisa nu mai pusese de mult ceva dulce în gură, aşa că îi era tare greu să se decidă. Oare să îşi ia dulciurile preferate, sau să încerce ceva nou?

Se apropie şi mai mult de vitrina de sticlă, studiind culorile asortate. Patru la un penny. Poate că avea să îşi ia două caramele şi apoi…

— Încercaţi să vă mai îndulciţi temperamentul? auzi o voce joasă lângă urechea ei.

Sărind cât colo, se întoarse repede şi se încruntă la bărbatul care stătea acolo în picioare, rânjind prosteşte, de parcă ar fi făcut vreo glumă bună. Purta un frac, o vestă gri şi mănuşi, precum şi o cravată gri-închis. Nu putea să nu admită că, indiferent ce purta, era genul de bărbat care atrăgea atenţia unei doamne.

— Hawkhurst.

— Lady Louisa. Unde este domnişoara Jenny? se interesă el, în timp ce privea în jur prin magazin.

— E încă în pat.

— Aşadar, v-au trimis după nişte dulciuri?

— Nu, de fapt fac cumpărături pentru mine, spuse ea ridicând puţin bărbia. Nu mă puteam decide dacă să iau caramele sau bomboane cu fructe.

— Vă înţeleg dilema.

Chiar aşa? se întrebă ea. Nu i se păruse niciodată că ar fi genul de bărbat care se omoară după dulciuri.

— Excelenţă! se auzi plin de entuziasm vânzătorul din spatele tejghelei, incapabil să stea locului. Aţi venit pentru comanda săptămânală, nu-i aşa?

Ei bine, se pare că Louisa nu apreciase corect pasiunea lui Hawkhurst pentru dulciuri.

— Da, aşa este, dar vă rog să o serviţi pe Lady Louisa mai întâi.

— Desigur, Excelenţă. Ce v-aţi dori, dragă doamnă? spuse bărbatul îndreptându-şi atenţia asupra ei.

Louisa îşi muşcă absentă buza de jos, după care se hotărî să facă un compromis: avea să ia ceva cunoscut, ceva nou, şi ceva care îi trezea amintiri.

— Două caramele, un drops cu pere şi unul cu vişine.

— Prea bine. Iar dumneavoastră, Excelenţă, comanda obişnuită?

— Da, vă rog, o duzină de bomboane cu coniac.

— Ar fi trebuit să îmi dau seama, mormăi Louisa, dându-şi ochii peste cap.

— Ce anume? întrebă Hawkhurst.

— Că aveaţi să cereţi dulciuri păcătoase.

— Sunt chiar bune, o să vă dau să încercaţi una.

— Nu, mulţumesc.

— Nu o să vă îmbătaţi de la ele, nici măcar dacă mâncaţi vreo sută. Am încercat eu asta o dată.

— Glumiţi, fără îndoială. O sută o dată? spuse ea privindu-l plină de uimire.

— Una după alta. Aveam paisprezece ani şi mi s-a făcut cam rău, îi dezvălui el, aplecându-se spre ea.

— Asta a fost atunci când aţi hotărât să încercaţi băutura tatălui meu? întrebă ea, ridicând din sprânceană.

Deşi Hawk avea pielea închisă la culoare, Louisei i se păru că întrevede o uşoară roşeaţă care se întindea de-a lungul maxilarului său puternic.

— Aţi reuşit întotdeauna să apăreţi în cele mai inoportune momente, spuse el cu voce scăzută, de parcă i-ar fi împărtăşit un secret.

Louisa simţi cum i se strânge stomacul, însă nu vru să se gândească la toate femeile cărora le spusese probabil diverse lucruri pe întuneric, folosind acelaşi ton al vocii.

Funcţionarul le aduse două punguţe.

— Treceţi comanda doamnei în contul meu, spuse Hawkhurst spre marea uimire a Louisei.

Era destul de sigură că situaţia lui financiară nu era mai bună decât a fratelui ei.

— Sunteţi foarte amabil, dar nu este nevoie, spuse ea, am fonduri personale.

— Vă rog, trebuie să insist.

Louisa se gândi mai întâi să protesteze, dar nu voia să se dea în spectacol, şi nici să îl facă de râs. Simţea că gestul de a-i cumpăra dulciuri era mai mult o chestiune de orgoliu, şi nu se datora faptului că ţinea la ea îndeajuns de

mult încât să dorească să îi facă un cadou. În plus, intrau şi alţi oameni în magazin, şi nu voia să dea naştere la zvonuri.

— Vă mulţumesc, Excelenţă, sunteţi foarte generos.

— Cu plăcere.

Hawkhurst o urmă la ieşirea din magazin şi se uită din nou în jur.

— Sunteţi singură?

— Sunt însoţitoare, aşa că nu am nevoie să fiu însoţită. Este aşa o uşurare.

— Recunosc că mi se pare destul de ciudat să văd o femeie necăsătorită, bună de măritat, umblând de una singură prin oraş fără a beneficia de protecţia cuiva.

— Părerea dumneavoastră nu mă priveşte. O uimea mereu cât de repede putea să o scoată din sărite. Vă mulţumesc din nou, spuse ea din nou, ridicând punguţa, în încercarea de a mai îndulci remarca.

— Trebuie să recunosc că nu prea pot rezista când vine vorba de dulciuri. Este un parc în apropiere. Mă însoţiţi în timp ce gust măcar o bomboană cu coniac înainte de a mă îndrepta spre casă?

— Nu sunt sigură că se cuvine să fac una ca asta.

— Cu toate acestea, credeţi că se cuvine să umblaţi prin Londra neînsoţită, nu?

— Nu o să dau de necaz dacă nu sunt însoţită.

— Nu veţi da de necaz nici dacă vă însoţesc eu. O să fiu gentilomul perfect.

Louisa alese să ignore dezamăgirea pe care o resimţi la auzul acestor cuvinte. Dacă s-ar fi găsit singur cu Jenny, cu siguranţă că s-ar fi străduit să profite de ocazie, fiind orice altceva decât gentilomul perfect şi oferindu-i sărutul pasional de care avea nevoie.

— În plus, continuă el, suntem în public. Sunteţi complet în siguranţă. Vreau să vă pun şi câteva întrebări în legătură cu domnişoara Jenny Rose.

— Ce fel de întrebări?

— Întrebări din partea unui bărbat care este interesat de ea.

Desigur că îi cunoştea interesul pentru Jenny. Luă în considerare varianta de a refuza să-i acorde sfatul, dar timpul pe care îl petrecuse alături de el la operă şi pe râu o făcuse să îşi pună la îndoială opinia iniţială despre el. În plus, ştia că lui Jenny îi plăcea compania lui mai mult decât cea a ducelui de Pemburton. Iar Hawkhurst era duce, titlu care avea să îi placă grozav mamei lui Jenny.

— Bănuiesc că ne-am putea opri câteva momente, se învoi ea.

— După aceea, voi fi cât se poate de fericit să vă conduc acasă cu trăsura mea, care se află în apropiere.

— Pot să iau o birjă.

— Aşadar, aveţi posibilitatea să vă închiriaţi o birjă şi să vă plătiţi singură dulciurile? spuse el ridicând din sprânceană.

Louisa nu putu să îşi reţină un zâmbet de satisfacţie.

— Am primit salariul pe o lună. Da, Hawkhurst, am mijloacele necesare pentru a avea grijă de mine.

— Nu mai spuneţi.

— O, dar o spun, şi chiar creează dependenţă. El se îndrepta deja spre parc, iar Louisa se grăbi să îl prindă din urmă. Pot înţelege de ce cineva şi-ar dori să se angajeze. Faptul că primeşti bani în schimbul unor servicii îţi oferă senzaţia că ai realizat ceva. De-abia aştept să vină luna viitoare, când voi primi alte cinci lire.

— Dumnezeule, vă plătesc cu cinci lire pe lună?

— Chiar aşa, spuse ea, şi nu se putu abţine să nu dea triumfător din cap. În plus, voi primi o primă în ziua în care fiecare fată se va mărita.

— Poate că fratele dumneavoastră nu va mai avea motive să îşi caute o soţie cu bani, spuse el.

Intraseră în parc. Florile tocmai îmbobociseră. Câteva cupluri se plimbau pe-acolo, însă încă nu era ora la care

lumea ieşea pentru a fi văzută prin parcuri. Louisa era sigură că, două ore mai târziu, banca spre care o însoţea el acum nu ar mai fi fost disponibilă. El se aşează lângă ea şi, dintr-odată, Louisei i se păru tare îngustă banca. În loc să se uite la el, preferă să arunce o privire în punguţa ei.

— Credeţi că ar trebui să îi dau o parte din câştigul meu lui Alex? întrebă ea încet.

— Nu neapărat. Aţi câştigat aceşti bani, aşa că ar trebui să puteţi face ce doriţi cu ei.

— Mă simt cam egoistă că strâng aceşti bani, când ştiu că Alex are aşa mare nevoie de ei, spuse ea examinând caramelele.

El îi atinse bărbia, întorcându-i faţa spre el. Louisa îi descifră în ochi o bunătate pe care nu se aşteptase să o vadă la el, şi nu se putu abţine să nu se întrebe ce alte surprize mai avea de oferit.

— Fratele dumneavoastră are nevoie de mult mai mult decât cinci lire.

— Dar este un început…

— Este un început pentru *dumneavoastră.* Responsabilitatea pentru moşii îi revine lui.

O altă surpriză. Nu se aşteptase ca el să recunoască aşa ceva.

— Când se va căsători? întrebă ea.

— Facem ce trebuie să facem, spuse el, şi mâna i se îndepărtă de chipul ei. Şi cu asta ajungem la domnişoara Rose. Credeţi că îi place compania mea?

— Sinceră să fiu, Excelenţă, nu mi-a spus exact ce sentimente nutreşte pentru dumneavoastră, spuse Louisa, gustând o caramelă.

— Ce vă spune intuiţia feminină? Să nu credeţi că faptul că vă bucuraţi de dulciurile dumneavoastră pune capăt acestei conversaţii. Nu voi considera nepoliticos să vorbiţi în timp ce mâncaţi.

Aşadar, planul ei de a evita continuarea conversaţiei

se dusese pe apa sâmbetei. Crezuse într-adevăr că va reuşi să amâne inevitabilul.

— Cred că vă găseşte interesant. Cu siguranţă râde mai mult când se află în compania dumneavoastră decât atunci când se află în compania celorlalţi.

— Nu aş considera asta o recunoaştere serioasă a afecţiunii ei. Poate râde mai degrabă pentru că mă consideră un măscărici.

— Îmi vine greu de crezut că aţi putea fi un măscărici.

— Un compliment din partea dumneavoastră? Aveţi grijă ca nu cumva să leşin şi să mor pe dată.

Louisa îşi ţuguie buzele într-un gest nervos, ca reacţie la licărirea provocatoare din ochii lui Hawk. Îşi aminti că doamna Rose îi explicase că orice tachinare era doar un alt mod de a arăta afecţiunea. Dar aici nu era vorba de afecţiune. Nu existase niciodată aşa ceva.

— Nu ştiu ce mi-a venit de…

— Mă găsiţi fermecător, spuse el aplecându-se spre ea.

— Ba nu.

— Nici măcar un pic?

Ea îşi ridică degetul mic şi îşi lipi degetul mare de vârful acestuia.

— Poate atât.

— E un început, spuse el cu un zâmbet triumfător. Când îmi termin treaba, o să pretind tot degetul mic.

— Cred că vă supraestimaţi puterea de convingere, spuse ea râzând.

— O să vedem, spuse el încet, cu o umbră de provocare şi ceva nedefinit în voce, care o avertiza că orice încercare de a flirta cu el era periculoasă.

El avea mult mai multă experienţă şi, dintr-odată, Louisa începu să nu se mai simtă deloc în elementul ei. În timp ce îşi mesteca caramela, îl privi cum îşi lăsa să alunece o bomboană cu coniac în gură. Părea să facă asta

încet în mod deliberat, de parcă ar fi încercat să îi atragă atenţia asupra buzelor lui. Louisa se întrebă dacă şi sărutul lui ar avea gust de coniac şi cum ar putea şti o doamnă dacă a băut, sau dacă pur şi simplu a gustat din nişte dulciuri?

— Dacă un domn ar dori să îi ofere domnişoarei Rose un mic semn al afecţiunii pe care i-o poartă, ce aţi sugera, ce i-ar face plăcere cel mai mult? întrebă el, punând astfel capăt micului lor flirt şi aducându-i aminte că ea nu făcea obiectul misiunii lui, şi nici nu va fi vreodată obiectul afecţiunii sale.

Louisa îşi alungă sentimentul nemotivat de dezamăgire. Ea era pur şi simplu un mijloc prin care el îşi atingea scopul, şi ar fi făcut bine să ţină minte asta.

— Dacă este un semn al afecţiunii *lui,* atunci *el* are trebui să fie cel care hotărăşte ce să fie cadoul.

— Însă eu aş vrea să mă asigur că doamnei îi va face plăcere darul, iar asta face parte tot din cadou. Faptul că voi face cercetări până voi descoperi care este darul perfect.

Louisa nu se putu abţine şi râse auzindu-i raţionamentul, asta însă doar pentru a ascunde faptul că era mişcată de el. Într-adevăr, faptul că ştiai că s-a gândit atât de mult la el creştea valoarea cadoului.

— Găsiţi încercările mele de a face curte amuzante? spuse el ridicând din sprânceană.

— Nu, găsesc amuzante încercările dumneavoastră de a mă manipula.

— Sunt atât de uşor de citit? spuse el fixând-o cu privirea cu o urmă de provocare în ochii negri.

— Nu, nu sunteţi deloc uşor de citit, spuse ea, clătinând încet din cap.

— Nu cred că aş fi un soţ de nedorit pentru o femeie care îşi doreşte un titlu.

— Mama lor îşi doreşte un titlu. Ele îşi doresc pasiune

şi dragoste.

Ultima caramelă se topi în gura Louisei.

— Am fost mereu cam invidioasă pe aceste doamne americane, spuse ea, înghiţind. Nu sunt deloc mândră să recunosc asta, şi totuşi, după ce am petrecut ceva timp alături de ele, nu sunt sigură ce este mai rău: să fii ignorată pentru că nu ai zestre, sau să fii căutată pentru că ai o zestre atât de mare. Aş crede că e mult mai rău să fii ignorată.

— Luaţi o bomboană cu coniac, spuse el scuturând punguţa şi îndreptând-o spre ea.

— Sunteţi sigur că nu o să mă îmbăt de la ea? spuse ea cu un surâs jucăuş.

— Sunt cât se poate de sigur.

Louisa scoase la iveală o bomboană închisă la culoare şi o gustă. Era surprinzător de bună.

— Aţi dori o caramelă? întrebă ea.

— Nu, mulţumesc. Aş vrea să ştiu ce fel de dulciuri i-ar plăcea domnişoarei Rose.

— Aveţi un scop bine stabilit.

— Nu sunt sigur de ce găsiţi asta un defect. Arată că un bărbat este destinat unor fapte măreţe.

— Prin intermediul unei căsătorii avantajoase.

— Este singurul mijloc pe care îl am la dispoziţie.

— După cum am spus şi în timpul operei, domnul Rose crede că aristocraţii ar trebui să înceapă să muncească dacă vor să supravieţuiască.

— Nu vorbiţi despre o asemenea blasfemie, spuse el aruncându-i o privire încruntată.

— Înainte aţi arătat că sunteţi de acord cu această părere.

— Nu vreau să intru într-o discuţie în contradictoriu.

— Ar fi atât de groaznic? Nu vorbesc despre munca de jos, ci despre posturi în care ar fi nevoie de o minte ageră.

Louisa se simţi dintr-odată stânjenită de privirea lui

cercetătoare, de parcă ar fi spus ceva nepotrivit, nepoliticos, aproape vulgar chiar.

— Vreţi să spuneţi că am o minte ageră? întrebă el în cele din urmă.

— Vreau să spun că viaţa înseamnă mai mult decât jocuri de noroc, băutură şi femei. Există şi mândrie şi senzaţia că ai reuşit să realizezi ceva.

— Dacă reuşesc să îmi pun moşiile în ordine, înseamnă că voi fi realizat ceva cu adevărat valoros.

— De ce credeţi că cei din cercurile noastre privesc cu atâta dispreţ munca?

— Pentru că înaintaşii noştri au muncit din greu ca să devină suficient de puternici astfel încât urmaşii lor să nu mai fie nevoiţi să muncească. Cum vă place bomboana cu coniac? spuse el, aplecându-se uşor spre ea.

Louisa se întrebă dacă încerca să ducă discuţia într-o altă direcţie decât cea legată de ceea ce era nevoit să facă: să se căsătorească pentru bani mai degrabă decât din dragoste.

— Este chiar bună.

— Aţi băut vreodată coniac?

Ea clătină din cap.

— Ar trebui să faceţi asta la un moment dat, acum că sunteţi o femeie independentă.

— Chiar îmi place, se auzi spunând înainte să se gândească la ce avea să dea în vileag.

— Gustul bomboanei cu coniac?

— Independenţa aceasta, spuse ea întorcându-se uşor spre el. Pot face tot ce îmi doresc, când doresc. Nu mă observă nimeni, nu mă păzeşte nimeni. Îmi place această viaţă nouă.

Hawk îi dădu câteva fire de păr rămase libere după ureche cu un gest blând. Degetele lui înmănuşate se opriră preţ de câteva clipe pe obrazul ei. Louisa încercă să îşi învingă fiorul de nerăbdare care o scutura, dar se pare că

acesta avea alte planuri, hotărât să provoace o senzaţie de căldură şi dorinţă. Era groaznic să îţi doreşti ceva ce nu puteai avea niciodată: dragostea unui gentilom.

— Aţi fost foarte curajoasă că aţi făcut asta, spuse el încet, fixând-o cu privirea.

— Ajunsesem de-a dreptul disperată.

Şi dintr-odată Louisa ajunse şi fără suflare. Ce putere avea el asupra femeilor de le putea face să îşi piardă răsuflarea doar atingându-le?

— Dar aţi luat măsuri pentru a remedia problema. Alte doamne pur şi simplu s-ar fi… retras.

Şi dacă ar fi fost înţeleaptă, asta ar fi trebuit să facă şi ea în acel moment, să se retragă din faţa atingerii lui şi a apropierii dintre ei. Înghiţi în sec.

— Noi, englezii, suntem puternici, deşi uneori se pare că uităm asta, spuse ea ridicându-se în picioare. Chiar trebuie să ajung acasă, am nişte evenimente sociale de organizat.

Se ridică şi el.

— V-am promis o plimbare în trăsura mea, şi deşi poate nu sunt un bărbat în care puteţi avea încredere că se va purta frumos cu protejatele dumneavoastră, sunt un bărbat care îşi ţine mereu promisiunile.

Nu însemna că nu credea că avea să se poarte frumos cu Jenny sau cu Kate. Pur şi simplu nu avea încredere în el. Fusese mult prea amabil, iar ea nu se lăsa păcălită. Îi spusese că înţelesese că putea ajunge la moştenitoare prin intermediul ei, însă era foarte aproape de a o face să creadă că nu era atât de groaznic pe cât crezuse ea. Cu toate acestea, îi cunoştea trecutul, şi nu putea să nu îl ia în seamă. *Refuza* să îl ignore, căci se temea că, fără acest trecut, ar fi putut chiar să îl creadă potrivit. Însă nu pentru surorile Rose, ci pentru ea. Ori asta o speria cel mai mult: că dintr-odată îl voia pe *el.*

*

Când se întoarse acasă, Louisa o găsi pe Jenny în solariu, purtând încă hainele în care dormise, cu picioarele sub ea, în timp ce soarele care pătrundea prin ferestre îi ţesea sclipiri roşiatice prin păr.

— Eşti bolnavă? întrebă Louisa.

Jenny privi peste umăr şi îşi încheie repede halatul la gât.

— Nu, spuse ea zâmbind uşor.

Louisa se aşeză pe un scaun galben-portocaliu. Toate lucrurile din casă aveau nişte culori atât de puternice, de ţipătoare. Ea le găsea pe toate de-a dreptul oribile. Bănuia că nu puteai să cumperi şi bun-gust cu bani.

— E totul în regulă, atunci?

— Mă gândeam doar la parada de bărbaţi care se vor perinda prin salon în această după-amiază. Tata ne-a dus odată într-un tur al fabricii lui la un moment dat. Când stau în salon şi sosesc domnii, mă simt ca un mecanism din linia de asamblare care priveşte cum trece pe lângă el un produs neterminat.

Asta în vreme ce Louisa ar fi dat aproape orice ca să vadă măcar un gentilom trecând prin salonul ei.

— Dacă v-aţi săturat de vizitatori, aş putea să dau de ştire că nu sunteţi acasă azi.

Jenny se foii pe scaun până când ajunse să îşi lipească spatele de unul dintre braţele acestuia, în timp ce picioarele îi spânzurau peste celălalt.

— Nu m-am săturat de domni, ci de salon. Tata o duce pe mama la Brighton ca să se bucure de soare şi de aerul de mare preţ de câteva zile. M-am gândit că am putea organiza un ceai într-o după-amiază cât timp sunt plecaţi.

— Putem organiza foarte uşor aşa ceva, spuse Louisa precaută, bănuind că existau amănunte legate de această petrecere pe care Jenny nu i le împărtăşea, căci avea un

licăr jucăuş în privire. Sunt sigură că, dacă trimitem invitaţiile în această după-amiază, vom găsi doamne disponibile.

Jenny se ridică în capul oaselor.

— Nu doamnele mă interesează, ci domnii.

— Ceaiul de după-amiază este rezervat de obicei doamnelor.

— O să organizăm un „ceai cu sporturi pentru domni”. Puţin tenis de câmp, puţin crochet, puţin flirt cu soarele strălucind deasupra noastră. Un cvartet de coarde pentru muzică… şi poate şi ceva dans pe iarbă. Ar trebui să fie amuzant. O să fie ceva restrâns, intim. Invităm un duce sau doi, un marchiz, câţiva conţi.

— Mamei dumneavoastră nu îi plac conţii.

— Dar mama nu va fi aici, sublinie Jenny, făcându-i cu ochiul.

*

Două zile mai târziu, Louisa nu putea nega că ceaiul de după-amiază părea să aibă un succes răsunător. Până şi Kate era energică şi plină de viaţă, amuzându-se după toate aparenţele la fel de mult ca şi Jenny. Louisa fusese cât se poate de surprinsă că tânăra primise ideea cu entuziasm. Acum Kate şi Jenny jucau tenis, având-i ca adversari pe Falconridge şi pe ducele de Stonehaven.

Louisa stătea pe o băncuţă de fier sub un copac, cu caietul de schiţe în mână, ca să nu fie prea băgăcioasă, numărând periodic capetele ca să se asigure că nu crea nimeni probleme. De fapt, ar fi trebuit să îşi facă griji cu adevărat doar în ceea ce le privea pe Jenny şi pe Kate. Cinci tinere doamne şi cincisprezece domni, printre care şi fratele ei, luau parte la petrecere, şi Louisa se simţea de-a dreptul bătrână. Majoritatea femeilor de-abia îşi făcuseră debutul în societate, şi prin urmare erau încă necăsătorite

şi deschise pentru flirt. Cu toate acestea, unele dintre ele râdeau de-a dreptul prosteşte, iar conversaţiile pe care le purtau erau lipsite de conţinut. Oare fusese şi ea atât de… tânără… când era mai mică?

Când o umbră îi acoperi chipul, Louisa ridică privirea şi observă că Hawkhurst se apropiase pe tăcute de ea, străbătând peluza de-a curmezişul.

— Vă deranjează? întrebă el indicând cu un semn din cap spre bancă.

— Nu, sigur că nu, spuse ea, strângându-şi fustele pentru a-i face ceva mai mult loc.

— De ce nu jucaţi? o întrebă el.

— Pentru că sunt însoţitoarea, răspunse ea obraznic. Nu înţeleg de ce păreţi a nu înţelege acest lucru şi continuaţi să îmi puneţi la îndoială acţiunile.

— Mă gândesc doar că trebuie să fie dificil să îi priviţi pe ceilalţi jucând, în timp ce dumneavoastră trebuie să munciţi.

— Sunt cât se poate de mulţumită cu asta, să ştiţi.

— Vă admir hotărârea de a nu vă lăsa deranjată de această situaţie nedreaptă.

— Această situaţie a fost creată prin proprie alegere. Nu văd nimic nedrept, dacă drumul pe care îl urmezi este dictat de alegerile tale, şi după cum v-am explicat atunci în parc, este o senzaţie cât se poate de eliberatoare să poţi face ce îţi place.

— Numai că acum, dacă v-ar plăcea să jucaţi tenis, nu aţi putea să o faceţi.

— Atunci am mare noroc că nu doresc să joc tenis.

Hawkhurst râse încet, iar Louisa simţi cum sunetul îi mângâia pielea.

— Nu cred că am cunoscut vreodată vreo femeie care să accepte limitările vieţii ei cu atâta uşurinţă. Mă întreb dacă Jenny va fi la fel de mulţumită dacă Stonehaven îi va cere mâna.

Louisa refuză să îi dea satisfacţia de a-l privi. Nu voia să vadă ochii aceia negri, enigmatici. Şi aşa îi venea greu să îi inspire mirosul masculin care aproape că îl acoperea pe cel al florilor.

— Bănuiesc că nici el nu ştie nimic despre pasiune.

— Dimpotrivă, s-ar putea să îi fie puţin cam prea familiară.

— Nu am de gând să mă prind în acest joc de descifrare a declaraţiilor dumneavoastră criptice, spuse ea ferindu-şi privirea. Vorbiţi desluşit sau plecaţi.

Zâmbindu-i cu multă căldură, Hawkhurst îşi schimbă uşor poziţia pe bancă, aşezându-şi cotul pe marginea spătarului, astfel încât degetele lui se apropiară periculos de mult de gâtul ei dezgolit.

— Suferă de boala franceză, şopti el, apropiindu-se.

Louisa se holbă la el, scuturând din cap.

— Nu cunosc această boală, spuse ea.

Hawk îi atinse ceafa cu unul dintre degete, acolo unde aceasta nu era protejată de materialul rochiei. Louisa îşi dori să se poată mişca. Chiar ar fi trebuit să o facă, dar era sigură că el o atinsese doar în încercarea de a o tulbura, iar ea refuza să se lase tulburată.

— Dacă un domn nu are grijă prin ce paturi umblă, se poate trezi că suferă de nişte simptome tare urâcioase şi deloc atrăgătoare, spuse el.

— Poate vă referiţi la sifilis?

— Din păcate, da.

— Pot îndrăzni să presupun că sunteţi familiarizat cu simptomele pentru că le-aţi simţit pe propria piele?

— Nu, eu am mare grijă prin ce paturi umblu, spuse el cu subînţeles, cu o voce care trăda experienţă şi dorinţă.

Louisa nici nu voia să se gândească prin ce paturi ar fi putut umbla.

— I-aţi adus o acuză destul de neplăcută.

Deşi Louisa îşi prinsese cea mai mare parte a părului,

îşi lăsase câteva şuviţe ondulate libere în jurul gâtului. Hawk trase de câteva dintre ele, împletindu-le gânditor în jurul degetului.

— Nu fac decât să atrag atenţia asupra faptului că ar fi o întâmplare nefericită dacă s-ar căsători cu el.

— Şi bănuiesc că aţi vrea să o avertizez doar aşa din preaplinul generozităţii dumneavoastră, nu-i aşa?

— Nu este de datoria dumneavoastră, în calitate de însoţitoare, să faceţi asta?

— Bănuiesc că îmi veţi spune şi că contele de Langley are vreo boală.

— Nu, spuse el dând din cap, dar mama lui… ei bine, are grijă de ea. Are nevoie de cineva care să o supravegheze, să o îmbăieze, să îi dea să mănânce şi să îi facă ultimele luni de viaţă mai puţin nefericite.

— Ha! Am văzut-o pe mama lui acum două săptămâni şi era sănătoasă tun.

— Este o boală înşelătoare.

— Ştiu că nu este bolnavă, şi bănuiesc că nici Stonehaven nu este.

— Dar ar putea fi.

— Însă dumneavoastră nu ştiţi dacă e sau nu.

— Nu aş îndrăzni să îl întreb. În plus, trebuie să recunoaşteţi că mama contelui este… în vârstă. Ar putea începe să aibă nevoie de îngrijire permanentă în orice clipă.

Fătul că uşurinţa cu care spunea minciună după minciună o enerva era puţin spus. Nerăbdătoare, se întoarse spre el şi îi dădu o palmă peste încheietură.

— Vă rog să îmi daţi drumul, domnule.

Louisa văzu cât de surprins era, însă nu îşi putea da seama dacă asta se datora faptului că îl pălmuise, sau că nu îşi dăduse seama că se juca cu părul ei.

— Lady Louisa! Hawkhurst! strigă Jenny apropiindu-se fără suflare şi cu obrajii îmbujoraţi. Cred că sunteţi singurii care nu aţi jucat încă. Veniţi, trebuie să vă încercaţi norocul

la tenis de câmp.

Louisa scutură din cap.

— Nu sunt unul dintre invitaţi, sunt doar însoţitoarea.

— Prostii, este o petrecere neoficială, privată. Noi facem regulile. Sunteţi gata de provocare, Excelenţă?

Hawkhurst se ridică în picioare, aruncându-i o privire provocatoare Louisei.

— Cred că da.

Jenny se aplecă şi o trase de mână pe Louisa.

— Haidem, atunci. De dragul femeilor de pretutindeni, trebuie să îl baţi măr. Domnii nu au câştigat încă niciun meci.

— Nu sunt sigură că…

Jenny se aplecă şi mai mult, până când ajunseră faţă în faţă.

— De ce nu? Eşti prea tânără ca să nu te distrezi deloc, şi mama nu e aici ca să ne strice cheful. Hai, te rog.

Nu era sigură de ce insista Jenny atât, dar până la urmă ce se putea întâmpla? De pe terenul de tenis putea să îi ţină sub supraveghere pe toţi.

— Ei bine, fie, spuse ea în cele din urmă, fără prea mare entuziasm.

— Minunat!

Era tare bine să simtă racheta de lemn în mână, căci asta ştergea amintirea degetelor lui catifelate care îi atingeau pielea. Nici măcar nu îşi dăduse seama ce făcea. Se concentrase să ţeasă o întreagă reţea de minciuni ingenioase şi, în loc de asta, ea reuşise să devină centrul interesului său.

Louisa îşi lua foarte în serios poziţia de însoţitoare. Cu sprânceana ridicată şi complet concentrată, iar atunci când îl prinsese cu minciuna… afişând un zâmbet triumfător…

Doamne sfinte, nu mai fusese vreodată atât de hipnotizat. Ar fi trebuit să împrumute pasta de lipit pe care Caroline o folosea pentru albumul ei cu tăieturi din ziare şi

să se lipească cu ea de Jenny Rose. Părul ei ar fi trebuit să îl întoarcă pe deget, şi de la ea ar fi trebuit să obţină zâmbete şi hohote de râs. Ea ar fi trebuit să se bucure de atenţia şi de poveştile lui.

Louisa nu avea nimic, absolut nimic, nici măcar un şiling pe numele ei. De fapt nu era chiar aşa, avea cinci lire, în timp ce el avea nevoie de mii de lire. Dacă continua să flirteze cu ea, să îi acorde orice fel de atenţie, asta se putea solda cu un dezastru pentru toată lumea.

Acum ea lovea mingea. Hawk o privi trecând peste fileu şi o pocni, trimiţând-o înapoi spre ea. Louisa ţipă şi se feri.

— Aveţi grijă! îi strigă Stonehaven. Jucaţi cu o doamnă.

O doamnă care îl enerva, care îi stârnea mânia, şi care, în ultima vreme, începuse să îi stârnească şi dorinţa.

— Îmi cer scuze, spuse Hawk. Se pare că nu prea îmi cunosc limitele.

— Sunteţi sigur că despre asta e vorba? îi răspunse Louisa.

— Cât se poate de sigur. Să începem din nou, considerând ultimul voleu o lovitură de pregătire, ce spuneţi?

De ce oare, de fiecare dată când ea se afla prin preajmă, el era complet distrat?

Louisa îl privi precaută înainte de a se da înapoi pentru a servi. Hawk fie avea nevoie să depună tot efortul posibil pentru a câştiga, fie trebuia să se mulţumească pe loc cu o înfrângere – oricare din aceste variante punând capăt mai repede meciului ca să îşi poată concentra atenţia asupra lui Jenny. Ea ar fi trebuit să îl fascineze, nu blestemata de însoţitoare!

*

Avea cea mai senzuală gură. Buze pline şi o limbă cercetătoare, şi când scoase unul dintre gemetele sale profunde, Jenny simţi că îi vine pur şi simplu să îl mănânce.

Deşi mâinile îi rămâneau respectuoase, cuprinzându-i mijlocul şi urcând în sus, până sub sâni, gura lui, ei bine gura lui era cu adevărat păcătoasă în timp ce se plimba de-a lungul gâtului ei, cu dinţii care îi apucară delicat nasturii până când reuşi cu mare măiestrie să desfacă mai întâi unul, apoi doi, apoi trei dintre ei, oferindu-i limbii lui mai multă libertate de a gusta pielea astfel descoperită.

Disperase la gândul că nu se vor putea bucura de nicio clipă petrecută împreună.

— Ar trebui să ne întoarcem, bâigui ea fără prea mare convingere.

— Încă puţin.

— Aşa spui de fiecare dată.

— Ai vrea să renunţ la tine de bunăvoie?

— Va veni şi vremea când va trebui să o faci. Mama insistă să mă căsătoresc cu un duce.

El se încordă, oprindu-se, şi Jenny îi simţi degetele presându-i coastele.

— Mă doare.

El îi dădu imediat drumul şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Îţi place să mă chinui oferindu-mi clipe fugare din ceva ce nu voi putea niciodată păstra.

— Ne chinui pe amândoi, spuse ea, cuprinzându-i chipul frumos în palme.

Înainte să îi poată răspunde, ea îi scăpă din mâini şi fugi repede după colţ, încheindu-şi corsajul. Ştia că era un joc periculos. Dacă ar fi fost prinşi vreodată… scandalul i-ar fi distrus pe amândoi.

Capitolul 11

O săptămână mai târziu, în timp ce candelabrele

străluceau deasupra lui şi sala de bal se umpluse până la refuz, Hawk stătea lângă Falconridge cu spatele lipit de perete, privind şi aşteptând, într-o dispoziţie furibundă.

Nu îi plăcea cum o ţinea bărbatul acela care dansa cu ea, de parcă ar fi avut secrete de împărţit cu ea, secrete despre care el nu ştia nimic. Secrete intime, de parcă acesta i-ar fi ţinut glezna dezgolită în mână, i-ar fi mângâiat gamba cu palma şi i-ar fi sărutat partea din spate a genunchiului.

— Cu cine naiba dansează Louisa? bombăni în cele din urmă.

Îl văzu cu colţul ochiului pe Falconridge întorcând capul. Putea simţi ochii prietenului său fixându-l, deşi nu îl vedea, căci nu îşi putea ridica privirea de la perechea veselă de pe ringul de dans. Louisa purta o rochie diferită de cea de la operă şi de cea de la primul bal. Dă-i unei femei câţiva bănuţi şi cu siguranţă îşi va mări garderoba. Însă, deşi putea face comentarii în privinţa unei achiziţii frivole, rochia de culoarea lavandei era fără cusur. Louisa arăta de-a dreptul răpitor în ea.

— Domnul este Jeremy Rose, îl lămuri Falconridge.

— Moştenitorul averii Rose, rosti Hawk pe un ton speculativ.

Poate că Louisa era mult mai şireată decât crezuse el. Se instalase confortabil în casa soţilor Rose, le folosise banii ca să se pună la punct, şi acum avea de gând să pună mâna pe fiu, care avea fără îndoială să moştenească milioane bune.

— Unul dintre moştenitori, spuse Falconridge. Americanii nu respectă ca noi tradiţia dreptului primului născut. Din câte am înţeles, averea familiei Rose se va împărţi în mod egal la trei.

— Poate că fiicele vor moşteni banii, însă nu şi afacerile.

— Nu cunosc detalii legate de modul în care se va

împărţi averea, dar dacă îmi permiţi, cred că e puţin cam prematur să facem speculaţii. James Rose pare să fie cât se poate de sănătos, spuse Falconridge dând din umeri. Te-ai hotărât la una din surori?

— Jenny mi-a rezervat următorul dans. Am observat că în această seară nu ne bucurăm de compania lui Kate. Te-am văzut petrecând ceva timp cu ea în timpul petrecerii din după-amiaza aceea.

— Aşa este. A fost o întâlnire cam nefericită. Chiar dacă s-ar afla aici în această seară, ar fi ultima cu care aş dori să mă căsătoresc. Nu vorbeşte decât despre dragoste. Vrea poezie, flori şi bomboane de ciocolată. Iar asta presupune prea multă muncă şi efort.

— Crezi că o să găseşti o moştenitoare care să nu aibă nevoie de o atenţie excesivă?

— Am pus la punct un plan prin care cred că voi reuşi să mă căsătoresc cu o moştenitoare fără să fac prea multe eforturi.

— N-ai vrea să îmi împărtăşeşti acest minunat plan al tău?

— Nu, chiar nu vreau.

— Ei bine, planul meu este să îi mai fac puţin curte lui Jenny, după care să merg să îi cer mâna tatălui ei.

— Atunci, de ce te interesează bărbatul cu care dansează Lady Louisa?

— Pur şi simplu o supraveghez pe sora lui Ravensley de vreme ce el nu e prezent.

— Că tot veni vorba de el, pe unde e?

— Îşi linge din nou rănile, fără îndoială. Se pare că doamna Rose nu e deloc impresionată de titlul lui.

— Da, am auzit. Insistă ca Jenny să se căsătorească cu un duce, dar cred că un bărbat isteţ o poate convinge de contrariul.

— Şi tu te crezi un bărbat isteţ?

— Nu am de gând să mă dau bătut la fel de uşor ca

Ravensley.

— Eşti interesat de Jenny?

— Sunt interesat de orice femeie care îmi poate umple cuferele cu bani.

Hawk se întrebă dacă Falconridge constituia o ameninţare serioasă pentru planul lui de a o obţine pe Jenny. Muzica se încheie, iar el se îndepărtă de perete.

— A sosit momentul să îmi pun farmecele în funcţiune, spuse încet.

Un strateg bun nu îi dădea de ştire inamicului că îi aflase punctul slab. La naiba, începuse să se gândească la prietenii lui ca la nişte duşmani!

— Frumuseţea planului meu constă tocmai în aceea că nu e nevoie de niciun fel de farmece, spuse Falconridge.

— Atunci, de ce eşti aici? întrebă Hawk întorcându-se spre el.

— Doar ca simplu observator, şi ca să mă bucur de faptul că în curând o să fiu departe de toate acestea.

— Şi planul tău presupune să o duci şi pe Jenny departe de toate acestea?

— Nu pot fi sigur de asta, dar este posibil.

— Devii un prieten foarte enervant.

— Am devenit unul foarte disperat.

— Îţi urez noroc în încercarea ta, oricare ar fi aceasta, spuse Hawk scuturând din cap.

Falconridge zâmbi uşor şi privirea i se adumbri, în contrast cu veselia de la bal.

— Nu o să am nevoie de noroc, spuse el.

Indiferent care ar fi fost planul lui, Hawk spera cu adevărat că avea să iasă bine pentru el, şi că nu avea să îi pună în pericol încercarea de a o cuceri pe Jenny.

De ce Falconridge era mereu aşa de secretos? Poate pentru că nu voia să îl audă pe Hawk comunicându-i suspiciunile lui privind orice plan care implica un efort minim.

Se gândi la Louisa, care renunţase să mai aştepte un gentilom care să vină şi să îi ofere viaţa pe care o merita, şi îşi luase destinul în propriile mâini. Avea bani de cheltuială şi un zâmbet mai strălucitor decât candelabrele de cristal din sală, un râset care plutea prin aer spre el, şi atenţia unui bărbat despre care se spunea că valora milioane bune. Îi dăduse un exemplu minunat, unul pe care Hawk avea de gând să îl urmeze. Voia să îi atragă atenţia, să primească vreun fel de semn că îl văzuse apropiindu-se, însă ea era ocupată să discute cu tânărul domn Rose şi cu o femeie pe care Hawk nu o recunoştea. Poate că le făcea cunoştinţă. Toţi trei râdeau de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lume. Deşi Hawk nu era invidios de fel, simţea acum povara acestui sentiment.

— Mă căutaţi, Excelenţă?

Hawk întoarse repede capul auzind cuvintele lui Jenny, sperând că roşeaţa care îi colorase dintr-odată chipul nu era prea vizibilă.

— Da, chiar aşa, de-abia aşteptam dansul nostru.

Îi oferi braţul şi se forţă să îşi concentreze întreaga atenţie asupra tinerei.

— Fratele dumneavoastră pare să se distreze, se auzi el spunând înainte să îşi poată opri cuvintele.

— Aşa este. Cred că încearcă să o facă pe Lady Louisa să dea de necaz. A învăţat-o să joace şah azi-noapte şi l-a bătut măr. A spus că nu cunoaşte nicio femeie care să fie un strateg atât de bun.

— Atunci îi place compania ei, murmură el când ajunseră pe ringul de dans şi o luă în braţe.

— O, da, se înţeleg grozav de bine.

— *Ce* crede mama dumneavoastră despre… prietenia lor?

— Nu cred că se omoară după ea, dar Jeremy e singurul ei fiu, şi în ochii ei e fără de pată, aşa că bănuiesc că îşi va ţine gura.

— Mi s-a părut că pentru mama dumneavoastră contează foarte mult cu cine se căsătoresc copiii ei.

— Ea are părerea ei, iar noi pe a noastră, spuse ea râzând veselă.

— Şi cine va avea ultimul cuvânt? întrebă el.

— Eu, atunci când va veni vorba despre căsătoria mea.

— Şi dacă ar fi să vorbesc cu tatăl dumneavoastră…

— Mă cereţi de soţie?

Doamne sfinte, asta făcea? Simţi dintr-odată cum îl trece un frison.

— Nu fac decât să îmi evaluez şansele de succes.

— Tatăl meu nu mă va sili să mă căsătoresc cu cineva cu care nu doresc să mă căsătoresc. Bănuiesc că am menţionat faptul că am drept criteriu pasiunea. Ţin foarte mult la dumneavoastră, Excelenţă, dar deocamdată nu am avut ocazia să gust din firea dumneavoastră pasională. De asemenea, trebuie să mărturisesc că nu mă grăbesc nici să mă mărit, şi nici să mă logodesc. Am de gând să îmi petrec acest sezon monden încercând selecţiile. Poate că voi lua o decizie în sezonul următor.

— Veţi încerca selecţiile?

— O, da, spuse ea zâmbind. Însoţitoarea mea este foarte atentă în a se asigura că procedăm încet şi cu grijă pentru a nu da naştere la bănuieli. Poate că aţi putea organiza o altă ieşire la operă, spuse ea făcându-i cu ochiul. Dacă vă amintiţi, Excelenţă, caut pasiune mai mult decât orice, şi nu am de gând să mă mulţumesc cu mai puţin.

*

— Aş dori să o conduc din nou pe domnişoara Jenny Rose la operă, spuse Hawkhurst. A insistat însă să îi verific programul împreună cu dumneavoastră.

Louisa trebui să se lupte cu ea însăşi pentru a-şi

alunga dezamăgirea că Hawkhurst continua să umble după Jenny, şi că aceasta îl încuraja. Îi venea din ce în ce mai greu să nu distingă orice era legat de el atunci când îi era aproape. Se uită la carneţelul ei de dansuri, unde îşi luase notiţe. Ducele se uita cât se poate de nepoliticos peste umărul ei.

— Joi este invitată la o cină de Lord Bertram.

— Mmm, îi mormăi el la ureche, şi Louisa putu distinge rezerva din vocea lui.

Se uită la el nerăbdătoare.

— Şi ce e în neregulă, mă rog, cu Lord Bertram?

El privi cu grijă în jur înainte să se aplece spre ea, aducând aproape tulburătorul lui amestec de parfum de mosc şi masculinitate.

— Are furuncule pe şezut, îi şopti el.

— Dacă ar fi adevărat, ar însemna că nu se poate aşeza, ori eu l-am văzut făcând-o de nenumărate ori, spuse ea îngustându-şi ochii.

— Are tot timpul grijă să le spargă.

Louisa nu se putu abţine să nu facă o grimasă imaginându-şi una ca asta.

— Nu vă cred.

— Întrebaţi-l.

De parcă ar putea întreba un bărbat despre astfel de lucruri intime.

— Ce pretendenţi mai are? întrebă el.

— Asta nu vă priveşte.

Hawk îşi miji ochii negri.

— Mi se pare mie, sau văd numele marchizului de Umberton pe lista dumneavoastră?

— Bănuiesc că şi el are ceva, spuse ea oftând.

— Se ştie că bea zdravăn înainte de prânz.

— Ha, uitaţi cât de bine vă cunosc, Excelenţă. Aş putea spune acelaşi lucru şi despre dumneavoastră.

— Eu mă opresc în zori, spuse el aruncându-i un

zâmbet machiavelic. Şi nu mă apuc din nou de băut până la apusul soarelui, continuă el ridicând un deget.

— Şi găsiţi că acesta este un lucru admirabil.

— Nu mă compar cu cineva care stă mereu cu sticla în mână. Cred că am văzut şi numele lui Lord Ketchum pe lista dumitale.

— Ştiu că nu bea.

— Are degetele de la picioare unite.

— Poftim? spuse ea holbându-se la el.

El îşi ridică mâinile şi îşi răsfiră degetele, după care trase linii imaginare între ele.

— A mers cu mine la mare odată şi s-a dus să înoate. E un înotător de excepţie. Are degetele unite, ca raţele.

— Ce ridicol.

— Şi eu am crezut la fel, dar acesta e adevărul. Cine spune că Dumnezeu nu are simţul umorului. Altcineva?

— Nimeni care să vă intereseze, spuse ea lăsând în jos mâna.

— Nu pare deloc corect ca o doamnă aşa drăguţă ca dumneata să îşi utilizeze carneţelul de dansuri pentru a ţine evidenţa evenimentelor sociale ale unei alte doamne.

Louisa nu găsi că era prea lipsit de feminitate să pufnească dispreţuitor.

— Nu mă aflu aici ca să dansez.

— Şi totuşi ai dansat.

I se părea, sau putea distinge o undă de mânie în vocea lui?

— Nu văd de ce v-ar privi pe dumneavoastră ce fac eu, spuse ea.

Louisa văzu cum Hawk îşi încleştează maxilarul. Era furios. Dar de ce? De ce i-ar păsa?

— Dansează cu mine, atunci, spuse el dregându-şi glasul.

— Doamna Rose nu ar fi prea încântată dacă ar afla că am dansat din nou cu dumneavoastră.

— Eşti fiica unui conte. Cui îi pasă dacă ea ar fi sau nu încântată?

— Sunteţi la fel de enervant ca şi fratele meu, spuse ea întorcându-se şi înfruntându-l. Nu înţelegeţi importanţa slujbei mele.

— Nu mă confunda nici măcar o clipă cu fratele dumitale, spuse el cu ochii arzători şi nările fremătând.

— Este prietenul dumneavoastră, spuse ea încruntându-se.

El scutură din cap în încercarea de a-şi controla furia. Comportamentul lui era cât se poate de ciudat. Louisei i-ar fi plăcut să fi fost mai experimentată în privinţa bărbaţilor. Astfel, ar fi putut descifra nuanţele subtile ale comportamentului lor.

— Vino la o plimbare prin grădină cu mine, spuse el.

— Trebuie să am grijă de Jenny.

— Are programat un dans după acesta, şi apoi încă unul. Dacă îmi permiteţi, cred că are lista de dansuri plină, ba chiar cred că dă pe-afară. Te rog, Louisa, ieşi în grădină cu mine.

Louisa, nu Lady Louisa, ca şi cum ar fi existat o anumită intimitate între ei.

— Bine, dar cu o condiţie. O să vă pot pune o întrebare, şi îmi veţi spune adevărul.

— Întreabă-mă, spuse el cu o privire intensă.

— Are cu adevărat Lord Bertram furuncule?

— Nu, spuse el, strângând din buze, îndreptându-se de spate şi clătinând din cap.

— Şi Lord…

— Ai spus o întrebare. Eu mi-am îndeplinit obligaţia, aşa că trebuie să ţi-o îndeplineşti şi tu pe a ta.

— Încercaţi să îi discreditaţi pe ceilalţi lorzi, astfel încât propriile dumneavoastră neajunsuri să treacă neobservate, spuse ea, urându-se pentru faptul că se lăsase manipulată, că ajunsese să îi creadă minciunile.

Hawk îi oferi braţul.

— Cred că am avea amândoi nevoie de puţin aer curat şi, de vreme ce eşti *însoţitoare*, după cum îmi tot aminteşti, şi nu vreo debutantă, nimeni nu ar trebui să se gândească la nimic nepotrivit dacă plecăm împreună.

— Cu toate acestea, ar fi ideal dacă nu ne-am atinge, dacă nu am oferi nici cel mai mic semn de intimitate.

— Prea bine, dacă vrei să o iei înainte…

Louisa se gândi că s-ar putea să o ia înainte pe drumul spre infern, însă tot se îndreptă spre uşile de sticlă care fuseseră lăsate deschise pentru a aerisi şi mai mult camera. Te cam încingeai la dans, şi puteai spune acelaşi lucru şi când aveai un gentilom atât de aproape. Louisa fu mulţumită să vadă că nu erau singurii care se plimbau pe cărarea luminată din grădină, dar nu putu să se întrebe dacă nu va veni o vreme când nu va mai fi nevoie de însoţitoare. Deja rolul ei era în aceeaşi măsură unul de sfătuitor, nu doar de supraveghetor.

— Ce seară frumoasă, spuse ea încet. Ar fi spus orice numai să spargă tăcerea care părea că se pogorâse deasupra lor de îndată ce păşiseră în grădină.

— Nu ţi-e dor de ea? întrebă el.

— De ce anume? spuse ea aruncându-i o privire.

— De atenţie.

— Nu am primit niciodată prea multă atenţie, spuse ea râzând uşor. Nu am zestre, ştiţi prea bine.

— Da, asta face lucrurile cam dificile pentru o doamnă.

— Le face imposibile.

— Fratele tău crede că, dacă ar fi să facă un mariaj reuşit, ar putea să te vadă măritată bine la rândul tău.

— A, dar acum am prins gustul independenţei şi nu sunt complet convinsă că vreau să mă întorc la starea de fapt de dinainte. Ştii că, de fapt, în această după-amiază am fost din nou la cumpărături neînsoţită? După bunul meu

plac. A fost uimitor, cât se poate de… eliberator.

— Şi periculos, aproape că mârâi el.

— Am fost complet în siguranţă, erau poliţişti prin preajmă.

— O femeie are nevoie de protecţie.

— De protecţie, de o însoţitoare, de o zestre, de un soţ… Nu aş putea spune că vreunul dintre aceste lucruri constituie ceva de care are de fapt *nevoie* o femeie.

— Şi de ce consideri că are nevoie o femeie?

— Dacă îmi e permis să spun aşa, cred că surorile Rose au pus punctul pe i: de pasiune şi de dragoste. Spre deosebire de ele însă, nu cred că contează ordinea în care le obţine o femeie, atâta vreme cât are parte de amândouă.

— Un soţ poate furniza aceste lucruri.

— Nu întotdeauna, Excelenţă. Credeam că mama dumneavoastră v-a învăţat asta.

— Şi ce ştii despre mama mea? întrebă el cu o uşoară mânie în glas.

— Doar ce am auzit. Că tatăl dumneavoastră a murit când eu eram doar un prunc, dar ştiu că acesta era mult mai în vârstă decât mama dumneavoastră. A fost o căsătorie din dragoste?

— Nu, bănuiesc că nu.

Vocea lui era plină de o tristeţe copleşitoare. Louisa se opri şi îi atinse braţul.

— Îmi cer sincer scuze. Nu am fost doar nepoliticoasă, ci şi nedelicată.

— Tatăl tău şi-a iubit soţia? întrebă el.

— Da, bănuiesc că a iubit-o, poate puţin prea mult chiar. I-a îndeplinit până şi cele mai mici capricii. În parte este şi motivul pentru care am sărăcit.

— Poate un bărbat să iubească prea mult? întrebă el.

— Bănuiesc că nu, dar poate să iubească cam prosteşte.

— Aici nu te pot contrazice.

Un cuplu trecu pe lângă ei şi Louisa hotărî că era mai bine să o ia din loc. Începu din nou să se plimbe şi el o prinse din urmă.

— Doreaţi să îmi vorbiţi de ceva? îl trase ea de limbă.

— Da. Nu este niciun secret pentru nimeni că am o situaţie financiară cât se poate de dificilă.

— Nu, Excelenţă, nu este într-adevăr niciun secret.

— Am nevoie de ajutorul tău…

— După cum v-am mai spus, nu vi-l pot oferi.

— Răspunde-mi la această întrebare. Cum va deduce domnişoara Rose că un bărbat este pasional, dacă nu permiţi nimănui să se bucure măcar de un singur moment exclusiv în compania ei?

— Sugeraţi să vă ofer un moment singur cu ea?

— Sunt doar curios, spuse el şi, luând-o de braţ, o conduse departe de potecă, în umbra copacilor. Dacă criteriul ei este pasiunea, cum poate judeca dacă un bărbat îi poate oferi ceea ce doreşte?

— Sunt convinsă că există metode.

— Nu fi naivă, Louisa. Trebuie să încerci pasiunea pentru a o dovedi, ori dacă tu nu îi permiţi să rămână singură cu mine nici măcar o clipă, atunci va trebui să fii mesagerul meu.

Cu o mână fără mănuşă (oare când o dăduse jos?) îi cuprinse obrazul şi îi lăsă capul puţin pe spate, după care se aplecă şi îşi apropie gura de a ei. Prima întâlnire a buzelor fu la fel de blândă şi de caldă ca o ploaie de vară, o atingere ispititoare, o simplă şoaptă…

Louisa ar fi trebuit să se retragă atunci, să fugă cât o ţineau picioarele, însă ea rămase acolo pe poziţie, de parcă s-ar fi aflat în pragul unei bătălii. Îşi dădu seama că cealaltă mână a lui îi înconjura talia şi fu cât se poate de conştientă că o trăgea spre el până când sânii i se turtiră de pieptul lui şi călcâiele i se ridicară fără să vrea, ca să se lipească şi mai mult de el, ca o floare care se deschide spre soare. Îi

auzi apoi mârâitul răsunând în piept şi ricoşând în al ei, în timp ce se întorcea din nou, cu lăcomie, asupra gurii ei. Nerăbdarea de care el dădea dovadă o luă prin surprindere, şi când ea îşi deschise uşor gura, limba lui i se strecură înăuntru, gata să ceară, să cucerească, să seducă, să obţină de la ea pasiune.

Pasiune. Pentru ea fusese doar un cuvânt. Înţeles, dar niciodată încercat. Până în acel moment. Louisa simţi cum un râu de căldură se strecura prin ea, ca printr-o ecluză. Era ca şi cum fiecare terminaţie nervoasă îi fusese pusă pe foc. Îşi dădu vag seama că îşi înfăşură braţele în jurul umerilor lui, şi că mâinile ei îi mângâiau gâtul, în timp ce degetele se jucau cu părul lui.

Pasiune, o pasiune periculoasă, atât de periculoasă.

Dacă ar fi ridicat-o în braţe şi ar fi purtat-o într-un colţ ascuns al grădinii, nu ar fi refuzat.

Fusese însoţită toată viaţa ei şi, până în clipa aceea, nu înţelesese cu adevărat de ce. Acum însă înţelegea totul cât se poate de bine. Nu făcuse decât să o sărute, şi asta îi făcuse trupul să vibreze de dor, în timp ce mirosul lui înnebunitor o umplea de dorinţă şi o făcea să i se înmoaie genunchii. I se ascuţiseră toate simţurile, deşi i se părea că toate se contopeau într-unul singur acum.

Hawk se trase înapoi, respirând cu greutate, şi chiar şi în întunericul grădinii, Louisa văzu ardoarea din ochii lui negri.

— Te rog să o informezi pe domnişoara Rose că sunt cât se poate de capabil să îi ofer pasiunea pe care şi-o doreşte cu atâta ardoare, spuse el trăgându-şi sufletul, cu vocea răguşită.

Rostind aceste cuvinte, se întoarse brusc pe călcâie şi se îndepărtă cu pas grăbit, lăsând-o vlăguită şi dezorientată. Louisa se dădu înapoi până se lovi de o bancă de piatră. Se prăbuşi pe lespedea rece încercând să îşi recapete suflul, cu trupul tremurând de nevoi neîmplinite şi

dorinţe nestăvilite.

Îşi duse degetele înmănuşate la buzele umede şi umflate. Încă îi putea simţi gustul. De coniac. Fie că era de la băutură, fie de la bomboane, puţin îi păsa. Era o aromă care crea dependenţă, şi care te făcea să îţi doreşti să o guşti din nou.

Pasiune? O, da, cu siguranţă ducele era capabil să ofere pasiune… şi mult mai mult de-atât.

Capitolul 12

Pentru numele lui Dumnezeu, ce îi venise să o ia pe Louisa în braţe şi să îşi coboare gura asupra ei, devorând cu lăcomie ceea ce ea îi oferea cu atâta inocenţă? Nu pe ea ar fi trebuit să o dorească, nu ea ar fi trebuit să fie cea care îi bântuia ceasurile în fiecare zi, şi visele în fiecare noapte.

După ce o lăsase în grădină, plecase imediat de la bal, îşi căutase trăsura şi îi spusese vizitiului să se ducă acasă fără el, pentru că el avea de gând să se întoarcă pe jos, iar acum dădea târcoale pe străzi ca un animal înfometat, plin de pofte nesatisfăcute. Încă îi mai putea simţi gustul pe limbă. Se gândea că ar fi putut să îi simtă gustul timp de o eternitate, mereu, chiar şi când o săruta pe alta.

Nu o dusese în grădină cu intenţia de a o seduce. Avusese de gând să îşi pledeze cauza, să fie sincer şi direct, să i se arate aşa cum era de fapt, dacă era nevoie, pentru a o câştiga de partea lui…

În loc de asta, fusese fermecat de jocul de lumini de pe chipul ei, reflectat de lămpile cu gaz. Apoi, când ea îi tăiase vorba, refuzând până şi să ia măcar în considerare o cerere care venea din partea lui… nu reacţionase cu prea mult discernământ. De fapt, dăduse dovadă de al naibii de puţin discernământ. Dacă nutrise vreodată speranţa ca ea

să îl ajute, prin acţiunile lui cu siguranţă reuşise să dea cu piciorul la tot ce realizase până atunci. Se comportase exact ca bădăranul care îl acuza ea că ar fi. Se întrebă dacă ea era mulţumită că avusese dreptate. Pe de altă parte, îi fusese imposibil să ghicească ce gânduri îi treceau prin cap. Îl privise cu chipul unei femei pline de dorinţă, şi asta făcuse să îi fie şi mai dificil să se desprindă de ea.

Îşi spuse că această nevoie extremă de a o avea se datora faptului că îi era interzisă. Fiind sora unui prieten, dorinţa copleşitoare pe care o simţea faţă de ea era complet inacceptabilă. De-ar fi putut să o aibă măcar o dată… dacă ar putut să o cucerească şi să treacă mai departe, precum armatele reginei Victoria – după cum făcea de obicei –, atunci s-ar fi putut concentra imediat pe ceea ce avea de făcut, şi anume să îşi găsească o soţie care să îi furnizeze fondurile necesare pentru a-şi proteja sora şi familia.

Se opri dintr-odată, recunoscând zona. Nu plănuise să ajungă aici, dar pentru moment era un loc bun. Deschise poarta, intră şi o închise în urma lui, apoi străbătu cu paşi mari aleea pietruită. Avea nevoie de un prieten şi, mai mult decât atât, avea nevoie de un complice. Ajunse la uşa casei unde era bine-venit asemenea unui membru al familiei. Sau cel puţin aşa se simţise acolo dintotdeauna. Se întrebă dacă părinţii lui Ravensley avuseseră aceeaşi impresie nefavorabilă în ceea ce îl privea, ca şi sora lui.

Nu ezită să deschidă uşa şi să intre în hol de parcă ar fi fost la el acasă. Ştia unde să îl găsească pe Ravensley la acea oră din noapte. În holul care ducea spre bibliotecă, luminile fuseseră stinse în mare parte. De fapt, era surprins că Ravensley nu reîncepuse să folosească lumânări în loc de lămpi cu gaz. Îşi dădea mult prea bine seama că era dificil să te întorci la facilităţi deloc moderne. Când ajunse la uşa bibliotecii şi o deschise, fu uimit de întunericul care domnea acolo. Numai lumina unui foc plăpând răzbătea din

cămin. Fu nevoit să îşi mijească bine ochii pentru a-l putea distinge pe Ravensley care şedea pe un scaun lângă foc.

— A, ducele, prietenul meu cu titlul potrivit, a venit să mă vadă, strigă Ravensley, stâlcind uşor cuvintele.

— Eşti beat, nu-i aşa? întrebă Hawk în timp ce se îndreptă spre o măsuţă din apropiere şi îşi turnă o porţie generoasă de whisky înainte de a se aşeza pe un scaun în faţa prietenului său. Nu ai fost la petrecere în această seară.

— Nu era nevoie. Nu ştii că nu sunt bine-venit în casa familiei Rose? Titlul meu nu e demn de vreuna dintre surorile Rose şi, dacă mă căsătoresc cu vreuna din ele, va fi dezmoştenită. Din păcate, nu îmi permit luxul de a mă căsători cu o femeie care nu îmi poate aduce vreun sfanţ.

— Bine, dar ai venit la ceaiul acela.

Ravensley dădu din umeri, oftând de parcă şi cea mai mică mişcare l-ar fi stors de puteri.

— În seara asta nu aveam niciun chef să mă torturez singur privind la ceva ce nu voi avea niciodată. Ce te aduce pe aici la ceas târziu în noapte? Cred că e trecut bine de miezul nopţii.

— Aşa este, spuse Hawk sorbind din băutură şi savurând gustul înţepător.

— Jenny îţi este interzisă ţie, dar nu şi mie. Cu toate acestea, îmi e destul de greu să îi câştig inima. Sora ta refuză să mă ajute în această privinţă.

— Dar ştiai asta deja, sublinie Ravensley râzând amar. Aşadar, ce s-a schimbat?

— Nu sunt obişnuit să nu obţin ceea ce îmi doresc.

— Şi o doreşti pe Jenny?

— Cu orice preţ. Cu cât. Mai repede, cu atât mai bine. Sub nicio formă nu vreau să fiu distras de la ţelul meu.

— Şi ce te distrage?

„Nu ce, cine. Blestemata de soră-ta”, mai că ţipă la el. Chiar trebuia să aibă grijă şi să nu se mai pună în poziţia de

a fi atras de farmecul ei inocent. Nu avea să o mai vadă vreodată după ce se căsătorea cu Jenny, căci atunci ea nu va mai avea nevoie de o însoţitoare. Căsătoria lor avea să-i rezolve toate problemele, chiar şi pe cele pe care nu îşi dăduse seama că le avea.

— Nu are importanţă, dar m-am gândit serios la strategia mea şi cred că, beneficiind de ajutorul tău, aş putea să mă căsătoresc chiar înainte de încheierea sezonului monden. Îmi dau seama că îţi cer foarte mult, dar, din nou, tu nu ai nicio speranţă de a o obţine, aşa că te rog să pui prietenia noastră mai presus de dorinţele tale, care oricum nu sunt realizabile.

— Şi cum exact ai de gând să faci asta?

Hawk privi lung spre flăcările din cămin, privindu-le cum dansau, încolăcindu-se unele peste celelalte. „Pentru Caroline”, îşi spuse el, şi dădu pe gât restul de whisky.

— Făcând ceea ce tu însuţi ai sugerat acum câteva săptămâni: să omor doi iepuri dintr-o lovitură. Domnişoara Rose doreşte să experimenteze pasiunea săruturilor mele, aşa că am de gând să mă las prins chiar în timp ce fac asta.

*

— Eşti sigură că te simţi bine? întrebă Jeremy.

În timp ce stătea în trăsură şi asculta cum roţile huruiau pe caldarâm, Louisa se sili să zâmbească. El o văzuse ieşind din grădină şi, din acel moment, fusese cât se poate de îndatoritor, aducându-i şampanie, insistând să danseze din nou cu el, făcând-o să râdă cu poveşti amuzante din călătoriile lui aventuroase. Se distrase grozav de bine alături de el şi mai că reuşise să o facă să uite de întâlnirea cu Hawkhurst din grădină.

— Da, sunt bine, mulţumesc.

— Nu am văzut niciodată o femeie întorcându-se atât de palidă dintr-o plimbare prin grădină. De obicei aerul

curat te îmbujorează la faţă.

— Pur şi simplu era puţin prea cald afară.

— Mi s-a părut că îl văd pe duce conducându-te prin uşile care dau spre grădină, spuse Jenny.

— M-a însoţit preţ de câteva clipe, spuse Louisa repede, dar a trebuit să plece.

— Fratele dumitale nu a fost la bal în această seară, spuse Jenny.

— Nu, bănuiesc că şi el a avut alte lucruri de făcut.

— Ce păcat. Îmi plăcea foarte mult să dansez cu el, spuse Jenny privind pe fereastră.

Louisa nu putu să nu se întrebe ce ar spune Jenny dacă ar şti că mama ei îi promisese lui Alex că nu va vedea nicio leţcaie de la ea dacă continua să umble după fetele ei. Doamne sfinte, nu mai întâlnise vreodată o femeie mai rea ca doamna Rose! Oare totul se reducea la bani, titluri şi prestigiu?

— Un bănuţ pentru gândurile dumitale, spuse Jeremy.

Louisa râse uşor, întrebându-se dacă cei din familia aceasta se gândeau vreodată la altceva în afară de bani.

— Nu mă gândesc la nimic de fapt, pur şi simplu simt obosită.

— Nu te pricepi deloc să minţi, spuse el, dar nu vreau să insist.

Restul drumului până la reşedinţa familiei Rose îl petrecură cufundaţi în tăcere.

— Jeremy are dreptate, spuse Jenny odată ce intrară în casă. Arătaţi cam palidă. Haidem, continuă ea, luând-o de braţ, coniacul tatei o să îţi readucă cu siguranţă culoarea în obraji.

— Nu sunt palidă, protestă Louisa. Am doar un ten foarte deschis la culoare.

— Este o scuză, Lady Louisa, replică Jenny aruncându-i un zâmbet radios şi apropiindu-se de ea. Vreau să îmi dai detalii despre plimbarea prin grădină, şi puţin coniac ajută

mereu la dezlegarea limbilor.

— Dar a fost o simplă plimbare…

— Şşşş, nu mai spune o vorbă până nu ne instalăm în bibliotecă, o avertiză Jenny.

— Sunt şi eu invitat? întrebă Jeremy.

— Desigur. O să ne faci cinstea de a ne turna în pahare, spuse Jenny.

— Este cât se poate de nepotrivit, se opuse Louisa.

— Prostii, o admonestă Jenny, e târziu. Nu e nevoie să îmi mai fi însoţitoare. Îmi poţi fi prietenă… aş avea nevoie de o prietenă.

Ceva din vocea ei o făcu pe Louisa să îşi dea seama că vorbea serios.

— Te simţi singură aici?

— Sigur că da. Cunosc atât de puţini oameni, iar Kate a devenit atât de retrasă… îmi plac balurile, spuse ea, clătinând din cap, dar este uimitor cât de singur te poţi simţi într-o cameră plină de oameni. Acum, hai să ne relaxăm cu puţin coniac, continuă ea, luând-o pe Louisa de braţ.

— Nu am mai băut niciodată coniac, spuse Louisa, lăsând-o pe Jenny să o conducă, deşi ştia gustul coniacului datorită dulciurilor pe care le împărţise Hawkhurst cu ea.

Îşi dorea să poată să nu se mai gândească la el, şi se temea că băutura nu va face decât să îi aducă aminte de el. Se gândi să ceară altceva de băut, dar nu voia să pară nepoliticoasă.

— Te ajută de minune să te relaxezi, o asigură Jenny.

Merseră în bibliotecă. Ea şi Jenny se aşezară în apropierea şemineului, în capătul îndepărtat al camerei, în timp ce Jeremy se îndreptă spre masa plină de sticle cu diferite băuturi. Le înmână fiecăreia câte un pahar, după care se întoarse la masă ca să îşi toarne şi lui unul. Apoi se aşeză pe sofaua dintre cele două scaune, tolănindu-se cu picioarele lungite în faţă, cu haina şi vesta descheiate într-

un mod de-a dreptul scandalos, părând să se simtă foarte în largul lui în această poziţie, pe care Louisa nu o mai văzuse la niciun bărbat, nici măcar la Alex.

— În cinstea descoperirii adevărului privind plimbarea prin grădină, spuse el ridicând paharul.

— Nu am de gând să beau pentru asta, spuse Louisa, zâmbindu-i.

I se părea cât se poate de fermecător. Mai că se simţea tentată să îi găsească o soţie.

— Aşadar, trebuie să se fi întâmplat ceva păcătos acolo, conchise Jenny.

— Nu, deloc, se grăbi ea să nege.

Sorbi puţin coniac, plăcându-i gustul, apoi îşi aţinti privirea spre căminul în care nu ardea niciun foc.

— Hai, Lady Louisa, eşti printre prieteni, spuse Jeremy. A profitat netrebnicul de dumneata?

— Sigur că nu, spuse ea, întorcând repede capul. Dar de ce îl numeşti netrebnic?

— Nu este netrebnic?

Louisa bău încă puţin coniac. Una era ca ea însăşi să aibă o părere proastă despre Hawkhurst, însă cu totul altă poveste ca şi aceşti americani să aibă aceeaşi opinie, deşi realitatea le-ar fi dat dreptate.

— Era pur şi simplu curios să afle cum ar putea un domn să o convingă pe Jenny că este un bărbat pasional, în condiţiile în care nu are parte de niciun moment singur cu ea.

— Bună întrebare, sublinie Jeremy. În opinia mea, Jenny este puţin cam prea însoţită. În America mi-am dat seama că e suficient dacă mamele le supraveghează puţin, şi dacă taţii ameninţă pretendenţii... nu este nevoie să angajezi pe cineva pentru asta.

— Lady Louisa este însoţitoarea mea în înalta societate. Deşi mă supraveghează puţin mai mult decât mi-ar plăcea, principalul ei scop este să mă ţină departe de

vânătorii de zestre şi de-alde pierde-vară, şi să mă prezinte unor bărbaţi de calitate. Acestea fiind spuse, trebuie să adaug că există multe moduri în care un bărbat îşi poate arăta pasiunea, spuse Jenny, ducând discuţia spre subiectul ei preferat. Un bărbat cu adevărat pasional ar şti asta. Pasiunea trebuie să aibă loc în afară dormitorului mai întâi, înainte de a se putea manifesta în dormitor.

Louisa simţi că îi iau foc obrajii în timp ce o privea fix pe Jenny, apoi îşi mută privirea la Jeremy, care părea amuzat. Se gândi la experienţa ei pasională din grădină. Avusese fără îndoială loc în afară dormitorului, dar îşi dădu seama că asta se datora doar faptului că nu se afla niciun dormitor prin apropiere în clipa aceea.

— Dar ia spune-mi, dragă soră, ce ştii tu legat de pasiunea din afara dormitorului? întrebă Jeremy laconic.

— Credeam că scopul acestei întruniri târzii era să aflăm ce s-a întâmplat în grădină cu ducele. Mai vreau, spuse Jenny, dând pe gât coniacul şi întinzându-i paharul fratelui ei.

Acesta ridică din sprânceană, afişând un zâmbet ştrengăresc, şi clătină din cap.

— În cine te-ai transformat? În Oliver Twist?

— Nu fi dificil, pot să transform întâlnirea într-una rezervată doar doamnelor.

Aparent fără să se simtă jignit în vreun fel, Jeremy se ridică în picioare şi se îndreptă spre măsuţa din colţ pentru a-i face pe plac.

— Pasiunea este evidentă în felul în care un bărbat îmi susţine privirea în timp ce dansăm un vals, în felul în care mă ţine în braţe, spuse Jenny aplecându-se spre Louisa. Dacă te uiţi mai îndeaproape, vei putea vedea în ochii lui… o ardoare care îţi face pielea să ia foc încă dinainte de a te atinge. O să ajung neprihănită în patul nupţial, dar mă aştept ca bărbatul cu care mă voi căsători să mă atragă cu promisiuni de pasiune cu mult înainte de

asta.

Reveni la poziţia iniţială în timp ce fratele ei se întorcea cu paharul de coniac.

— Ne şoptim secrete? întrebă el.

— Îi explicam doar ce doresc de la un bărbat. Ceva ce sunt convinsă că ducele de Hawkhurst nu va avea nicio dificultate în a-mi oferi.

Louisa nu se simţi deloc în largul ei pe măsură ce începură să o bântuie amintirile: parfumul lui, gemetele lui, gustul lui, chipul lui ascuns de umbre…

— Interesant… se pare că ţi-a revenit culoarea în obraji, şi încă mai bine de atât, Lady Louisa, remarcă Jeremy.

— E din cauza coniacului, spuse Louisa dregându-şi vocea şi scuturând din cap, după care mai sorbi puţin din pahar, parcă pentru a-şi întări cuvintele.

Hawkhurst o voia pe Jenny, ori dacă el era capabil să îi ofere pasiunea de care dăduse dovadă prin sărutul oferit unei femei pe care nu o dorea, teamă îi era că Jenny avea să ia foc dacă ducele punea mâna pe ea.

— Aşadar, îţi place? întrebă Louisa.

Jenny ridică din sprâncene în acelaşi fel în care o făcea şi mama ei, şi care de altfel o făcuse faimoasă.

— Hawkhurst?

Louisa încuviinţă.

— Este foarte chipeş, spuse Jenny dând din umeri. Are un trup frumos, este un dansator nemaipomenit, şi e un mic drăcuşor. Îmi place să îl am în preajmă, dar am nevoie să îmi mai facă puţin curte înainte de a putea spune dacă îl plac.

— Curte, curte… mormăi fratele ei. Dar ştiu că nu le faci viaţa uşoară domnilor.

— Nici nu ar trebui, spuse Jenny ridicând paharul. Mai vreau.

Jeremy se ridică oftând.

— Şi dumneata Lady Louisa?

Louisa dădu pe gât restul de brandy într-un mod deloc feminin şi întinse şi ea paharul.

— Da, te rog.

Poată că încă puţin coniac avea să-i şteargă imaginea lui Hawkhurst din minte şi avea să mai stingă durerea pe care o simţea când se gândea că sărutul nu îi fusese destinat ei, ci lui Jenny. Louisa nu era decât mesagerul, şi bănuia că ar trebui să se obişnuiască cu asta.

— Hawkhurst sărută tare pasional, spuse Louisa, silindu-se să se aplece în faţă.

— Şi cum de ştii asta? spuse Jenny făcând ochii mari.

— S-a întâmplat în grădină. Era supărat că nu te-a putut prinde singură şi cum pe mine nu mă supraveghează nimeni, mi-a cerut să îţi transmit mesajul lui.

— Aşadar, ţi-a *spus* că sărută pasional? spuse Jenny cu un zâmbet împieliţat. Orice bărbat poate pretinde una ca asta.

Louisa scutură din cap. Nu se simţea deloc în largul ei având în vedere ce era pe punctul de a dezvălui. Îl detesta pe Hawkhurst pentru că o pusese în această situaţie nu tocmai confortabilă.

— A demonstrat-o cu destul de multă pricepere.

— Cine şi ce a demonstrat? întrebă Jeremy.

Louisa dădu un ţipăt şi se lăsă la loc pe scaun, răsturnând paharul cu mâna şi vărsând puţin coniac pe jos.

— La naiba, sări Jeremy dându-se înapoi şi evitând astfel să fie stropit cu băutură. Nu am avut de gând să te sperii.

— Se pare că Lady Louisa a experimentat săruturile ducelui, spuse Jenny.

— Nu sunt sigur că îmi place ce aud, spuse el. A profitat de dumneata în grădină?

Louisa întinse mâna şi luă paharul de la Jeremy.

— Te rog, să nu mai discutăm despre asta. Nu a vrut

decât să se asigure că îi voi susţine cauza, ceea ce nu am de gând să fac.

— Pentru că îţi displace? întrebă Jenny.

— Tinde să piardă nopţile, să bea, şi să umble cu tot felul de femei. Din câte înţeleg, nu este în stare să rămână lângă o singură femeie mai mult timp. Cred că ai fi nefericită cu el.

— Dar nu ar trebui să decidă Jenny asta? întrebă Jeremy.

Trebuia? Şi dacă îl alegea pe Hawkhurst, ce avea să se întâmple apoi? De ce o deranja atât de mult gândul că el i-ar putea aparţine alteia? Nu avea să fie niciodată al ei. Oare însă nu cumva, pe undeva, o părticică din ea începuse să se bucure de compania lui şi să îl vadă ca fiind al ei?

Capitolul 13

Stătea în colţ, urmărind şi aşteptând ca un răpitor care îşi întrezărise prada. Nu încerca să se convingă pe sine că n-ar fi un netrebnic, aşa cum îl acuzase Louisa că era. Ştia prea bine că avea să ardă în iad pentru fapta pe care era pe punctul de a o comite. Nu era mândru de planul lui, dar mândria era un lux pe un care un om disperat nu şi-l prea putea permite.

Jenny Rose nu se grăbea deloc să se căsătorească, şi exista pericolul ca alţii să îi capteze atenţia, însă Hawk avea nevoie să se însoare ca să poată avea grijă aşa cum se cuvenea de cei dragi, şi în acelaşi timp ca să pună distanţă între el şi Louisa. Din fericire, datorită unor informaţii pe care i le împărtăşise Ravensley, ştia că Jenny s-ar amuza grozav să scape de însoţitoarea ei pentru a avea parte de sărutul unui domn. În timp ce dansase cu ea, îi şoptise la ureche că, în timpul celui de-al şaselea vals al serii, avea să

caute o şansă de a-şi dovedi virilitatea cu un sărut pasional, şi că avea să o aştepte în bibliotecă pentru asta.

Ravensley ştia şi el de întâlnire. Acesta avea să îl atragă pe fratele lui Jenny în bibliotecă pe la jumătatea celui de-al şaselea vals, sub pretextul unei invitaţii de a degusta un pahar din cel mai fin coniac al lui Pemburton.

În loc de asta, avea să îşi găsească sora în braţele lui Hawk, cu gura lipită de a ei, cu rochia trasă în jos de pe umeri îndeajuns de mult pentru a fi clar pentru toată lumea cam care îi erau intenţiile dacă ar fi fost lăsat să continue.

Tânărul domn Rose avea să fie scandalizat de ceea ce i se întâmpla surorii sale, Ravensley urma să se arate consternat, iar domnişoara Rose fără îndoială că se va simţi ruşinată că fusese prinsă în braţele unui nemernic… iar Hawk, în calitatea sa de domn onorabil, avea să fie obligat să apere reputaţia tinerei. Jenny dansa în acel moment cu Falconridge, iar următorul dans avea să fie cel de-al şaselea vals. Sosise momentul să se pregătească pentru a-şi întâlni prada, să facă ultimul pas în îndeplinirea obligaţiilor sale, asigurându-se că va ajunge în poziţia cuvenită pentru a o putea proteja pe Caroline.

— Louisa! se auzi o şoaptă brutală din spatele ei. Se întoarse şi îşi văzu fratele, ascuns printre frunzele late ale unui palmier în ghiveci.

Se simţise uşurată să îl vadă la balul familiei Pemburton. Chiar dansase cu Jenny. Nu îi plăcuse ideea că nu prea era în apele lui din pricina faptului că doamna Rose nu îl considera demn de Jenny şi, deşi Louisa nu îl socotise acceptabil cu câteva săptămâni în urmă, începea să îşi schimbe opinia privind calităţile lui de potenţial soţ.

El strânse din buze şi îi făcu semn din cap că ar vrea să vorbească ceva cu ea în taină. Despre ce era vorba oare? Louisa privi în jur. Toată lumea era ocupată cu altceva. Se strecură pe lângă plantă până ajunse lângă el.

— Ce este?

— Trebuie să îţi vorbesc între patru ochi.

— Asta mi-e clar, spuse ea enervată. Ar trebui să am grijă de protejatele mele, aşa că despre ce este vorba?

— De fapt, are legătură cu ele, spuse el închizând ochii, sau cel puţin cu una din ele, cu Jenny.

Louisa îi atinse braţul şi el deschise ochii.

— Ştiu că probabil încă te mai dor cuvintele urâte spuse de doamna Rose…

— Nu, nu, spuse el repede, întrerupând-o. Am trecut peste asta. Tu mă îngrijorezi acum.

— Poftim? spuse ea încruntându-se.

El îi luă mâna înmănuşată într-a lui, cu o expresie sinceră pe chip.

— Ştiu că această slujbă înseamnă mult pentru tine, şi că nu vrei să se întâmple nimic necuvenit, nimic care să îţi pună în pericol reputaţia de însoţitoare de încredere. Era adevărat ceea ce ai spus despre mine, despre faptul că nu sunt potrivit. Îmi dau seama de asta acum. Îmi dau seama şi de faptul că, dacă recomanzi un domn care nu se bucură de o moralitate ireproşabilă, îţi rişti poziţia.

— Îţi accept scuzele.

— Nu îmi cer scuze, Louisa, încerc să mă conving că ceea ce sunt pe punctul de a face trebuie făcut. Pentru binele lui Jenny, dar mai mult pentru al tău, pentru că pur şi simplu nu se cuvine ca această bătaie de joc să aibă loc sub supravegherea ta.

— Ce tot baţi câmpii? spuse ea încruntându-se şi simţind cum începea să devină agitată.

— Nu am trădat niciodată încrederea cuiva, dar teamă mi-e că prietenul meu m-a pus într-o situaţie de-a dreptul scandaloasă. Dacă îi reuşeşte planul, asta îţi va distruge reputaţia ca însoţitoare. Loialitatea mi-e pusă la încercare, însă ştiu că nu am altă alegere decât să îţi rămân loial ţie, dragă soră.

— Alex…

— Hawk are de gând să o compromită pe domnişoara Jenny Rose în timpul celui de-al şaselea vals. A aranjat o întâlnire în biblioteca lui Pemburton…

— Ce a făcut? îl întrerupse ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— I-a cerut să se întâlnească cu el în bibliotecă ca să îi ofere un sărut. Teamă mi-e însă că va fi ceva mai mult de atât, căci mi-a cerut să aştept câteva minute, după care să îl aduc în bibliotecă pe fratele ei sub pretextul de a-i încerca coniacul lui Pemburton…

— O, nu, spuse ea, privind în carneţelul de dansuri.

Urma cel de-al şaselea vals. Deja nu se mai auzeau acordurile muzicii care acompania dansul de dinainte.

— Trebuie să îl opreşti, Alex. Nu asta trebuie să facă pentru a se asigura că se va căsători cu el.

— Nu are să îmi dea ascultare şi, dacă se întâmplă ceva, şi este prinsă cu amândoi, îţi poţi da seama că atât reputaţia ei, cât şi a ta vor fi distruse. Nimeni nu are să te mai angajeze ca însoţitoare…

Louisa îi făcu semn să nu îşi mai facă griji şi începu să se uite înnebunită prin sală. Nu o găsea pe Jenny.

— În bibliotecă zici? spuse ea întorcându-se spre fratele ei.

— Da.

— Nu îl duce pe fratele ei acolo. Voi face tot ce îmi stă în puteri pentru a o scoate pe Jenny din această situaţie fără ca reputaţia să îi fie compromisă. Mulţumesc, continuă ea, strângându-l de braţ.

El îi aruncă o privire ciudată, pe care Louisa nu reuşi să o descifreze. Nu îşi dădea seama dacă era vinovăţie sau ruşine în ochii lui. Poate puţin din amândouă, dar nu avea vreme să se gândească la asta. Trebuia să ajungă în bibliotecă cât mai repede posibil. Se ruga să nu fie deja prea târziu.

*

Intră pe furiş în bibliotecă. După ce închise uşa se văzu înconjurată de o beznă totală, căci draperiile erau trase şi în cămin nu licărea niciun foc. Desigur. Întâlnirile de taină aveau nevoie de întuneric complet. Ei bine, avea de gând să pună capăt acesteia. Era o casă modernă, în care se introdusese de curând curentul electric. Trebuia doar să găsească întrerupă…

Dintr-odată simţi un braţ înconjurându-i mijlocul şi se trezi lipită de un trup ferm, puternic. Era Hawkhurst. Îi simţea mirosul umplându-i nările în timp ce gura i-o căuta pe a ei şi limba lui străpungea bariera pe jumătate dispusă să cedeze.

Dumnezeu trebuia să aibă milă de ea, căci nu uitase defel magia sărutului lui, căldura care o învăluia şi senzaţiile de dor, dorinţă şi pasiune pe care le năştea în ea. Ar fi trebuit să îl dea la o parte, dar în loc de asta, Louisa se trase mai aproape de el, gemând uşor şi trecându-şi degetele prin părul lui.

Ar trebui să scape, să îl facă să îşi dea seama că nu era femeia pe care o căuta, a cărei reputaţie plănuise să o distrugă, femeia cu care intenţiona să se căsătorească.

Încă o mişcare a limbii lui, şi ea chiar avea să facă ce gândea. Avea să îi atragă atenţia că greşise. Încă o clipă… în care să se simtă dorită şi frumoasă. Sărutul lui o făcea să îi fiarbă sângele în vine, să se înfioare până în vârful degetelor de la picioare. Mâna lui mare îi cuprinse ceafa şi mişca după voie, în timp ce limba lui pătrundea mai adânc, nestăpânită, înfometată, de parcă nu s-ar mai fi săturat de ea.

Louisa simţi cum i se strânge inima de durere la gândul că el credea că de Jenny nu se mai putea sătura. Pe Jenny credea că o ţinea în braţe, pe ea o voia cu atâta disperare, încât era gata să o compromită pentru a se

asigura că avea să fie a lui pentru eternitate.

Hawk întrerupse sărutul şi, cu un geamăt sălbatic şi răguşit începu să îi sărute gâtul. Ea îşi lăsă capul pe spate şi îi rosti în şoaptă numele. Peste câteva clipe avea să vorbească tare, avertizându-l că a făcut o greşeală…

El împinse uşor, făcând-o să meargă cu spatele, evitând fără probleme mesele şi scaunele. Louisa îşi dădu seama că Hawk trebuia să fi memorat încăperea, să se fi familiarizat cu ea îndeajuns de mult pentru a-şi găsi drumul prin ea. Sau poate că se afla de destulă vreme în cameră, încât ochii i se obişnuiseră cu întunericul de nepătruns.

În timp ce picioarele lui le ghidau pe ale ei, mâinile şi gura lor îşi vedeau de treabă. Deodată, simţi cum picioarele i se lovesc de ceva şi se pomeni alunecând pe nişte perne de pluş. Îşi dădu seama că era o sofa. Una lungă şi lată, făcută pentru a satisface gusturile unui domn, şi care îi satisfăcea ei acum toate plăcerile.

Hawkhurst o urmă pe sofa, răsuflând la fel de greu ca şi ea, amândoi rămaşi fără cuvinte şi gemând încet. Degetele lui pricepute reuşiră să îi tragă în jos corsajul cât ai zice peşte, şi gura lui îi cuprinse unul din sâni. Pierdută în vârtejul de senzaţii şi sprijinindu-se de el, Louisa îşi lăsă capul în jos pe pernele sofalei.

Era ceva de-a dreptul nebunesc. Louisei i se părea că luase foc, simţea că dacă nu îl trăgea mai aproape de ea avea să moară. De-abia dacă îşi dădea seama ce face când îi descheie vesta şi cămaşa, însă se pomeni dintr-odată că mâinile ei încep să îi pipăie pieptul înfierbântat, cu degetele fermecate de părul lui moale.

Hawk îşi schimbă poziţia şi îi ridică jupoanele până la mijloc, iar Louisa simţi primul contact între pielea lor fierbinte… Fu şocată de senzaţie, însă în acelaşi timp se trezi arcuindu-şi trupul spre el, dorind mai mult… Simţi o durere ascuţită, dar scurtă, şi îl simţi umplând-o, în timp ce gura lui o acoperea pe a ei, oprindu-i ţipătul…

Apoi totul se opri în loc şi răsuflările lor întretăiate se împletiră în liniştea deplină.

— Data viitoare, spuse el răguşit, nu va mai exista această senzaţie de disconfort.

Louisa ar fi trebuit să îi spună că nu avea să mai fie o dată viitoare, dar o parte din ea acceptă promisiunea ca şi cum ar fi fost o comoară menită doar ei, şi nu alteia, ca şi cum el avea de gând să se ţină de cuvânt, ca şi cum ea ar putea avea din nou ocazia de a-l simţi aproape de ea şi de a fi ţinută în braţe de el, de a simţi greutatea trupului lui asupra ei şi fiorul unei împreunări atât de intime.

El începu să se mişte în interiorul ei şi senzaţia de disconfort la care el făcuse aluzie începu să se estompeze, fiind înlocuită de senzaţii pe care nu le mai încercase vreodată. O senzaţie de strânsoare îi cuprindea încet fiecare centimetru al trupului. Louisa scoase un mic scheunat, şi gura lui Hawk reveni asupra ei, astupându-i-o în timp ce făcea tot ce îi stătea în puteri pentru a-i mări plăcerea… căci exact aşa era, plăcut, grozav de plăcut, aproape dureros de plăcut, şi totuşi parcă nu… Nu putea descrie senzaţia în cuvinte, însă şi-o dorea cu o disperare care o speria…

Louisa simţi că urcă pe culmile plăcerii… apoi milioane de stele colorate explodară prin corpul ei într-un labirint de emoţii care o făcură să se arcuiască în timp ce el îşi arunca brusc capul pe spate, iar geamătul lui satisfăcut reverbera în jurul lor.

*

Doamne sfinte, ce făcuse? Ea stătea lungită sub el, cu răsuflarea întretăiată, în întuneric, ca o femeie satisfăcută care încearcă să îşi regăsească liniştea sufletească. El însă era puţin probabil să şi-o mai regăsească vreodată.

Auzi uşa deschizându-se…

— La naiba!

Se rostogoli de pe ea, de-abia reuşind să îşi încheie pantalonii înainte ca încăperea să fie inundată de lumină. Auzi chiţăitul ei îngrozit şi încercă să se aşeze cumva în faţa ei, astfel încât să o apere cât de bine putea de privirile indiscrete. În timp ce se întorcea ca să dea ochii cu intruşii pe care de altfel îi aştepta, îşi dădu vag seama că ea se ridica în grabă de pe sofa.

— Alex, pot să îţi explic… începu ea.

— Nu ai nimic de explicat, se auzi Hawk mârâind în timp ce se uita urât la Ravensley şi la tânărul domn Rose.

Spre surprinderea lui, Ravensley părea uluit, complet şocat. Rose nici măcar nu încerca să îşi ascundă furia, care era întipărită pe chipul lui precum o stampă.

— Nenorocitule, mârâi el în timp ce traversa încăperea.

Hawk îi văzu pumnul – Doamne, ce mâini mari avea! —, dar rămase complet nemişcat, fără să se întoarcă sau să evite ceea ce ştia că merită. Primi lovitura lui Rose în plin obraz, lângă nas, sub ochi. Simţi durerea infiltrându-i-se în creier în timp ce se prăvălea la pământ. De-abia dacă o auzi pe Louisa ţipând, căci ţiuitul pe care îl auzea în urechi anula orice alte sunete.

„Mai loveşte-mă o dată”, se gândi el. „La naiba, merit o lovitură mai serioasă ca asta, haide, încă una.”

Îl privi pe Rose scoţându-şi haina şi aşezând-o cu grijă în jurul umerilor Louisei, apoi apropiind pulpanele hainei şi încheind un nasture de la mijloc, deşi între timp Louisa reuşise să îşi aranjeze îmbrăcămintea. Cu toate acestea avea încă părul în dezordine şi arăta ca o femeie luată cu de-a sila. Poate pentru că aşa se şi întâmplase? Hawk nu o putea privi în ochi. Îi era teamă că avea să citească în ei acea acuzaţie mută.

— O să îl informez pe tatăl meu că vei veni să îl vezi la ora opt dimineaţa ca să rezolvaţi această problemă,

spuse Rose. Dacă întârzii chiar şi un minut, o să faci cunoştinţă cu puşca mea de vânătoare.

Rose o conduse pe Louisa spre uşa care dădea spre grădină. Hawk presupuse că avea s-o urce cât se poate de discret în trăsură, apoi să-şi ia surorile şi să plece cu toţii în siguranţă acasă. Îşi întoarse privirea spre Ravensley, care se holba la el de parcă nu ar fi ştiut cine era.

— Ai spus că planul tău era să fii prins sărutând-o, spuse Ravensley pe un ton măsurat, de parcă ar fi trebuit să îşi caute fiecare cuvânt înainte de a-l rosti.

Hawk îşi feri privirea în timp ce se ridica în picioare. Avea şi el hainele în neorânduială, şi urma să folosească aceeaşi uşă din spate pentru a pleca de la bal.

— Un sărut! urlă Ravensley.

Hawk nici nu-şi dădu seama când ridicase Ravensley pumnul spre el, însă simţi impactul care-i dădu capul pe spate până când se lovi de policioara din marmură a căminului. Se prăbuşi la pământ şi privirea sa înceţoşată îl înregistră vag pe Ravensley îngenunchind în faţa lui.

— E sora mea! Ai să putrezeşti în iad pentru ce ai făcut în seara asta! îl auzi spunând, după care paşii lui furioşi se îndepărtară în timp ce bărbatul ieşea valvârtej din încăpere.

Iată un bărbat care încă îşi mai permitea să iasă pe uşa din faţă. Hawk stătea în continuare lungit la podea, deloc sigur că avea să merite vreodată să mai iasă pe orice altceva decât uşa din dos. Să *putrezească* în iad? Ştia el mai bine că avea să *ardă* în iad din cauza asta, pentru eternitate.

*

Louisei îi era frig, groaznic de frig, deşi era cufundată într-o cadă cu apă fierbinte din care aburii se ridicau, înconjurând-o. Jeremy fusese atât de atent cu ea, atât de

bun, asigurând-o în repetate rânduri că era o victimă inocentă în toată această situaţie, că nu era ea de vină, şi că totul avea să fie bine. Însă cum putea fi totul bine dacă toată lumea credea că Hawkhurst urma să se căsătorească cu ea? Un bărbat care avea nevoie de bani să se căsătorească cu o femeie fără bani? Înnebuniseră oare cu toţii de nu vedeau cum stăteau de fapt lucrurile?

Era şi ea de vină. Nu ar fi trebuit să meargă singură în bibliotecă pentru a-l înfrunta. Când gura lui o părăsise pe a ei după acel prim sărut, ar fi trebuit să vorbească, să îi dea de ştire că era ea, în loc să îi şoptească numele în extaz. Când o coborâse pe sofa, ar fi trebuit să se ridice, iar când îi ridicase jupoanele, ar fi trebuit să şi le tragă înapoi.

Deşi el fusese cât se poate de nerăbdător, nu o forţase totuşi să facă nimic. Ar fi putut refuza în orice clipă, şi era sigură că, dacă ea ar fi făcut asta, el i-ar fi respectat dorinţa. Ea însă îşi dorise o clipă în plus, o atingere în plus… ceva care să îi ajungă pentru viaţă întreagă. Simţi cum o podidesc lacrimile.

— O să fie totul bine, spuse Jenny, ştergându-i chipul cu un şervet cald.

Kate stătea în spatele Louisei, descurcând cu peria nodurile din părul ei încâlcit, care cădea peste marginea căzii.

— Nu trebuie să plângi, tata are să se asigure că totul va fi bine, continuă Kate.

Tatăl lor, nu al ei, pentru că al ei murise. Şi nici fratele ei, căci acesta rămăsese pur şi simplu în cadrul uşii ca un caraghios, fără să facă nimic.

A, dar ceva făcuse şi el. Îl adusese pe Jeremy Rose în bibliotecă ştiind, da, ştiind că Louisa avea să fie mai mult ca sigur acolo, singură cu Hawkhurst. De ce făcuse asta, când ea îi ceruse în mod clar să nu o facă? De ce îşi trădase nu doar prietenul, ci şi pe ea? Louisa simţi cum o săgetează durerea. Ce noapte nefericită.

— Nu trebuie să facă nimic, spuse Louisa încet. Suntem singurii care ştiu de povestea asta, şi dacă nu spunem nimic, nu se va afla de ea.

Jenny izbucni în râs, nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Louisa, bărbatul acesta te-a compromis în cel mai urât mod cu putinţă.

Cel mai urât? Louisa putea găsi alte câteva moduri mult mai urâte. Plus că nu obiectase în niciun fel, bucurându-se mai degrabă de atenţia lui.

— Dacă nu te-ai fi întâlnit tu cu el în bibliotecă, de mine ar fi dat fratele tău şi al meu acolo când ar fi intrat în încăpere, spuse Jenny privind-o ţintă.

— Nu înţelegi? Tocmai de aceea nu mă pot căsători cu el, spuse Louisa abţinându-se cu greu să nu plângă. Era întuneric şi n-a ştiut că eram eu. Nu pe mine mă vrea.

— Nici pe mine nu mă vrea, spuse Jenny. Vrea doar banii mei, şi în mod evident e gata de orice pentru a pune mâna pe ei.

— Dar tu ai spus că vrei un bărbat care să îţi poată oferi pasiune, spuse Kate, şi dacă e să mă iau după expresia Louisei când a urcat în trăsură, aş spune fără vreo umbră de îndoială că el i-a oferit aşa ceva.

Nu îi mai spuneau Lady Louisa, ca şi cum incidentul nefericit din seara trecută – căci Louisa se gândea că avea să se refere mereu aşa la ceea ce se întâmplase le făcuse prietene de-o viaţă, creând o legătură între ele care nu existase până atunci.

— Kate, ce lucru oribil poţi spune! o certă Jenny.

— Dar este adevărul.

Louisa simţi cum periatul încetează, iar Kate veni pe o latură a căzii şi îngenunche lângă ea.

— A fost pasională întâlnirea, nu-i aşa?

Louisa simţi cum o invadează căldura în timp ce imaginile începură să îi inunde gândurile. Deşi fusese întuneric, şi-l amintea atât de bine! Putea încă simţi

atingerea mâinilor şi a gurii lui, greutatea corpului lui…

— Kate, este o întrebare de-a dreptul nepotrivită! spuse Jenny, deşi nu părea prea convinsă de asta.

— Şi tu eşti la fel de curioasă ca şi mine, sări Kate, aşa că nu fi ipocrită!

— Poate că sunt curioasă, dar nu aş întreba niciodată, deşi cred că îmbujorarea Louisei ţi-a dat un răspuns pentru veşnica noastră dezbatere. Poate exista pasiune în lipsa dragostei.

Auzind acest adevăr rostit cu voce tare, Louisa izbucni în lacrimi. Toate atingerile şi săruturile lui, toate cuvintele lui drăgăstoase îi fuseseră menite unei alte femei, şi a doua zi dimineaţă avea să fie nevoită să dea din nou ochii cu el. Cum putea face ea una ca asta, după acel moment atât de intim pe care îl împărtăşiseră?

Capitolul 14

— Trebuia să faci rost de un duce pentru fiicele mele, nu pentru dumneata!

Doamna Rose vorbise cu emfază, făcând mare tărăboi din clipa în care se alăturase grupului solemn din biroul domnului Rose, aflând că ducele de Hawkhurst avea să sosească din clipă în clipă pentru a-şi dezvălui intenţiile în ceea ce o privea pe Louisa. Faptul că Louisa arbora o expresie de mare vinovată nu ameliora cu nimic lucrurile. Nu voia să explice că, într-o cameră cufundată în întuneric, bărbatul crezuse că ea era de fapt alta. Nici nu voia să mărturisească că îi permisese să creadă aşa ceva. Louisa îl acuzase că nu avea scrupule, şi totuşi ea era responsabilă de acest deznodământ dezastruos.

— Hai, draga mea, să nu ne purtăm astfel, spuse domnul Rose pe un ton blând, din spatele biroului. Până la

urmă, fata se află sub protecţia noastră.

— Este o servitoare plătită, spuse doamna Rose.

— O însoţitoare nu este o servitoare, i-o întoarse Louisa, îndreptându-şi spatele şi corectându-şi postura corpului.

— Cât de rău ai fost compromisă? întrebă doamna Rose oprindu-se din măsuratul camerei cu pasul.

— Cu tot respectul cuvenit, mamă, spuse Jeremy de pe scaunul lui din spatele tatălui său, unde stătea cu umărul sprijinit de perete şi braţele încrucişate pe piept, cu articulaţiile degetelor jupuite bine de piele. Nu cred că poţi fi compromisă în etape. Ori eşti compromisă ori nu eşti, şi eu sunt martor că Lady Louisa a fost compromisă.

— Ce întâmplare convenabilă că fratele dumitale l-a invitat pe Jeremy să bea un coniac cu el, spuse doamna Rose pe un ton dispreţuitor. Nu pot să nu mă gândesc că totul a fost aranjat ca să fii sigură că obţii exact ce doreşti.

— Mamă, sări Jenny exasperată, ştim cu toţii că a fost totul aranjat, dar nu Louisa era ţinta, şi nici nu a făcut parte din plan. A fost o capcană pregătită pentru mine, iar sărmana Lady Louisa a descoperit-o şi, din nefericire, a căzut în ea.

— Da, din nefericire a fost ea, pentru că ar fi trebuit să fii tu acolo. Este ducele tău, şi Lady Louisa a profitat de situaţie pentru a se asigura că rămâne ea cu el şi nu tu! Ştia foarte bine în ce se băga şi s-a aruncat cu capul înainte făcându-şi calculele…

— Destul! tună o voce din pragul uşii.

Louisa sări în picioare şi se întoarse repede spre uşă, fără a-şi putea stăpâni o grimasă.

Ducele de Hawkhurst stătea în prag. În mod evident, considerase că, de vreme ce era aşteptat, nu avea nevoie să fie anunţat de vreun servitor. Avea o parte a feţei plină de vânătăi, iar zona de sub ochi era foarte umflată. Cu siguranţă îl durea.

— Vorbiţi despre fiica unui conte şi despre viitoarea mea ducesă. Aş avea grijă ce cuvinte folosesc dacă aş fi în locul dumneavoastră, spuse Hawkhurst cu o notă ameninţătoare în glas care o făcu pe doamna Rose să se dea un pas înapoi, iar pe Jeremy să facă un pas în faţă.

Jenny şi Kate se uitară una la alta de parcă cuvintele lui Hawkhurst le-ar fi fost pe plac. Fără îndoială că asta se datora faptului că acesta lăsa impresia că vrea să se însoare cu Louisa. Ei bine, ea avea de gând să îi lămurească pe toţi în această privinţă.

— Excelenţă, spuse ea dregându-şi glasul, noi doi avem de discutat anumite lucruri.

— Aşa este, şi niciunul dintre ele nu îi priveşte pe aceşti oameni, aşa că le-aş fi recunoscător dacă ne-ar lăsa singuri.

— Doar nu îţi închipui că, după ce s-a întâmplat seara trecută, am de gând să te las singur cu ea, spuse Jeremy făcând încă un pas în faţă.

— Răul a fost deja făcut, aşa că nu mai este nevoie să o protejezi, replică Hawkhurst. Remedierea acestei situaţii nu impune o audienţă.

— Ei, pe naiba, sigur că impune! izbucni Jeremy. Nu am de gând să ies din cameră ca să îţi ofer ocazia de a o intimida şi a o brusca…

— Tocmai am spus că urmează să îmi fie ducesă, iar condiţiile în care se va înfăptui acest demers nu te privesc.

— Nu am de gând să mă căsătoresc cu dumneavoastră, spuse Louisa.

Hawkhurst îşi întoarse privirea spre ea, în mod evident uluit de remarcă. Louisa se simţi tentată să traverseze camera şi să îşi atingă palma rece de bietul lui obraz.

— Poftim? spuse Hawkhurst.

— Nu am să mă căsătoresc cu dumneavoastră, spuse Louisa scuturând din cap.

— Şi de ce nu?

Louisa trase adânc aer în piept şi se îndreptă spre el. Când ajunse mai aproape, observă că avea şi o vânătaie urâtă în barbă. Jeremy îl aranjase bine. De data asta însă nu se putu abţine, şi ridică palma, atingând vânătaia. El se feri, iar Louisa lăsă mâna jos, înghiţindu-şi lacrimile.

— Nu sunt ceea ce aveţi nevoie, şopti ea. Nu am decât opt lire pe numele meu. Nu sunt ceea ce doriţi, nu sunt cea pe care o aşteptaţi în seara trecută în bibliotecă. Sunt puţini cei care ştiu ce s-a întâmplat, iar aceştia vor păstra tăcerea în această privinţă. Reputaţia mea este intactă, aşa că nu este nevoie să luăm astfel de măsuri drastice.

— Şi dacă eşti însărcinată? mormăi el.

Louisa făcu ochii mari.

— Dar... începu ea, însă nu îşi găsi cuvintele. Dar s-a întâmplat o singură dată.

— Ei bine, draga mea, nu e nevoie de mai mult, spuse el, apropiindu-se.

Luisa simţi brusc că i se taie genunchii şi că picioarele i se transformă într-o masă amorfă cu o consistenţă la fel de solidă ca terciul ei de ovăz de la micul dejun. Probabil că arăta ca şi cum ar fi fost pe punctul de a leşina, căci el întinse dintr-odată mâna pentru a o susţine şi o conduse spre o sofa. De îndată ce ajunseră acolo, Louisa se prăbuşi pe pernele capitonate.

— Cu siguranţă nu eşti chiar atât de ingenuă, spuse el îngenunchind în fata ei.

— Mama nu mi-a vorbit despre astfel de lucruri înainte să moară, spuse ea ducându-şi mâna la gură şi scuturând din cap. Aveam o vagă idee despre cum se întâmpla, dar nu ştiam detaliile. Şi atunci pe cine era să întreb, pe Alex?

Cu un gest de o blândeţe la care nu se aşteptase din partea lui, Hawk întinse mâna şi îndepărtă câteva fire de

păr de pe chipul ei.

— Aşadar, acum vezi de ce trebuie să ne căsătorim.

Ea clătină din nou din cap.

— Doar dacă sunt însărcinată. Când o să ştiu asta?

— Doar peste câteva luni. Faptul că există o posibilitate să fi rămas însărcinată înseamnă că trebuie să ne căsătorim acum. Nu am de gând să planeze niciun scandal asupra viitorului meu moştenitor.

— Moştenitor?

— Sau al soţiei mele, spuse el făcând o grimasă şi tresărind.

Asta nu era în regulă. Toate motivele pentru care trebuia să se căsătorească cu ea erau greşite, şi totuşi, dacă era însărcinată, niciun motiv nu era mai important decât acela de a proteja copilul. Louisa privi pe lângă el, spre singura persoana la care ştia că putea apela când avea nevoie de un sfat.

— Domnule Rose, când şi cum voi şti că sunt sau nu însărcinată?

Domnul Rose îşi îndreptă umerii ca şi cum ar fi fost nevoit să spună ceva neplăcut.

— Este mult mai uşor pentru o femeie să îşi dea seama cu siguranţă dacă *nu* este însărcinată mai degrabă decât dacă este. Sunt semne pe care nu am de gând să le menţionez în faţa unui domn, dar unui doctor îi trebuie câteva luni pentru a putea spune dacă o doamnă se află în această situaţie delicată.

Acum că avea confirmarea faptului că Hawkhurst înţelegea corect situaţia, Louisa nu putu să nu se întrebe dacă mai adusese şi alte doamne în această situaţie, şi dacă atunci nu fusese dispus să se căsătorească cu ele. Altfel, cum de ştia asta?

Adunându-şi puterile şi convingerile ca şi cum şi-ar fi strâns o mantie roasă de atâta purtat în jurul trupului, Louisa se ridică în picioare şi aşteptă până când şi

Hawkhurst făcu acelaşi lucru.

— Cel mai târziu în câteva luni veţi avea răspunsul meu, Excelenţă, spuse ea fixându-l cu privirea, după care ieşi din încăperea peste care se lăsase o tăcere de mormânt.

*

Mama lui n-avea să îl ierte, aşa cum nu avea să se ierte nici el însuşi pentru asta. Nu voia ca lumea să ridice din sprânceană şi să privească în jur cu acel aer arogant, atotştiutor, calculând data de naştere a copilului său. Hawk dădu repede coniacul pe gât, simţind cum îi arde gâtlejul.

Voise să se repeadă după Louisa şi să cadă în genunchi în faţa ei, implorând-o să se mai gândească, dar era destul de mândru când venea vorba de bărbăţia lui. Având în vedere că membrii de parte masculină ai familiei Rose se aflau acolo, se pregătise mai degrabă de plecare.

Doamna Rose făcuse un pas înainte în încercarea de a-l opri.

— Se pare că sunteţi încă necăsătorit, Excelenţă. Nu vreţi să luaţi micul dejun cu noi?

Refuzase politicos şi se întorsese acasă, unde începuse să măsoare în lung şi-n lat coridoarele tăcute, lipsite de servitori, cu excepţia valetului său. Acesta rămăsese alături de el pentru că avea o pasiune pentru luptele cu şobolani şi reuşise să pună deoparte ceva bănuţi pentru zile negre.

Hawk începea să se întrebe dacă aveau să se mai îndrepte vreodată lucrurile. Nu se descurcase prea bine în situaţia de faţă. Simţea că îl durea faţa şi că fierbea de necaz. Era mânios în primul rând pe Louisa pentru că venise în bibliotecă. Dacă nu ar fi făcut asta, atunci şi el ar fi rămas cu pantalonii pe el, iar ea cu jupoanele la locul lor. Însă intrase cu pasul ei elegant în bibliotecă ca o tentaţie

de neiertat, iar el simţise imediat cum începea să îi fiarbă sângele în vine. Trebuia să o aibă măcar o dată şi să o dea uitării, să o cucerească şi să treacă mai departe.

Şi cu toate astea, stătea acolo în seara aceea, dorind-o mai mult ca niciodată.

Îşi mai turnă nişte coniac în pahar şi îl dădu pe gât. Nu putea fi decât o singură explicaţie pentru interesul lui nestrămutat faţă de ea. Trebuia să o cucerească. Ea îi refuzase cererea şi îl părăsise.

Hawk auzi hohotul de râs crud care reverbera în jurul lui, însă îşi dădu seama că, din fericire, îi aparţinea. Femeia asta îl înnebunea pur şi simplu.

O avusese, aşa că atunci când intrase în camera de lucru a lui Rose, nici nu ar fi trebuit să îşi dea seama că se afla acolo. În loc de asta, îi simţise fiecare nuanţă subtilă: parfumul, părul strâns simplu la spate cu o panglică, ochii uşor roşii, care trădau faptul că plânsese. Atingerea degetelor ei îl făcuse să se înfioare de dorinţă până în vârfurile degetelor de la picioare. Jeremy Rose avusese dreptate să nu plece din cameră, căci nimic nu îşi dorea Hawk mai mult decât să o ia pe Louisa în braţe şi să o facă din nou a lui. Încet de această dată, bucurându-se de fiecare clipă şi debarasându-se de fiecare bucăţică din hainele ei.

Întâlnirea lor intimă fusese nesatisfăcătoare din pricina rapidităţii cu care avusese loc. Dacă ar putea să o mai aibă o dată, însă după placul inimii, nu ar mai avea nevoie de ea niciodată. Încă o dată, doar de atâta lucru mai avea nevoie, dar să obţină asta, având în vedere atitudinea ei, părea imposibil.

Tocmai îşi turna încă puţin coniac în pahar când auzi paşii. De vreme ce nu avea un majordom, prietenii lui pur şi simplu obişnuiau să intre la el de parcă ar fi fost la ei acasă.

— Adu-ţi un pahar, te rog, spuse el aruncându-i o privire lui Falconridge.

Fu surprins de faptul că stâlcea cuvintele. Oare cât de mult băuse deja?

— Dumnezeule, dar ce s-a întâmplat cu faţa ta?

— M-am lovit de un pumn. De fapt, de doi.

— Atunci e adevărat ce se aude?

Hawk îşi întoarse capul şi se sili să se concentreze asupra lui Falconridge. Totuşi, şi-ar fi dorit ca acesta să nu se mai legene atât. Parcă avea o dublură, care se tot ascundea, doar ca să apară din nou în clipa următoare.

— Ce se aude?

— Păi… că ai compromis-o pe Lady Louisa şi că o să o iei în curând de soţie.

— Ţi-a spus Ravensley asta?

— Nu, am auzit la club. Se fac pariuri asupra datei nunţii.

Hawk se ridică puţin cam prea repede. Îi vâjâia capul şi era foarte posibil să îi fie rău.

— Se vorbeşte despre Lady Louisa la club?

— N-am spus asta chiar adineauri?

Hawk îşi înfipse coatele în coapse şi-şi îngropă faţa în mâini.

— Cum au aflat?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Ravensley.

— De ce şi-ar implica cel mai bun prieten şi sora într-un scandal?

Hawk îşi ridică uşor capul şi îl privi pe deasupra degetelor.

— Doar eu, familia Rose, Louisa şi Ravensley ştim ce s-a întâmplat. L-am anunţat în această dimineaţă că i-am cerut mâna, iar ea m-a refuzat. El este singurul care are ceva de câştigat din asta.

— Nu te supăra, dar chiar nu văd cum poţi considera că are ceva de câştigat din a te avea pe tine pe post de cumnat.

— Mă elimină definitiv din competiţia pentru mâna lui Jenny Rose.

— Doar nu crezi cu adevărat asta, spuse Falconridge, părând de-a dreptul oripilat.

— Nu există nicio altă explicaţie. E strigător la cer de ce suntem în stare pentru bani.

Falconridge se întoarse şi începu să fixeze căminul rece şi gol.

— Nu cred că am auzit vreodată cuvinte mai adevărate, spuse el.

*

— S-a întors.

Louisa ridică privirea de la invitaţiile pe care le răsfoia. Jenny stătea în pragul uşii de la dormitorul ei.

— Cine s-a întors?

— Ducele de Hawkhurst. Cred că a venit să îţi ceară din nou mâna.

— Şi de ce crezi asta?

— Pentru că doreşte să te vadă pe *tine.* Ţi-a adus şi un mic cadou.

— Spune-i că nu sunt acasă, spuse ea coborându-şi din nou privirea spre invitaţii.

Spre marea ei uimire, doamna Rose nu o concediase pe loc din cauza nefericitului incident, aşa că Louisa avea de pus la punct un program cu activităţi pentru săptămâna următoare.

— Cred că ar trebui să auzi ce are de spus.

— De ce? Mi-am făcut cunoscut punctul de vedere cât se poate de clar, spuse Louisa ridicând din nou privirea.

— Care ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla, dacă te-ai căsători cu el?

— Cel mai rău ar fi să mă căsătoresc cu un afemeiat şi un ticălos. A recunoscut că singurul lucru care îl interesează

este să umble după femei. Ei bine, pe mine m-a prins cu garda jos, fără măcar să mă vâneze vreo clipă, aşa că nu văd de ce ar trebui să constitui în continuare amuzamentul său.

— Eu nu cred că este aşa de rău. Am văzut cum te priveşte.

— Cum mă priveşte? spuse ea izbucnind în râs. De parcă aş fi enervanta soră mai mică a bunului său prieten. Sau a fostului său prieten. Nici măcar nu sunt sigură că Alex s-a supărat pentru ceea ce s-a întâmplat. Dacă nu ar fi fost bunul tău frate acolo, aş fi rămas complet fără sprijin şi, dacă e să fiu sinceră, asta mă doare tare mult.

— E şi normal să fie aşa. Mă aşteptam la mai mult din partea fratelui tău. Teamă mi-e că sunt şi eu de vină pentru ceea ce s-a întâmplat, spuse Jenny păşind în cameră, deşi nu sunt sigură de ce. Fratele tău mi-a spus despre planurile lui Hawkhurst. Ştia că nu am nici cea mai mică intenţie să mă duc în bibliotecă, aşa că nu ştiu de ce te-a trimis să mă salvezi atâta vreme cât ştia că nu am nevoie să fu salvată.

Louisa simţi cum dezamăgirea punea stăpânire pe ea. Fratele ei o trădase. Dar de ce făcuse una ca asta?

— Nu te-am văzut în sala de bal.

— Trebuie să recunosc că am o slăbiciune când vine vorba de a experimenta pasiunea. Ducele este un bărbat foarte viril şi am fost grozav de tentată să gust puţin din ceea ce oferea. Nu îmi doream decât să gust puţin din asta. Cum nu voiam să experimentez totul, l-am rugat pe Falconridge să mă scoată la o plimbare prin grădină, pentru a scăpa de tentaţie.

— Mi-aş fi dorit să fi avut încredere în mine, spuse Louisa oftând.

— Ar fi trebuit şi îmi pare rău că nu am făcut-o, dar m-am gândit că dacă nu mă duc în bibliotecă, asta are să pună capăt încercărilor ducelui de a mă cuceri.

— Nu voiai să te curteze, dar crezi că eu ar trebui să

mă căsătoresc cu el?

— După cum am spus, pe tine te priveşte altfel decât pe mine. Chiar cred că nu ar trebui să îi pui la îndoială sentimentele. Ţi-a adus un cadou, Louisa, e atât de romantic.

— Nimic din ceea ce are de spus nu mă poate face să îmi schimb hotărârea.

— Atunci, ce se poate întâmpla dacă accepţi să îl vezi?

Se putea întâmpla ca el să o determine să îşi pună la îndoială hotărârea. Dar nu, putea fi puternică şi avea să fie puternică.

— Prea bine, spuse ea, punând deoparte invitaţiile.

O urmă pe Jenny în jos pe scări, spre antreu. Jeremy, protector ca întotdeauna, se afla acolo, uitându-se urât la duce. În timp ce se apropia, Louisa simţi cum i se strânge inima văzându-l pe Hawkhurst. Vânătăile de pe chipul lui căpătaseră o culoare purpuriu-închis de-a dreptul oribilă şi i se părea că ochiul i se umflase şi mai mult. Ţinea în mână o punguţă de hârtie. Recunoscând provenienţa acesteia, Louisa nu îşi putu ascunde un zâmbet.

— Ce ai acolo, Excelenţă?

— Un mic semn al… stimei mele. O duzină de caramele.

— Şi eu care începusem să fac o pasiune pentru bomboanele cu coniac.

— Te implor, nu mă face să zâmbesc, spuse el încercând să facă chiar asta şi reuşind să obţină doar o grimasă de durere.

— Vânătăile dumitale par destul de dureroase.

— Au fost meritate, spuse el mutându-şi privirea asupra lui Jeremy. Mă întrebam dacă am putea să facem o plimbare prin grădină.

— Eu şi Jeremy vom fi foarte fericiţi să vă fim însoţitori, spuse Jenny.

— Nu am nevoie de însoţitor, spuse Louisa.

— Ba, când eşti alături de unul de teapa lui, cred că da, insistă Jeremy.

Louisa îşi dădu ochii peste cap şi încuviinţă.

— Prea bine. Dacă doreşti să vii cu mine, Excelenţă… spuse ea, înmânându-i săculeţul majordomului şi instruindu-l să îl ducă în camera ei.

Apoi o luă înainte spre grădină, cu Jenny şi Jeremy venind în urma lor. Ducele nu îi oferi braţul, preferând să meargă cu mâinile la spate. Se lăsase noaptea, şi lămpile cu gaz răspândeau o lumină plăpândă, care crea o atmosferă intimă, amintindu-i de primul lor sărut din grădină.

— Se pare că mica noastră indiscreţie a ajuns pe buzele întregii Londre, spuse el încet după o vreme.

Louisa se opri şi se uită lung la el.

— Dar mi-ai spus că…

— Eu nu am zis nimic nimănui. Falconridge a auzit zvonurile şi a venit la mine ca să obţină confirmarea.

— La naiba, spuse ea oftând.

— Exact.

Louisei i se păru că distinge o notă de amuzament în vocea lui, deşi nu era nimic de râs în toată această situaţie.

— În ciuda zvonurilor, situaţia nu se schimbă cu nimic, spuse ea.

— Ba se schimbă totul. Ţi-am distrus reputaţia…

— Şi ar fi un lucru important dacă mi-ar păsa de asta, dar nu este cazul.

— Ei bine, mie îmi pasă, la naiba!

Louisa auzi nişte paşi, se întoarse şi ridică o mână pentru a-l opri pe Jeremy să avanseze.

— Este în regulă.

— Vorbeşte-i cu respect.

— Încerc, dar e destul de încăpăţânată şi nu pare să audă ce vorbesc, se apără Hawkhurst, după care se

întoarse din nou spre ea. Acum mai puţin de o lună îţi făceai griji că, dacă m-ai recomanda tinerelor pe care le ai în grijă, reputaţia ta ar avea de suferit. Cum poţi spune acum că nu mai contează? Chiar crezi că nu vei fi concediată? Crezi că vei reuşi să-ţi găseşti altă slujbă? Şi chiar dacă acţiunile noastre nu ţi-au distrus şansele de a-ţi continua slujba de însoţitoare, cum am putea să nu facem ceva în condiţiile în care păcatele noastre ar putea să ne facă copilul să sufere? Dacă de căsătorim de îndată, vom putea reduce la minim răul făcut.

„Copilul nostru. Copilul nostru. Copilul nostru.” Louisa îşi strânse braţele în jurul trupului, simţindu-se dintr-odată ameţită.

— Dacă nu sunt însărcinată, vom fi amândoi condamnaţi la o viaţă plină de nefericire.

Hawk îi luă bărbia între degetul mare şi arătător şi îi dădu capul puţin pe spate până când ea fu nevoită să îl privească în ochi.

— Suntem condamnaţi oricum. Comportamentul meu mi-a mânjit reputaţia de gentilom. Nu voi mai fi primit în casele din înalta societate şi voi fi considerat aşa cum mă vezi şi tu, adică nepotrivit pentru a fi soţul unei moştenitoare. Iar tu, draga mea, nu vei mai fi o femeie independentă. Cu siguranţă doamna Rose are să te concedieze odată ce află de zvonurile care circulă. Spuneţi-i, bombăni el.

— Din păcate are dreptate, spuse Jeremy încet. Deşi mă doare să spun una ca asta, dacă lumea a început să şuşotească despre ce s-a întâmplat aseară… reputaţia ţi-e complet distrusă.

— Nu vei reuşi să îţi găseşti o slujbă în nicio altă casă, aşa cum nimeni nu ar angaja o servitoare care a fost prinsă şterpelind argintăria, spuse Hawkhurst.

Louisa nu mai fusese niciodată atât de disperată. Cariera ei de însoţitoare în înalta societate se încheia cu

acuzaţii urâte şi aluzii perfide. Ce îi mai rămânea? Nimic. Nu era sigură că se putea forţa să trăiască sub acelaşi acoperiş cu Alex. El ştiuse că ea se afla în bibliotecă şi cu toate acestea, îl adusese acolo pe Jeremy. De ce? Fără o slujbă, nu avea fonduri. Avea să ajungă pe străzi. Şi dacă era însărcinată…

— Dar nu mă iubeşti, îi spuse ea lui Hawkhurst, sperând şi rugându-se, dorindu-şi ca el să nege asta măcar puţin.

— Dragostea nu e ceea ce-mi doream de la o căsnicie.

— Ei bine, eu da. Nu sunt ca Jenny, care are nevoie doar de pasiune.

— Nu e deloc un substitut de aruncat, spuse el mânios, aruncând o privire peste umăr. Aţi putea măcar să staţi puţin mai departe?

Jenny şi Jeremy se dădură câţiva paşi înapoi, şi Hawkhurst se întoarse din nou spre Louisa.

— Nu spun că nu va fi dificil, pentru că va fi. Nu spun că este ceea ce *îmi doresc* pentru că nu este. Însă cred că aş putea spune acelaşi lucru şi despre tine. În mod evident *nu vrei* să te căsătoreşti cu mine, spuse el înghiţind în sec. În săptămânile care au trecut însă, am ajuns să apreciez hotărârea ta şi capacitatea ta de a-ţi lua viaţa în propriile mâini. Dai dovadă de un caracter puternic şi de o determinare în a-ţi atinge scopul care cred că ne-ar fi utile şi în căsnicie. Sunt cât se poate de conştient că eu am cel mai mult de câştigat din această învoială, dar îţi promit că nu îţi voi sta în cale indiferent ce vei dori să faci. Slăbiciunile mele ne-au adus aici, şi îmi voi petrece restul vieţii revanşându-mă faţă de tine. Vrei, te rog, să îmi faci onoarea de a deveni soţia mea? spuse el aşezându-se într-un genunchi, luându-i mâna şi privind în sus la ea.

Louisa simţi cum i se umplu ochii de lacrimi. I se împăienjenise vederea. Doamne sfinte, un bărbat atât de mândru într-un genunchi în faţa lui Jeremy Rose, în faţa

unui bărbat care nu avea să fie niciodată nevoit să se închine în faţa nimănui. Nu putea refuza o cerere făcută din adâncul inimii.

— Da, spuse ea răguşit, înghiţind în sec.

— Mulţumesc, spuse el cu voce scăzută, lipindu-şi buzele de dosul mâinii ei.

Cu mâna rămasă liberă, Louisa îi atinse capul plecat, trecându-şi degetele prin părul lui bogat. Totul avea să fie bine. Avea să facă tot ce îi stătea în putere ca să se asigure de asta.

Capitolul 15

— Mă mărit cu Hawkhurst.

Alex nu făcu decât să dea din cap auzind anunţul Louisei. Era foarte neîngrijit, cu hainele boţite şi în dezordine, aşa cum stătea lungit pe un scaun, cu un picior strâns şi cu celălalt întins. De-abia dacă o recunoscuse când intrase în cameră.

— Miroşi a butoi, spuse ea.

— Şi dacă nu te superi, soră dragă, cam de unde ştii tu cum miroase un butoi?

— Ştiu cum miroase băutura, şi bănuiesc că într-un butoi nu poate decât să miroasă şi mai puternic. Ai avea nevoie şi de o baie.

— Dacă aş avea un valet, poate că m-aş îmbăia. Toţi servitorii m-au părăsit.

— Sărmanul Alex... bietul de tine. Tu tot aştepţi ca existenţa să ţi se întâmple. Nu vezi că trebuie să îţi iei viaţa în mâini, că trebuie să faci ceva...

— Dar am făcut ceva! ţipă el ridicându-se în picioare şovăind şi prăbuşindu-se la loc pe scaun. Mi-am luat viaţa în mâini.

— Ce-ai făcut?

El îşi feri privirea, clătinând din cap. Louisa simţi cum i se strânge inima de groază, căci i se confirma ceva de care se temuse cel mai mult. Făcu un pas spre el.

— Ai făcut mult mai mult decât să mă trădezi aducându-l pe Jeremy în bibliotecă. Tu ai fost sursa zvonurilor.

— Hawk mi-a spus că refuzai să te măriţi cu el.

— Şi de ce era atât de important pentru tine ca eu să mă căsătoresc cu Hawkhurst?

— Nu să te măriţi tu cu Hawk, ci să nu se însoare el cu Jenny, spuse el clătinând din nou din cap.

Louisa simţi cum se umple de mânie, în timp ce inima îi era copleşită de amărăciune.

Îl iubea, însă el o trădase aşa cum ea nu ar fi făcut-o niciodată. El era singura constantă din viaţa ei, cel pe care se gândise mereu că putea conta. Însă se pusese pe el pe primul plan, ca un egoist ce era. Louisa simţi ca niciodată nevoia de a-l dojeni şi, deşi asta o făcea să se simtă tare meschină şi josnică, nu se putea opri să nu-şi dorească să îl rănească la fel cum o rănise şi el pe ea.

— Doamna Rose vrea un titlu de prestigiu pentru fiicele ei. Îndrăznesc să spun că ar consimţi să le lase să se mărite şi cu Prinţul întunericului dacă acesta se decide să bată la uşa ei. Însă nu le va lăsa să se căsătorească cu un conte, continuă ea, făcând un alt pas spre el.

— Nu va avea de ales, dacă eu voi fi ultima şansă, spuse el cu o voce atât de răguşită, încât Louisa se întrebă dacă nu cumva îşi arsese gâtlejul de la atâta băutură.

— Eşti atât de lacom, încât eşti gata de orice pentru bani? Gata să îmi distrugi reputaţia, să îmi frângi inima, să unelteşti cu alţii ca să mă vezi măritată cu un bărbat faţă de care ştii bine că nu nutresc decât dispreţ?

— Ai un mod tare ciudat de a-ţi arăta dispreţul faţă de el, spuse el râzând cu cruzime. Dumnezeule, Louisa, erai

lungită sub el…

Zgomotul pe care îl făcu palma ei plesnindu-i obrazul răsună în întreaga încăpere.

— Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să îmi găseşti mie nod în papură, când tu duci o viaţă de desfrâu?

— Şi cine crezi că m-a învăţat la desfrâu?

De ce, oare de ce încerca cu atâta insistenţă să o rănească? Ce se întâmplase cu fratele pe care îl admira odinioară? În loc să se ridice la nivelul provocările pe care le punea situaţia lor nefericită, el făcuse apel la tot felul de tertipuri şi la trădare, în timp ce Hawkhurst se dovedise a fi mult mai onorabil decât crezuse ea, atât de onorabil încât să îi apere reputaţia. Oare cum de îi judecase atât de greşit pe amândoi?

— Mi-e milă de tine, Alex.

— Mie mi-e milă de amândoi.

*

În timp ce trăsura hurducăia pe drumul accidentat de ţară, Hawk îşi privea soţia jucându-se cu degetul înmănuşat pe care el îi aşezase cu ceva mai bine de o oră în urmă, un cerc subţire de aur. Nu era sigur că asistase vreodată la o ceremonie mai solemnă. Aceasta avusese loc într-o mică capelă, şi singurii invitaţi fuseseră Jenny, Kate, Jeremy Rose şi Falconridge.

Fiind soţul ei, avea acum dreptul să-i stea alături, dar îi era teamă că, dacă se apropia prea mult, Louisa avea să ajungă la bătrânul lui conac arătând ca o femeie bine satisfăcută, căci aşa ar fi fost.

Louisa purta o rochie de călătorie de un gri-argintiu care o acoperea cu modestie de la bărbie şi până în vârful picioarelor. Hawk nu ar fi trebuit să se simtă atât de stânjenit, căci nimic din îmbrăcămintea ei nu ar fi trebuit să îl stârnească în asemenea măsură, numai că mai era şi *ea,*

cea care purta aceste haine. Se pomeni invidiind materialul doar pentru simplul fapt că era aproape de pielea ei. Acum Louisa era soţia lui. Nu avea nicio noimă faptul că o dorea cu o intensitate aproape înspăimântătoare. Pentru a-şi distrage atenţia de la ea, se gândi la nunta excesiv de generoasă pe care i-ar fi putut-o oferi lui Caroline dacă s-ar fi căsătorit cu Jenny, şi se simţi puţin vinovat că propria soţie avusese parte de o nuntă atât de simplă. Nici măcar nu fusese condusă la altar cum trebuia.

— În curând ai să faci o gaură în mănuşă, spuse el.

— Totul s-a întâmplat atât de repede, spuse ea ridicând privirea spre el. De-abia dacă pot înţelege ce mi se întâmplă.

— Îmi pare rău că nu a fost şi fratele tău la ceremonie.

— Mie îmi pare chiar bine că nu a venit, spuse ea dând repede din cap. Sunt destul de supărată pe el. A plănuit de la bun început să îmi distrugă reputaţia, să ne distrugă pe amândoi, pe bunul lui prieten şi pe sora lui. Ce om face ceva atât de crud?

— Unul disperat.

— Spui asta de parcă ai fi de acord cu ce a făcut.

— Nu, nu sunt de acord cu acţiunile lui, dar de altfel nu sunt de acord nici cu ale mele. Cu toate acestea, pot înţelege disperarea care ne-a împins pe amândoi să facem gesturi prosteşti.

— O voia pe Jenny pentru el.

— Cred că şi Falconridge o voia pentru el, ca şi Stonehaven şi Pemburton. Ştiam că Jenny nu are niciun gând să se căsătorească în acest sezon monden. A fost un moment nu tocmai potrivit să îi fac confidenţe fratelui tău.

— Băuse mult ultima oară când l-am văzut. Sunt furioasă pe el, dar sunt şi îngrijorată în privinţa lui.

— Sunt convins că se va descurca de minune, iar ţie căsătoria cu mine are să îţi ofere destule lucruri de care să

te îngrijorezi.

— Ai fost prietenul lui Alex de când mă ştiu, şi cu toate astea nu îmi amintesc să fi fost vreodată invitaţi la vreuna dintre reşedinţele voastre, sau să o fi întâlnit pe mama ta, spuse ea de parcă ar fi simţit nevoia să schimbe subiectul.

— Mama mea este destul de retrasă, îi place să aibă parte de intimitate.

— Mă voi strădui să nu o incomodez…

— Este casa ta acum, poţi proceda cum doreşti.

— Cum crezi că va reacţiona când va auzi de căsătoria noastră?

— Îşi doreşte de mult să mă căsătoresc, aşa că va fi cât se poate de încântată.

— Am vrut să spun cum va reacţiona când va afla că te-ai căsătorit cu *mine?* spuse ea privindu-şi mănuşile gri.

— Va fi încântată.

Louisa îşi ridică repede capul şi Hawk putu citi o umbră de îndoială în ochii ei albaştri.

— Încântată că nu mă aduc decât pe mine însămi şi un scandal în această căsnicie?

— Şi cele opt lire? Nu le mai ai? spuse el încruntându-se.

Louisa păru de-a dreptul îngrozită, şi Hawk îşi regretă de-ndată cuvintele.

— Îmi pare rău, încercam să mai destind atmosfera tachinându-te. Nu ai mai zâmbit deloc de când te-am văzut în această după-amiază.

— Nu prea am de ce să zâmbesc. Aveai nevoie de o soţie cu bani, şi te-ai căsătorit cu o femeie care nu are decât o sută opt lire.

— O sută…

— Familia Rose ne-a dat un cadou cu ocazia nunţii. Bănuiesc că ar fi trebuit să îţi spun mai devreme asta.

— Mă mir că ne-au dat ceva.

— Cred că darul a fost mai degrabă din partea lui Jenny şi a lui Kate decât din partea părinţilor lor, spuse ea scuturând din cap.

— Şi din partea lui Jeremy Rose? Părea destul de afectuos cu tine.

Louisa zâmbi atunci, de parcă şi-ar fi amintit ceva plăcut. Hawk fu surprins de scânteia de gelozie care se trezi în el.

— Cred că îi stă în fire să fie amabil, spuse ea.

— Dar despre firea mea ce părere ai? se auzi el întrebând înainte să îşi dea seama ce spunea.

— Că eşti periculos, spuse ea încet, înainte de a privi pe fereastră la peisajul ce se derula rapid. Cred că îţi stă în fire să fii periculos. Mi s-a părut dintotdeauna că arăţi ca o pasăre de pradă.

Hawk nu ştia dacă să ia asta ca o insultă sau să se simtă mândru de ea. Bănuia totuşi că tocmai fusese insultat. Până la urmă, aşa cum se temea, constituise un pericol pentru ea. Izbucni într-un hohot de râs răguşit.

— Spune-mi şi mie care este gluma, sări ea. Nu mi-ar strica să râd puţin.

— Nu făceam decât să mă gândesc la noaptea aceea din bibliotecă când mi-ai spus că sunt nepotrivit, iar eu ţi-am contestat argumentele. Însă se pare că mă cunoşti mai bine decât mă ştiu eu însumi.

— Nu sunt sigură că te ştiam aşa de bine cum am crezut. Motivul pentru care am ajuns în biblioteca lui Pemburton a fost să te asigur că nu este nevoie să iei nişte măsuri atât de radicale, că aveam de gând să încep să o sfătuiesc pe Jenny să ia în considerare la modul cel mai serios curtea pe care i-o făceai.

— Ce te-a făcut să îţi schimbi părerea? spuse Hawk, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Louisa se făcu roşie în obraji.

— Ei bine… orice gânduri aveam de a spune ceva au

dispărut cu totul în clipa în care m-ai sărutat…

— Nu, o întrerupse el, căci nu voia să i se mai amintească de acţiunile lui ruşinoase. Ce te-a făcut să îţi schimbi părerea în privinţa mea?

— Nu sunt sigură. Cred… cred că mi-am dat seama că eram cam mironosiţă. Jeremy Rose vine târziu acasă, bea, fumează şi uneori l-am auzit şi înjurând, însă cu toate acestea, părerea mea despre el nu se schimbă. Aşa că m-am gândit că poate am un standard prea ridicat pentru tine. Şi apoi, mă faci să râd, spuse ea, uitându-se la el printre gene.

— Să râzi? spuse el, zâmbind.

El se mândrise mereu cu darul de a stârni pasiuni, iar ea îşi schimbase opinia în privinţa lui nu datorită săruturilor lui seducătoare, ci pentru că îl găsea amuzant?

— Da, încuviinţă ea din cap, cu poveştile tale născocite despre lorzi. Erau vreunele adevărate?

— Nu.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse ea, privind pe fereastră de parcă ar fi fost tare mulţumită de deducţia ei.

Hawk se gândi să îi spună că născocise poveştile acelea exagerate pentru că îi plăcea să îi audă râsul, dar în cele din urmă sfârşi doar prin a privi pe fereastră, ca şi ea.

*

Conacul lui era la fel de mare, impunător şi grandios ca oricare altul pe care îl văzuse Louisa până atunci. Avea cel puţin trei etaje dacă se lua după şirurile de ferestre. Cu ajutorul lui, Louisa coborî din trăsură şi se holbă înmărmurită de admiraţie la împrejurimi. Grădinile erau perfect îngrijite. Acestea înconjurau drumul de acces şi făceau ca totul să pară şi mai grandios, mai frumos şi mai plin de viaţă.

— Ai reuşit cumva să îţi păstrezi grădinarul, spuse ea.

— Demby este devotat grădinilor noastre. După ce şi-a petrecut ani întregi cultivându-le, refuză să le părăsească, deşi nu îi mai pot oferi un salariu. Îi place ceea ce face şi spune că asta este destul.

— Atunci este un om norocos, spuse ea. Ce bine ar fi dacă ne-am putea găsi cu toţii fericirea atât de uşor.

— Aşa este. Vino să te prezint mamei mele.

Louisa încercă să nu se emoţioneze, dar nu prea reuşi. Întâlnirea cu mama lui era aproape la fel de descurajantă ca un interviu cu doamna Rose.

— Cum este mama ta? îl întrebă ea în timp ce mergeau ţinându-l de braţ, iar el o conduse pe treptele care duceau spre masiva uşă de la intrare.

— Tăcută şi bună la suflet. Nu este genul care să caute nod în papură celorlalţi.

— O să îşi facă o părere proastă despre mine când va afla de ce ne-am căsătorit.

— Ea nu are o părere proastă despre nimeni. Nu mai avem majordom, spuse el deschizând uşa de la intrare.

Louisa detectă încordarea din vocea lui şi îşi dădu seama că nu îi era uşor să dea pe faţă toate problemele lor financiare. Înainte doar auzise de ele, dar acum deveniseră realitate. Louisa nu voia ca această zi să fie una dificilă pentru niciunul din ei.

— Înainte de a mă muta cu familia Rose, m-am descurcat şi eu ceva vreme fără majordom, aşa că te asigur că nu consider asta vreo mare dificultate, spuse ea păşind pe lângă el în grandiosul hol de la intrare. Din ambele părţi porneau scări, şi de-a lungul pereţilor erau înşirate portrete înrămate, în timp ce în vaze de cristal tronau cele mai minunate flori.

— Ai la fel de multe flori înăuntru cât şi afară, spuse ea, înfiorându-se de plăcere văzând cât de minunate erau.

— Mama şi-a găsit mereu alinarea în ele.

— Sunt nespus de frumoase.

— Le aşază în vaze cu mâna ei.

Louisa se îndreptă spre un aranjament floral plin de culoare şi îl mirosi.

— Ce flori sunt acestea? Nu miros la fel de puternic ca altele.

— Va trebui să o întrebi pe ea.

— Bănuiesc că asta ne va oferi un subiect de discuţie, spuse ea întorcându-se spre el şi zâmbind. Este mereu dificil să porţi o discuţie cu cineva pe care de-abia l-ai…

— Hawk! Eşti acasă!

Louisa privi cum o domnişoară înveşmântată într-o rochie simplă, albastră, şi în picioarele goale traversă în goană holul şi se opri brusc în faţa lui Hawkhurst. Ridică braţul şi îi atinse faţa, încruntându-se puternic. Ochiul nu mai era umflat, iar vânătăile căpătaseră o tentă gălbuie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

— Nu mă uitam pe unde mergeam şi m-am ciocnit de o uşă. Sunt un împiedicat.

— Te doare?

— Nu mă mai doare.

— Nu ştiam că vii acasă atât de curând. Puteai măcar să trimiţi vorbă, ca să ne putem pregăti.

— V-am adus o surpriză, spuse el în timp ce îşi întinse mâna spre Louisa şi ridicând din sprânceană.

Uluită, fără să îşi poată da seama cine era această domnişoară, ea se îndreptă spre el şi simţi cum îi acoperă cu putere mâna cu a lui.

— Lasă-mă să ţi-o prezint pe draga mea soră, Caroline.

Louisa se simţi tare mândră de ea când reuşi să nu îşi întoarcă capul spre el pentru a-l privi lung.

— Îmi pare bine, Lady Car…

— Nu Lady Caroline, doar Caroline, spuse el încet.

— Caroline, spuse Louisa după ce îşi drese vocea, forţându-se să zâmbească.

— Caroline, aş vrea să ţi-o prezint pe ducesa mea.

Caroline făcu ochii mari.

— O, atunci trebuie să fii Jenny Rose. Hawk mi-a povestit atâtea despre tine. A spus că erai cea mai frumoasă…

— Nu, o întrerupse Hawkhurst, ea este fiica contelui de Ravensley, Lady Louisa… asta înainte de a deveni ducesa mea.

— Îmi pare rău… bâigui Caroline spăşită, acoperindu-şi gura cu degetele.

— Nu face nimic, maimuţică, spuse Hawk, îngrijorarea răzbătându-i din voce. Nu m-am descurcat prea bine cu prezentările. Era puţin spus că nu se descurcase bine, se gândi Louisa.

— Aşadar, te-ai căsătorit, şi ea e ducesa ta, spuse Caroline.

— Da, ne-am căsătorit în această după-amiază, cu câteva ore în urmă.

— O, dar nu va fi surprinsă mama?

— Îndrăznesc să cred că va fi. Unde este?

— Demby voia să îi arate o nouă varietate de floare pe care a descoperit-o într-un colţ îndepărtat al moşiei. Trebuie să se întoarcă din clipă în clipă.

— Când se întoarce, spune-i că sunt în bibliotecă şi că vreau să îi vorbesc. Între timp, vă las să faceţi cunoştinţă.

Louisa se uită lung după el, urmărindu-l cum traversează holul şi dispare pe un coridor.

— Îmi pare atât de rău că te-am confundat şi că am spus ce am spus, murmură Caroline.

Louisa o privi şi zâmbi, încercând să ignore mândria rănită de faptul că el o găsise pe Jenny într-atât de fascinantă încât să îi pomenească de ea surorii sale.

— Te rog, nu e nevoie să îţi ceri scuze. Jenny Rose chiar este frumoasă, şi fără îndoială că fratele tău vorbea adesea despre ea.

— De fapt mi-a vorbit de ea o singură dată, după primul bal, spuse Caroline ridicând din umeri. Ce mă bucur că te-ai căsătorit cu el. E aşa de singur de atâta vreme…

— Aşa ţi-a spus el?

— O, nu, nu vorbeşte niciodată despre el, dar eu îmi dau seama după felul în care priveşte în gol. Mă face să mă întreb la ce se gândeşte. Ai şi tu un frate?

— Da, chiar am un frate. El şi Hawkhurst sunt prieteni,

Sau mai degrabă fuseseră prieteni. Îi era greu să îi vadă altfel.

— Ca să vezi. Vrei să facem un tur al conacului?

Louisa întinse braţul şi îi strânse mâna lui Caroline.

— Poate mai târziu, spuse ea. Acum îmi doresc cu disperare să merg la fratele tău în bibliotecă.

— Asta pentru că îl iubeşti atât de mult, încât nu poţi sta departe de el prea mult timp?

— Cam aşa ceva, spuse Louisa cu un zâmbet atât de larg, încât mai că-şi simţi maxilarul dislocându-se.

Hawk privea fascinat cum Louisa se făcea din ce în ce mai roşie la faţă de mânie, asemenea unui caleidoscop cu nuanţele lui mereu schimbătoare. Nici nu îşi terminase bine paharul de coniac, că ea năvălise ca o furie înăuntru, hotărâtă să îi tragă o săpunealã zdravănă. Nu era obişnuit să fie dojenit, însă, din câte se părea, ea găsea tot timpul motive.

— Nu te-ai gândit că poate ar fi trebuit să mă informezi că ai o soră?

Louisa nu făcea niciun efort să îşi ascundă furia, sau ce puţin aşa spera. Hawk nu îşi putea închipui că ar putea să o vadă vreodată mai furioasă decât în acel moment.

— Nu văd cum poţi pretinde că nu ai fost informată de vreme ce i te-am prezentat de cum a apărut.

— Mi-ar fi plăcut să mi se dea de ştire puţin mai înainte, ca să nu mă uit la ea cu gura căscată ca proasta, spuse ea trântind o palmă peste birou şi aplecându-se

ameninţător spre el.

— Dar nu te-ai uitat deloc cu gura căscată la ea. Te-ai descurcat de minune la partea cu prezentările. Caroline ar fi avut nevoie să fie prevenită, şi îmi cer scuze pentru presupunerea ei că…

— Nu îţi poţi cere scuze pentru acţiunile altcuiva, spuse ea fluturându-şi mâna prin faţa lui, mai-mai să îi plesnească una peste nas. Nu poţi să îţi ceri scuze decât pentru ale tale.

— Cu toate acestea, cuvintele ei…

— Încerci să mă faci să uit de ce m-am apucat să bat câmpii aici. Trebuia să mă avertizezi.

— Dacă ai fi ştiut de asta, ţi-ar fi influenţat decizia de a te căsători cu mine?

— Nu.

— Atunci nu văd care ar fi fost diferenţa dacă ţi-aş fi spus dinainte.

— Alex ştie că ai o soră?

— Nu.

— Şi totuşi te-a vizitat la moşie.

— Când am avut vizite la moşie, am avut mereu grijă să o ducem pe Caroline la o altă proprietate. Nimeni nu ştie de ea.

— Şi de ce nu?

— Cum adică de ce nu?

— De ce nu i-ai spus nimănui despre ea?

— Nu am considerat necesar.

— Îţi este ruşine cu ea?

— Nu, mormăi el, simţind cum i se strânge stomacul şi începe să îl săgeteze o durere în piept.

— Atunci, de ce este asta aşa un secret? continuă ea cu compasiune nedisimulată şi o uşoară nedumerire.

Cum îi putea explica ceva ce nu putea fi lămurit?

— Am încercat mereu să o protejăm, spuse el.

— Asta ar fi cu mult mai uşor dacă pur şi simplu ai

spune ce e de spus.

Hawk făcu ochii mari, uluit.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Despre sora ta. În mod evident, ascunzi ceva în legătură cu ea.

— Nu ştiu ce vrei, se înflăcără el, reuşind însă să îşi ţină firea.

Se gândise să îi trimită vorbă mamei lui să o ducă pe Caroline la o altă moşie, dar se hotărâse că nu îi putea ascunde soţiei lui existenţa ei pentru tot restul vieţii.

— Vreau să îmi povesteşti despre sora ta fără să fiu nevoită să scot vorbele cu arcanul de la tine de parcă ai fi un sipet cu o cheie stricată în broască.

Hawk nu se putu opri să nu zâmbească uşor.

— Un sipet cu o cheie stricată în broască?

— Nu mă pricep prea bine la metafore, mai ales când sunt nervoasă. Îmi oferi jumătăţi de adevăr despre sora ta, destul cât să mă faci curioasă, şi pe urmă taci ca un peşte, de parcă ai fi spus deja prea mult, deşi nu ai dezvăluit chiar nimic.

— Nu obişnuiesc să vorbesc despre Caroline… cu nimeni.

— Hawkhurst… începu ea.

El ridică o mână, făcându-i semn să se oprească.

— În primul rând e Hawk, nu Hawkhurst. Eşti soţia mea, şi în această calitate ai putea să îmi vorbeşti pe un ton mai puţin formal.

— Nu încerca să schimbi subiectul.

Ştia o sută de femei cu care era mai uşor să discuţi decât cu ea. De ce reuşise mereu să le reziste tuturor, cu excepţia ei?

— Prea bine, spuse el oftând. Vrei să descui sipetul. Înghiţi în sec. Ai întâlnit-o. Vezi ce inocentă este. A făcut şaptesprezece ani de curând. S-a născut la cinci ani după moartea tatălui meu. Nu ştiu cine este tatăl ei. Mama

refuză să vorbească despre el. Fără îndoială, crede că dacă aş afla cine e, l-aş ucide pentru că nu i-a fost aproape, că a abandonat-o şi a înşelat-o. De-a lungul anilor, am ajuns să dispreţuiesc şi să urăsc un bărbat care nu este altceva decât o umbră. Ar putea la fel de bine să fie mort şi, dacă e aşa, sper că a avut parte de un sfârşit dureros.

Louisa se îndreptă de spate, îşi încleştă mâinile în faţa ei şi începu să îl studieze. Hawk se întrebă la ce se gândea, la ce medita.

— Experienţa mamei tale este motivul pentru care ai insistat să te căsătoreşti cu mine?

— Louisa, ea nu s-a mai întors la Londra de şaptesprezece ani. Timp de şaptesprezece ani am plătit o lojă la operă care rămâne mereu goală, în speranţa că are să se întoarcă şi că are să îi facă plăcere să o găsească la dispoziţia ei. S-a retras într-o lume limitată doar la grădina ei, la fiica ei şi, din când în când, la fiul ei. Crezi că ai fi putut îndura cenzura înaltei societăţi? Că ai fi putut face asta de una singură? Ştiu că nu mă apreciezi nici pe mine, şi nici viaţa pe care am dus-o, dar te asigur că, deşi *părăsesc* femei, nu le *abandonez.*

— Din cauza mamei tale te-ai căsătorit cu mine, spuse ea încet, şi sora ta constituie motivul pentru care voiai cu atâta disperare să te căsătoreşti cu Jenny Rose.

— Banii compensează multe, spuse el îndreptându-se spre fereastră şi privind lung în grădină. Când ne vom întoarce la Londra, vei descoperi că mai avem foarte puţine lucruri rămase acolo. Am vândut tot ce am putut. Într-un fel, faptul că mama nu s-a mai întors în oraş a fost o binecuvântare. În anumite privinţe, e la fel de inocentă precum Caroline. Mie nu îmi pasă de obiecte. Nu îmi pasă că proprietăţile mele au nevoie de reparaţii şi puţin îmi pasă că iarna mor de frig sau că nu port cele mai moderne haine. Nu vreau ca lumea să şuşotească pe la spatele lui Caroline, continuă el, întorcându-se spre ea. Nu am vrut să

vadă cum e să fii ignorat încă de la început, am vrut să fie curtată de bărbaţi în speranţa de a se căsători. Compară experienţa ta cu cea a surorilor Rose şi spune-mi apoi că banii nu fac diferenţa.

— Nu pot spune aşa ceva.

— Sunt convins de asta, Louisa, era o afirmaţie retorică.

— Nu ar fi trebuit să te căsătoreşti cu mine, spuse ea scuturând din cap.

— Din momentul în care ai intrat în biblioteca lui Pemburton, mi-ai răpit dreptul de a alege.

Hawk se gândi că Louisa mai avea ceva de spus, însă chiar în clipa aceea o auzi pe mama lui strigându-l.

— Hawk!

— Bună ziua, mamă, spuse el zâmbind şi întorcându-se spre uşă.

Plină de entuziasm, Caroline se afla şi ea alături de ea. Hawk vedea pe chipul ei că nu mai putea de nerăbdare să îi dea vestea.

— Ce-ai păţit la faţă? îl întrebă mama lui.

— S-a ciocnit de o uşă. Îţi dai seama ce împiedicat poate fi? întrebă Caroline.

— Nu, nu prea, spuse mama lui ridicând mâna şi mângâindu-i chipul cu un gest uşor. Caroline mi-a spus că ne-ai adus o surpriză, rosti, şi chiar atunci privirea i se opri asupra Louisei.

— Nu i-am spus despre ce e vorba ca să îţi dau ocazia să te descurci ceva mai bine cu prezentările de această dată, sublinie Caroline, pentru că i-am spus şi despre celălalt lucru, şi nu ai vrea să facă şi ea aceeaşi greşeală ca şi mine.

— Despre ce greşeală este vorba? întrebă mama lui, şi Hawk văzu că era îngrijorată.

— Nu a fost nimic, Excelenţă, spuse Louisa înainte ca Hawk să reuşească să îi explice, făcând o reverenţă. Sunt

Lady Louisa Wentworth, sau cel puţin eram înainte ca fiul dumneavoastră să îmi facă onoarea de a mă lua de soţie în această după-amiază.

Mama lui îşi întoarse repede capul spre el, şi Hawk îi văzu privirea nedumerită, plină de întrebări cărora nu le putea da glas în faţa soţiei lui.

— Ei bine, asta chiar *este* o surpriză, spuse ea oferindu-i Louisei un zâmbet timid. Permite-mi să îţi urez bun venit în familie. Fii bine-venită, draga mea, continuă ea luând-o pe Louisa de umeri şi apropiindu-şi obrazul de al ei.

Peste umărul Louisei însă, mama lui îl ţintui cu o privire severă, în care se vădea o întrebare: „Ce naiba ai făcut?”

Capitolul 16

Ceva mai târziu, îşi găsi mama în grădină cu obişnuitul ei coş de nuiele pe braţ şi cu Demby alături, care tăia flori pentru ea. Îi făcu semn grădinarului să plece în timp ce Hawk se apropia, însă bărbatul ezită.

— Am înţeles că se impune să vă felicit, Excelenţă, rosti acesta.

— Da, mulţumesc.

— Dacă soţiei dumneavoastră îi place o floare în special, vă rog să îmi daţi de ştire şi o să mă îngrijesc să o plantez în grădină.

— Mulţumesc pentru bunăvoinţă, o să o informez. Nu mă îndoiesc nicio clipă că va aprecia gestul.

Demby se înclină uşor şi îşi luă tălpăşiţa cu foarfecele de grădină în mână.

— M-am gândit să fac un aranjament frumos pe care să îl aşez în camera de lângă a ta… bănuiesc că acolo va dormi ducesa ta, spuse mama lui Hawk strivind între

degete o petală delicată.

— Da, chiar acolo se află acum, îşi aranjează lucrurile.

— Căsătoria asta a avut loc cam din senin, nu-i aşa? spuse ea după ce încuviinţă şi apoi îl fixă cu privirea.

— Da, recunoscu Hawk dregându-şi glasul. Mama lui merita să afle adevărul. Eu şi Louisa am fost descoperiţi într-o situaţie destul de compromiţătoare.

— Şi bănuiesc că uşa cu care te-ai ciocnit era de fapt fratele ei?

— De fapt m-am ciocnit de două uşi. Cealaltă era tânărul

Jeremy Rose, iar lemnul acela a fost mult mai tare.

— Are vreo legătură cu această Jenny Rose despre care mi-ai povestit? întrebă ea încruntându-se.

— Da, e fratele ei, încuviinţă el.

— Pot să te întreb cum s-a ajuns aici?

— Să spunem doar că am fost necugetat, iar Louisa plăteşte acum preţul pentru asta.

— Băieţel prostuţ, doar te-am învăţat mai bine de-atât… spuse ea mângâindu-i obrazul.

— Da, aşa este, spuse el oftând.

— Ţii la ea? La Louisa?

— Nu pot nega că mă simt atras de ea. Nu ştiu dacă asta înseamnă că ţin la ea. Sunt hotărât să fiu un soţ bun, dar teamă mi-e că nu am fost şi un frate bun. În privinţa lui Caroline, cred că lucrurile vor fi ceva mai dificile.

— De asta trebuie să mă îngrijesc eu.

— Suntem o familie, este şi grija mea, şi bănuiesc că Louisa va considera că este şi a ei, zise el cu un zâmbet trist. Ea e… începu el, dar îşi dădu seama că nu găsea cuvintele potrivite pentru a-şi exprima aşa cum se cuvenea gândurile legate de soţia lui.

— E… îl îndemnă mama lui.

— O admir foarte mult. Nu este genul de femeie care să şovăie în faţa drumului greu. În mod ironic, eu am ajuns

în biblioteca aceea unde am fost descoperiţi din pricina slăbiciunii mele, în timp ce a ajuns acolo datorită caracterului ei puternic.

— Nu te subestima, Hawk.

— Ce am să îi ofer, mamă? Un titlu? Asta nu o să o ajute să nu flămânzească, şi nici nu o să îi ţină de cald la iarnă.

— E de datoria ta să îi ţii de cald iarna, spuse ea cu un zâmbet jucăuş, complet diferit de oricare zâmbet al ei de până atunci.

Dacă era posibil, avea de gând să îi ţină de cald măcar în noaptea aceea.

*

În timp ce stăteau la masă, Louisa îşi studia cu mare interes soţul. Crezuse că îl cunoştea pe Hawkhurst. Îl considerase complet nepotrivit pentru Jenny sau Kate Rose, ca de altfel pentru oricare altă femeie. Şi deşi nu îl văzuse drept un soţ bun, iată că acum era căsătorită cu el şi, mai mult, era fascinată de el, fascinată de bunătatea cu care le trata pe mama şi pe sora sa.

Era un bărbat mult mai complex decât crezuse ea. Când îi mărturisise că păstrase loja la operă pentru mama lui în speranţa că gestul avea să o bucure în cazul în care s-ar fi întors la Londra, ceva parcă se rupsese în interiorul ei, ranchiuna pe care i-o purta pentru comportamentul lui scandalos din trecut dispăruse ca o vechitură pe care o arunci la gunoi.

De fapt, el chiar fusese demn de Jenny Rose, ba chiar cât se poate de demn. Ştia din surse sigure că i-ar fi putut oferi tinerei doamne pasiunea la care tânjea atât de mult, şi acum Louisa începea să îşi dea seama că la fel de bine ar fi putut să îi ofere şi dragoste. Putea vedea asta când îl urmărea privindu-şi mama sau zâmbindu-i surorii lui.

Îi făcuse o mare nedreptate, şi primele semne apăruseră când el insistase să se căsătorească cu ea. Confirmarea acestui fapt devenea brusc o certitudine răsunătoare pentru ea. Era ziua nunţii ei, noaptea nunţii ei, şi ea nici că se putea simţi mai nefericită.

Voia să dea timpul înapoi, să nu mai schimbe jurămintele pe care şi le făcuseră în după-amiaza aceea, şi să rupă în bucăţi documentul pe care îl semnaseră. Voia să se întoarcă la Londra şi să îi dea de ştire lui Jenny că îi găsise un duce cu care să se căsătorească.

*

— Dacă te-ai căsătorit mai devreme decât credeai, asta înseamnă că o să merg la Londra în acest sezon monden? întrebă Caroline, întrerupându-i brusc Louisei şirul gândurilor.

Hawkhurst îi aruncă o privire scurtă Louisei, în care ei i se păru că distinge o undă de îngrijorare şi dezamăgire. Ridică paharul de vin şi îl clătină uşor, amestecându-i conţinutul, de parcă ar fi putut găsi răspunsul în străfundurile lichidului rubiniu.

— Nu, nu în acest sezon.

— Dar mi-ai promis că atunci când te vei căsători, o să îmi fac şi eu debutul în societate.

— Ştiu, maimuţico, dar trebuie să aranjăm o grămadă de lucruri, aşa că ar fi mai bine să aşteptăm sezonul viitor.

— O, rosti Caroline cu o grimasă. Dar ce mai trebuie aranjat?

— Caroline dragă, spuse ducesa văduvă, hai să nu insistăm prea mult pe acest subiect acum. Aceasta cină este un prilej de sărbătoare, în cinstea căsătoriei lui Hawk cu Louisa, continuă ea, ridicând paharul spre nora ei. Să fiţi mereu la fel de fericiţi cum am fost noi aici.

— Vă mulţumesc, Excelenţă, rosti Louisa şi începu să

soarbă din vin, privindu-l pe Hawk făcând acelaşi lucru.

Nu putea să nu se întrebe dacă avea să fie fericit în căsnicia cu ea. Oare avea să o privească şi să se gândească mereu ce viaţă mult mai uşoară ar fi avut dacă ea nu ar fi deschis uşa bibliotecii lui Pemburton? Nu putea să nu se gândească că era ca şi cum ar fi deschis cutia Pandorei atunci.

— Cum v-aţi cunoscut? întrebă Caroline, mutându-şi atenţia de la Hawkhurst la Louisa.

— Fratele tău obişnuia să îl viziteze pe al meu la moşia noastră de la ţară, îi explică Louisa.

— Şi te-ai îndrăgostit de el imediat ce l-ai cunoscut? întrebă Caroline.

— Nu, nu a făcut-o, răspunse Hawk înainte ca Louisa să aibă ocazia să scoată vreo vorbă. De fapt, nu avea o părere prea bună despre mine, şi nici nu o pot învinui pentru asta. M-a prins fumând din pipa tatălui ei şi gustându-i băutura. Eram tânăr şi nu mă comportam prea frumos.

— Se pare că ai uitat că ai încercat să îmi ucizi dădaca, spuse ea.

— Nu am uitat, mormăi el, părând gata să se sufoce.

— Şi de ce ai vrea să îi ucizi dădaca? întrebă Caroline.

— Dar nu am făcut-o, totul a fost o mare încurcătură. Mă plimbam prin grajd când m-am împiedicat şi am căzut peste ea. Când a dat Louisa peste noi, nu reuşisem încă să mă ridic.

— O, icni Louisa acoperindu-şi gura cu mâna când îi întâlni privirea amuzată.

Cu mintea de acum, vedea întâmplarea cu alţi ochi.

— O, da, confirmă el.

— Şi în toţi aceşti ani eu am crezut… nici nu e de mirare că m-ai evitat, spuse ea simţind cum i se face cald, dându-şi seama exact ce întrerupsese ea atunci.

— Sunt foarte confuză, spuse Caroline, de ce ai evitat-

o?

— Evitam toate doamnele de calitate, spuse el fixând-o pe

Louisa.

— Atunci asta face un domn? întrebă Caroline.

— Nu, asta face un crai. Nu sunt mândru de această perioadă a vieţii mele, dar voi ciocni în cinstea faptului că am fost reformat prin căsătorie, spuse el ridicând paharul.

După cină, îşi petrecură vremea în salon, ascultând-o pe Caroline cântând cu măiestrie la pian. Era o muzică care îşi lasă amprenta asupra ta, un cântec care, deşi Louisa nu îl cunoştea, îi evoca imagini pline de singurătate. Nu se putu abţine să nu îşi amintească comentariul fetei de mai devreme, cum că fratele ei se simţise singur, şi se întrebă dacă nu cumva şi Caroline simţea acelaşi lucru. Ce prieteni putea avea ea atâta vreme cât stătea ascunsă pe la o moşie sau alta? în cine putea să aibă încredere? O fată avea nevoie de mult mai mult decât de mama şi fratele ei.

Conacul Selwyn era mult mai mare decât casa în care crescuse Louisa. Încercă să îşi închipuie cum avea să fie să trăiască aici până la sfârşitul zilelor, dar nu prea reuşi să facă asta. Încercă să îşi închipuie cum şi-ar putea creşte copii aici, dar din nou, imaginea refuză să prindă contur. Poate că sentimentul ei de vină nu o lăsa să îşi găsească fericirea acolo.

O parte din ea îşi dorea să nu fi intrat niciodată în biblioteca lui Pemburton, să nu-l fi îndepărtat pe Hawkhurst de la ţelul lui. O altă parte însă se întreba dacă într-adevăr încercase să o protejeze pe Jenny… ori poate că doamna Rose avusese dreptate? Oare o parte din ea îşi dorise în secret să se căsătorească cu Hawkhurst?

Dacă acesta era cazul, Louisa îşi dădea seama că fusese tare nedreaptă cu el şi cu familia lui, privându-i de fondurile necesare pentru a o proteja pe Caroline. În acelaşi timp, privindu-l cum se bucura de recitalul oferit de sora lui,

îşi dădu seama că era posibil să îi fi făcut un deserviciu lui Jenny, pentru că, pe lângă capacitatea lui de a oferi multă pasiune, acesta putea oferi şi extraordinar de multă dragoste.

*

Hawk măsura în lung şi în lat dormitorul, fâţâindu-se de colo-colo. Avea încă părul umed după baie. De cealaltă parte a uşii se aflau iadul şi paradisul, şi acelaşi lucru se întâmpla şi de această parte. Să ştie că ea era atât de aproape şi să-şi refuze plăcerea de a o atinge... Erau căsătoriţi şi, deşi nu era situaţia ideală, asta îi dădea dreptul de a se bucura de ea după placul inimii. Era a lui, trup şi suflet. Poate că nu avea niciodată să îi posede inima, dar pe legea lui dacă nu avea să îi aibă trupul.

După cină îi promisese că avea să vină în camera ei să îi spună noapte bună şi sosise momentul să se ţină de cuvânt. Nu purta nimic altceva în afară de halatul de mătase şi, pentru că îşi propusese ca de această dată să se bucure în voie de întâlnirea lor intimă, nu văzuse niciun motiv să îşi pună singur obstacole în cale. În această noapte avea să fie a lui şi avea să stingă focul care îi făcea sângele să clocotească. În această noapte avea să îşi încheie cu succes călătoria.

Ea nu era cu nimic diferită faţă de alte femei şi, din momentul în care ar fi avut-o în toată puterea cuvântului, ar fi putut trece mai departe.

*

Cele trei femei din casă aveau o singură cameristă pe care trebuiau să o împartă. Aceasta o ajută pe Louisa să se îmbăieze, însă apoi, după ce ieşi din cadă şi se uscă, înfăşurată doar într-un prosop, Louisa îi ceru servitoarei să

plece, ca să se poată pregăti de culcare… pentru noaptea nunţii… pentru soţul ei.

Era tare ciudat că dintr-odată devenise prea timidă ca să se poată bucura că o ajuta cineva. Părea un lucru atât de intim să se pregătească pentru întâlnirea nocturnă cu soţul ei. Cu mâinile tremurânde, Louisa îmbrăcă scandaloasa rochie de borangic pe care i-o oferiseră Jenny şi Kate drept cadou de nuntă.

În timp ce urca scările alături de Hawkhurst după recitalul lui Caroline, el o informase că avea să o viziteze curând, pentru a-i ura noapte bună. Evitaseră să discute detalii legate de căsnicia lor, însă Louisa era destul de sigură că el plănuia să facă ceva mai mult decât să îi spună două vorbe. Altfel de ce nu îi spusese noapte bună în pragul uşii?

Aşezată la măsuţa de toaletă, îşi turnă câteva picături de parfum după urechi, între sâni şi la încheieturi. Era o prostie să se gătească atât având în vedere că totul avea să se petreacă atât de repede, însă pur şi simplu nu se putea abţine. Preţ de acele câteva clipe cât avea să stea alături de ea, voia ca şi el să îşi dorească să fie cu ea la fel de mult cât îşi dorea şi ea să fie cu el. Voia să fie dezirabilă, voia ca el să o uite pe frumoasa Jenny Rose, femeia despre care îi povestise lui Caroline. Louisa voia ca el să o vadă doar pe ea, să o miroasă doar pe ea. Dumnezeule mare, voia să o dorească doar pe *ea.*

Era soţia lui fiindcă fusese prea slabă pentru a-i refuza atingerile, şi ştia că după toate probabilităţile, în această seară, atingerea lui va fi una rece – un gest izvorât din datorie, nu din dorinţă. Cu toate acestea, ea îşi dorea cu disperare ca el să o dorească. Deşi nu era cea pe care o curtase, era cea pe care o prinsese în capcană. Preţ de acele câteva momente când avea să fie alături de ea în noaptea aceea, Louisa dorea să fie fericit că ea era cea care se afla în patul lui.

Începu să îşi perie din nou părul. Ar fi făcut orice să îşi ţină mintea şi mâinile ocupate. Îşi aţinti privirea asupra imaginii ei din oglindă pentru a se asigura că ochii nu se îndreptau spre uşa care făcea legătura între cele două dormitoare.

Şi dacă el nu venea? Dacă se răzgândise şi nu mai voia să îi spună noapte bună? Cât timp trebuia să îl lase până să insiste ca el să îşi îndeplinească îndatoririle conjugale? Oare trebuia să insiste?

Louisa auzi uşa care separa cele două camere deschizându-se. Simţi o mare uşurare, deşi începu să tremure, agitată. Ştia la ce să se aştepte şi nu avea motive să fie emoţionată. Şi apoi, nu-i promisese el că de această dată nu va mai fi nicio senzaţie de disconfort? Dădu să se ridice…

— Nu, stai acolo, îi porunci el.

Louisa se aşeză din nou, întrebându-se dacă va avea curajul să îl privească.

— Vreau doar să te privesc preţ de o clipă, spuse el. Este în regulă dacă te privesc?

— Dacă îţi face plăcere.

Hawk trecu în spatele ei, astfel încât ea să îl poată vedea în oglindă. Purta un halat de mătase albastru-închis. Înainte să ajungă cu totul în spatele ei, Louisa văzu că cordonul halatului era legat simplu, fără a fi înnodat. Ar fi fost atât de simplu să îl desfacă…

Hawk întinse mâna şi îi descleştă degetele de pe peria pe care ea nu îşi dăduse seama că o strângea în mâini. Apoi începu să i-o treacă încet prin păr.

— În noaptea în care te-am cerut de soţie, în grădina familiei Rose, ai spus că nu eşti ca Jenny, care are nevoie doar de pasiune.

Louisa încuviinţă din cap, întrebându-se unde voia să ajungă cu asta. Oare trebuiau să vorbească? Oare nu trebuia deja să o fi răsturnat pe spate în pat? Dacă vorbea

cu ea, asta însemna că nu o dorea? Că nu avea să se culce cu ea?

— Asta înseamnă că mă găseşti capabil de a oferi pasiune?

Louisa dădu din nou din cap.

— Aşadar întâlnirea noastră din biblioteca lui Pemburton…

— A fost cât se poate de pasională, spuse ea repede.

Hawk zâmbi ca un bărbat mulţumit de răspunsul primit.

— În seara asta nu va fi deloc ca în noaptea aceea, spuse el încet.

Louisa simţi cum o cuprinde o undă de dezamăgire. Nu avea să fie ca în noaptea aceea pentru că acum ştia pe cine avea în pat. În seara aceasta ştia că ea nu era Jenny, şi totuşi ea refuza să recunoască această frustrare atât de puternică faţă de el. În loc de asta, îşi înălţă bărbia, hotărâtă să îi spună că ştia exact de ce noaptea aceasta avea să fie diferită. Poate că o parte din ea avea nevoie să pretindă că lucrurile stăteau altfel, să îşi imagineze că el o dorea.

— Da, ştiu, mi-ai promis că data viitoare nu avea să mai fie niciun disconfort.

— Şi mă voi ţine de promisiune, spuse el, venind lângă ea, lăsând peria pe măsuţa de toaletă, apucând-o uşor de braţe şi ridicând-o în picioare. Nu mă aşteptam să te îmbraci atât de provocator.

— Este un cadou din partea lui Jenny şi Kate.

— Au un gust desăvârşit.

Înainte ca Louisa să poată răspunde, el îi acoperi gura cu a lui, în timp ce limba lui îi implora buzele să îi dea liberă trecere. Apoi, cuprinzându-i chipul în mâinile lui mari, îl mişcă în aşa fel încât să o poată săruta mai bine.

Îi spusese că în această noapte avea să fie diferit, şi ea putea simţi deja diferenţa. Hawk nu se mai grăbea, nu

mai era pe fugă. Era doar un sărut domol, cu nesaţ, care făcea să crească în ea o dorinţă atât de profundă, încât credea că avea să îşi găsească sfârşitul astfel. Când se retrase, ochii lui Hawk erau de un negru profund, plini de pasiunea pe care ea crezuse că nu avea să o mai cunoască.

— Când ai spus că va fi diferit, am crezut că ai vrut să spui că nu va exista pasiune, murmură ea.

— Chiar dacă această noapte va fi cu totul diferită, te pot asigura că va fi destulă pasiune aici, spuse el aplecându-se şi luând-o în braţe.

— Cât de mult mă bucur, spuse ea luându-l în braţe şi cuibărindu-şi capul pe umărul lui.

— Cine ar fi crezut că va fi atât de uşor să îţi fac pe plac… spuse el, râzând încet.

— Dar sunt mereu cât se poate de agreabilă.

— Ba nu eşti deloc, şi îţi interzic să te schimbi. Hawk o lăsă pe pat şi se opri în picioare, privind-o. Îmi place că mă provoci, spuse el, că spui ce gândeşti. Îşi dezlegă cordonul şi i se arătă în toată splendoarea lui. Îmi place că nu eşti temătoare, spuse el.

— Mi-e teamă doar să nu te dezamăgesc, spuse ea ridicând privirea spre el.

— Nu ai putea să mă dezamăgeşti nici dacă ai încerca să faci asta.

Hawk se descotorosi de halatul de mătase şi, înainte ca veşmântul să îi dezgolească complet trupul, se şi apleca deasupra ei, acoperindu-i gura cu un sărut cum nu îi mai oferise niciodată. Acesta, îşi dădu ea seama din instinct, îi era menit ei. Nu mai era mesagerul, era destinatarul, cea căreia îi oferea acest dar. Şi ce dar era! Nu se abţinea în niciun fel, şi deşi era un sărut plin de ardoare, flămând, nu se grăbea deloc. Louisa începea să îşi dea seama, puţin câte puţin, de ce voise el să spună afirmând că noaptea aceea nu avea să fie la fel ca aceea din bibliotecă.

Nu exista pericolul de a fi prinşi, aşa că în această

seara nu mai era nevoie să se grăbească să termine totul cât mai repede cu putinţă. După toate probabilităţile, în această seară, totul avea să dureze mai mult de câteva minute.

Louisa se pomeni dorindu-şi să se fi parfumat puţin mai mult, deşi el nu părea să îi găsească vreun cusur. Îi trase în jos cămaşa de noapte, dezgolindu-i unul din umeri şi începu să muşte uşor pielea care i se oferea privirii. Louisa se înfioră simţind cum apoi limba lui mângâia pielea atinsă de dinţii lui. Îi plăcea să îi simtă greutatea trupului asupra ei şi umbra de păr de pe piept. Se bucură de răbdarea cu care el îi dezgolea treptat şi alte părţi ale trupului. Nu se mai văzuseră până atunci de sus până jos, şi Louisa se întrebă dacă el avea să o găsească la fel de plăcută cum îl găsea ea.

Nu îşi putea explica de ce nu se simţea deloc timidă, de ce nu încercă să se ascundă atunci când el îi dădu jos cămaşa de noapte. Poate pentru că acum era soţul ei. Soţul ei! Poate pentru că fuseseră amândoi părtaşi în cea mai intimă dintre întâlniri. Poate că pur şi simplu începea să îşi dea seama că ţinea cu adevărat la el, că poate simţea asta de ceva vreme, dar nu dorise să o recunoască faţă de ea însăşi. Poate că, de fapt, înainte nu încercase să îl oprească pentru că niciun alt bărbat nu o fascinase aşa cum o făcea el. Niciun alt bărbat nu îi făcea inima să tresalte şi pielea să îi ia foc. Niciun altul nu o făcea să tânjească după zestre aşa cum o făcea el, şi totuşi, chiar şi în lipsa banilor, iat-o acum măritată cu el.

Ridicându-se într-un cot, Hawk îşi lăsă privirea înflăcărată să îi cuprindă trupul îmbujorat, asemenea unei blânde mângâieri. Louisa îşi dorea să îl tragă în jos spre ea şi să îi spună să nu o mai tortureze astfel. Avusese curajul de a ieşi în lume şi de a se angaja ca însoţitoare în înalta societate, însă nu îndrăznea să îi ceară soţului ei ceea ce dorea cu atâta disperare: să îi acopere trupul cu mâinile,

gura şi propriul corp.

Deodată însă, simţi gura lui Hawk revenind asupra ei, mai nerăbdătoare şi mai plină de dorinţă. Folosindu-şi cu pricepere mâinile şi gura, o făcea să se simtă preţuită, iar ea dorea să îl facă să se simtă la fel, trecându-şi palmele peste umerii lui laţi, de-a lungul pieptului şi al abdomenului său plat.

— Învaţă-mă cum să îţi provoc plăcere, îi spuse ea la un moment dat, simţind apoi cum un geamăt aprobator îi scutura trupul.

Astfel, el începu să o înveţe cum să îl atingă… peste tot. Niciun loc nu era prea mult, nicio părticică din corpul lui nu îi refuza atingerea. Louisa se minuna de texturile diferite şi de răbdarea de care Hawk dădea dovadă în timp ce ea explora fiecare bucăţică de piele care i se oferea privirii folosindu-şi mâinile şi gura, aşa cum o explorase şi el.

— Destul! îl auzi ea scâncind la un moment dat, iar răsuflarea i se înteţi şi trupul i se tensionă.

Atunci se pomeni răsturnată pe burtă, în timp ce gura lui îi depunea săruturi pe şira spinării.

— Ai gropiţe, spuse el cu o voce satisfăcută.

— Doar când zâmbesc, zise ea.

Râzând, el îi sărută mijlocul, aproape de şezut.

— Nu, aici… şi aici.

— N-am ştiut asta.

— Bănuiesc că îţi vei da seama că eu îţi privesc trupul mai îndeaproape decât o faci tu.

Hawk o sărută în spatele genunchilor, îi sărută apoi gleznele şi degetele de la picioare.

— Încalecă-mă, spus el, după ce se lăsă din nou pe spate lângă ea.

Cererea lui avea un ton imperios, aşa că Louisa nu i-o putea refuza. Începea să creadă că nu îi putea refuza nimic acestui bărbat. Hawk era un iubit foarte atent, şi Louisa nu putea să nu se gândească că această atenţie mergea şi

dincolo de intimitatea de alcov. Oare nu observase ea deja câteva semne de afecţiune? Hawk o aşează deasupra lui.

— Mişcă-te în voie, puţin câte puţin, fără să te grăbeşti, fără să simţi vreun disconfort.

— După cum mi-ai promis.

— După cum ţi-am promis, spuse el aplecându-i capul spre el pentru a-i oferi un sărut leneş, senzual care nu cerea nimic, însă, în acelaşi timp, prin asta cerea totul.

O pătrunse la fel de încet cum apar zorile, alungând noaptea. Susţinându-se de braţele lui, ea îşi înclină capul, răsfirându-şi părul ca o perdea de mătase în jurul lor. Se legănă deasupra lui, simţind senzaţia de plăcere amplificându-se în timp ce degetele lui îi mângâiau sânii, iar limba şi buzele lui îi torturau gura.

Simţi cum se umple de plăcere, că aceasta creşte cu fiecare clipă, până când el nu se mai mulţumi să stea nemişcat şi se repezi înainte cu un scop clar în minte. Îşi împinse pelvisul în faţă, în timp ce trupul i se încorda pe măsură ce ea îi răspundea cu aceeaşi intensitate. Louisa se zvârcolea deasupra lui, dorindu-şi mai mult, totul… iar când obţinu asta, momentul o făcu să uite orice altceva mai trăise până atunci.

*

Hawk stătea întins lângă Louisa, cu trupul satisfăcut şi încă strălucind de sudoare. Acum se familiarizase cu ea. Îi cunoştea fiecare adâncitură, curbă şi linie plană a corpului, pentru că îşi trecuse buzele peste fiecare bucăţică de piele. Ştia cum sună suspinele, ţipetele şi icnetele ei.

Ştia cum reacţiona când atingea apogeul şi cum corpul ei se agăţa de al lui, pulsând în jurul lui după aceea. Ştia totul, nu mai exista nicio surpriză pentru el, şi cu toate acestea o dorea din nou cu aceeaşi înverşunare, ceea ce îl uluia complet.

O acoperise cu un cearşaf ca să nu-i fie frig, dar acum îi venea să îl dea la o parte ca să o poată admira în toată goliciunea ei splendidă. Îi simţi genele tremurându-i pe piept. Se uită în jos la ea şi văzu că şi ea îl privea cu un zâmbet mulţumit pe chip.

— Am crezut că se întâmplă mereu repede, spuse ea.

— Nu mereu.

Louisa ridică mâna şi începu să îl mângâie. Trupul lui Hawk reacţionă de îndată.

— Dar ai doar unul.

— Şi? spuse el ridicând din sprânceană.

— Atunci cum poţi avea două doamne deodată?

— Au făcut cu rândul, spuse el, nedorind să intre în astfel de detalii.

— Nu cred că mi-ar plăcea să te împart cu o altă femeie.

— Nici nu va fi nevoie, spuse el mângâindu-i obrazul cu degetul mare.

Louisa se ridică într-un cot, privindu-l serioasă.

— Mi-ai spus că îţi place fiorul pe care ţi-l aduce vânătoarea unei ţinte pe care ţi-o doreşti.

— Da, spuse el înghiţind în sec la amintirea faptului că îl cunoscuse bine înainte de a ajunge să îl vadă aşa cum era.

— Cucereşti şi apoi treci mai departe.

— Da.

— Cred că eu am fost cucerită iremediabil, spuse ea cu o privire tristă.

— Şi cu toate acestea sunt încă aici şi încă te mai doresc.

— Dar după o vreme te vei plictisi de mine.

— Nici nu îmi pot închipui aşa ceva, dar dacă totuşi se va întâmpla, nu am de gând să te înşel, Louisa.

Ea îi zâmbi, după care îşi plecă capul şi îşi trecu limba peste sfârcul lui. Hawk scoase un geamăt slab.

— Poate ar trebui să accept provocarea de a te împiedica să te plictiseşti, spuse ea.

— Şi eu poate că ar trebui să accept provocarea de a-ţi aduce plăcere cel puţin încă o dată înainte de culcare, spuse el rostogolind-o pe spate şi făcând exact ce spusese.

Capitolul 17

Când se trezi în dimineaţa aceea, Louisa încă se mai afla în braţele lui Hawk. După ce mai făcu o dată dragoste cu ea, extrem de încet, o lăsă în pat, ducându-se să îşi vadă de treburile lui.

Când ieşi pe terasă, ea îşi dădu seama că, nu cu multă vreme în urmă, s-ar fi gândit că asta presupunea că se duce la alte femei, dar acum nu avea nicio îndoială că se referea la chestiuni legate de moşiile lui. Poate că nu o iubea, poate că nu avea să o iubească vreodată, dar era încredinţată că avea să îşi ţină promisiunea de a îi rămâne fidel, la fel ca şi ea. Învăţase că Hawk era genul de bărbat care acţiona în conformitate cu obligaţiile şi responsabilităţile lui, iar ea era o femeie care făcea alegeri din dragoste.

Se opri în loc. Luase hotărârea de a deveni însoţitoare în înalta societate datorită convingerii ei că nu avea să aibă parte niciodată de dragoste. Se căsătorise cu Hawkhurst din dorinţa de a proteja un copil care poate nici nu creştea în interiorul ei. Nu se căsătorise cu Hawkhurst pentru că îl iubea, însă nu putea nega că începuse să nutrească o oarecare afecţiune faţă de el. Acest sentiment începuse să prindă rădăcini de la prima lui încercare atât de scandaloasă de a discredita un alt lord. Era un domn, dar ştia să provoace pasiuni.

Poate că, în timp, avea să se dezvolte o afecţiune

reciprocă între ei. Nu putea decât să se roage pentru asta şi să spere la aşa ceva, să o aştepte. Poate că ar reuşi chiar să o clădească, însă oare dragostea se naşte din afecţiune? în mod cert pasiunea se naşte din pasiune. Oare putea pasiunea duce la dragoste? Era oare posibil să fi dobândit mai mult decât se aşteptase?

Îşi dorea câteva clipe de singurătate, ca să poată rumega bine aceste gânduri care o contrariau, înainte de a o căuta pe mama lui Hawkhurst şi a o întreba ce sarcini avea să îi dea de îndeplinit prin casă. Nu voia să îi conteste autoritatea ducesei văduve, însă nici nu era obişnuită să nu facă nimic.

Începu să se plimbe prin grădinile luxuriante şi imediat gândurile i se îndreptară spre Hawkhurst. Ce ciudat că îşi schimbase atât de mult părerea despre el într-un timp atât de scurt. Îşi dădea acum seama că îşi fondase întreaga opinie despre el ascultând aiurelile scoase la beţie de Alex, şi că nu ar fi trebuit să se lase în baza lui. Era un bărbat care o trădase în cel mai groaznic mod posibil, păcălind-o ca să îi creadă minciunile şi punând-o într-o situaţie limită pentru a o compromite. Ştiuse prea bine care aveau să fie consecinţele acţiunilor lui, cum avea să o facă să sufere şi ce o va costa asta, şi tot procedase astfel.

Louisa se gândi că s-ar putea să nu îşi revină niciodată în urma trădării lui. Dacă nu avea să îl mai vadă niciodată şi tot ar fi fost mult prea devreme pentru ea. Acest gând o întrista în egală măsură, pentru că era fratele ei şi nu se aşteptase niciodată să nu mai facă parte din viaţa ei. Ce îi aduseseră acţiunile lui în afară de pierderea oricărei urme de respect de sine?

O zări pe Caroline stând pe o bancă sub ramurile groase ale unui copac, cu o carte în poală. Părea tânără şi inocentă, aşa cum şi pretinsese Hawk că era. Îi amintea Louisei de Kate, care citea mereu. Se întreba dacă ambele citeau pentru a evada într-o lume mult mai plăcută decât

cea în care trăiau. Nici că le putea învinovăţi. În ultima vreme avusese şi ea parte de momente când se simţise grozav de tentată să evadeze undeva, dar în cele din urmă rămăsese în lumea reală.

Louisa se gândi să se întoarcă la conac, însă fie că fusese cu sau fără intenţie, îi făcuse un deserviciu acestei fete, şi era hotărâtă să facă ce îi stătea în puteri pentru a se revanşa faţă de ea într-un fel sau altul. Dar poate că avea să facă asta mai târziu, să vorbească puţin cu ea…

Caroline ridică privirea, zâmbindu-i fericită şi făcându-i cu mâna. Louisa nu mai avea ce să facă, trebuia să spună ceva. Se îndreptă spre ea, sperând, de dragul lui Caroline, că va reuşi să înfiripe o conversaţie cât de cât interesantă. Nu mai vorbise niciodată de la egal la egal cu cineva aflat în situaţia lui Caroline, şi era esenţial să o facă, să nu reacţioneze în aşa fel încât fata să se simtă cumva mai puţin importantă pentru că se născuse în situaţia aceea specială. Iar dacă Hawk nu ar fi insistat să se căsătorească, Louisa ar fi putut da naştere unui copil care ar fi trebuit să dea piept cu aceleaşi dificultăţi.

— Bună, îi spuse Louisa zâmbind. Poate că, în timp, după ce aveau să se cunoască mai bine, Caroline avea să devină sora pe care Louisa n-o avusese niciodată. Ce citeşti?

— Ceva ce probabil nu ai citit niciodată, spuse Caroline cu un surâs strengăresc.

— Ai fi surprinsă, am citit destul de mult, spuse Louisa aşezându-se lângă ea pe bancă.

— Este singurul exemplar, spuse Caroline.

— A, deci e o ediţie rară, spuse Louisa înclinând capul ca să poată citi titlul de pe cotor. Nu pare veche. Cum se numeşte?

— *A fost odată ca niciodată o mlaştină magică.*

— Ai ghicit, nu am citit-o niciodată. De fapt, nici nu am auzit vreodată de ea, continuă Louisa aplecându-se mai

aproape de carte. Despre ce e vorba?

— Este povestea unei prinţese a zânelor. Numai că ea nu ştie că este zână, nici prinţesă. Crede că este o fată obişnuită până când încep să i se întâmple tot felul de lucruri magice. E foarte bună. Ţi-ar plăcea să o citeşti?

— Poate după ce o termini tu de citit.

— Eu am citit-o de cel puţin o sută de ori, spuse ea cu un râset zglobiu. Te rog, mi-ar face mare plăcere dacă ai citi-o, continuă ea, întinzându-i-o.

— Mulţumesc, spuse Louisa luând cartea, o să am grijă de ea.

Întoarse coperta făcută din hârtie groasă şi citi dedicaţia:

La mulţi ani, maimuţică. Te voi iubi mereu, Hawk.

— Fratele tău ţi-a dat-o, murmură ea încet, uimită de promisiunea lui că o va iubi mereu, pe ea, un copil nelegitim, menit a-i fi o povară.

— Dar a făcut mult mai mult, spuse Caroline. A scris-o.

— Poftim? întrebă Louisa întorcând brusc capul spre ea.

— Da, este una dintre cele trei cărţi pe care mi le-a dăruit, spuse Caroline, devenind dintr-odată foarte serioasă. Când eram copil, mă simţeam foarte singură, iar Hawk obişnuia să îmi scrie poveşti ca să am propriii mei prieteni. Prieteni despre care Hawk îmi promitea că nu mă vor părăsi niciodată. Deşi sunt aproape majoră, încă îmi mai place să le citesc. Îmi place să cred că într-o bună zi voi avea o fiică căreia să i le citesc. Hawk mi-a promis că mă voi căsători, şi el îşi ţine mereu promisiunile.

— Ţii mult la el, nu-i aşa? zise Louisa uimită să îşi dea seama că acest bărbat despre care ea avusese o părere atât de proastă era acelaşi care avea parte de absoluta devoţiune a acestei fete. Cât de mult îşi dorea să i se fi destăinuit mai mult, să îl fi cunoscut cu adevărat. Astfel i l-

ar fi putut recomanda lui Jenny fără remuşcări.

— Sigur că da, spuse Caroline, râzând uşor. E fratele meu. Şi chiar dacă nu ar fi fost, tot aş fi ţinut la el. Nu văd cum ar putea cineva să nu ţină la el. Tu te-ai căsătorit cu el, aşa că trebuie că îl iubeşti. Îl iubeşti, nu-i aşa?

— Oamenii se căsătoresc din multe motive, Caroline.

— Sau nu se căsătoresc, spuse ea încet, privind la cartea rămasă în poala Louisei, întinzând mâna şi atingând cuvintele scrise cu atâta grijă pe hârtie. Mama mea nu s-a căsătorit cu tatăl meu, spuse ea ridicându-şi spre Louisa ochii plini de sinceritate.

— Ştiu. Nu trebuie să vorbim despre asta.

— Eşti ca toţi ceilalţi, spuse Caroline zâmbind timid.

— Ce vrei să spui?

— Nimeni nu vrea să vorbească despre... situaţia mea. Cred că dacă nu vorbesc despre asta, îmi menajează sentimentele. Uneori însă tocmai ceea ce nu se spune te răneşte la fel de mult ca şi ceea ce ar putea fi spus.

Auzind aceste cuvinte înţelepte, Louisa se întinse şi îi strânse mâna. Hawk îşi dorise atât de mult să se căsătorească cu o doamnă cu bani ca să îi poată oferi lui Caroline ceea ce credea el că avea nevoie. Poate că tot ceea ce avea ea nevoie era să nu se simtă ca şi cum ar reprezenta un secret, un lucru ascuns, de care nu trebuia să vorbeşti.

— Ştii ceva despre tatăl tău? întrebă Louisa, ţinându-şi apoi răsuflarea, de teamă să nu fi fost prea îndrăzneaţă.

Le-ar fi văzut fără probleme pe Kate sau pe Jenny punând o asemenea întrebare impertinentă fără prea mare jenă. Oare se molipsise şi ea de obiceiurile neruşinate în acest scurt timp pe care îl petrecuse în compania lor?

— Ştiu că a iubit-o pe mama mea, spuse ea cu ochii mari, şi pe mine. A vrut să se căsătorească cu ea, dar ea a spus că nu ar fi corect faţă de Hawk, şi prima ei obligaţie trebuia să fie faţă de el.

— Sunt convinsă că asta nu înseamnă că îl iubeşte mai mult pe Hawk…

— O, nu, ştiu că ne iubeşte pe amândoi la fel, dar Hawk este duce, şi ea a fost de părere că nu se cuvenea ca ea să se căsătorească cu bărbatul pe care îl iubeşte. Mi s-a părut mereu atât de tristă situaţia. De aceea nu mergem niciodată la Londra, pentru că ea nu a vrut să îl facă de ruşine pe Hawk, să dea naştere unui scandal înainte ca el să îşi găsească o soţie. Însă acum că s-a căsătorit, cred că putem merge la Londra. Mi-ar plăcea să merg la un bal mai mult decât orice pe lume.

— Ştii să dansezi?

— O, da, m-a învăţat Hawk.

— Noaptea trecută în timpul cinei… conversaţia aceea… ţi-a promis că vei lua parte la un sezon monden după ce avea să se căsătorească.

— Îmi spusese că e mai bine să aşteptăm, pentru că mama nu vrea să vină la Londra, iar el avea nevoie de o soţie care să îmi poată fi însoţitoare şi să îmi asigure debutul în înalta societate, spuse ea încuviinţând din cap.

O soţie cu bani care putea face mult mai mult de-atât.

— Ştii unde se află fratele tău acum? întrebă Louisa.

— Bănuiesc că inspectează moşia. De fapt, e ceva destul de prostesc, pentru că mai avem doar câţiva arendaşi, şi venitul pe care îl furnizează aceştia nu ne aduce mare lucru, aşa că nu prea merită efortul. Mama spune că de fapt ne costă bani, continuă ea apropiindu-se, pentru că Hawk are grijă ca aceştia să aibă ce mânca iarna. Este foarte generos în această privinţă, veghează asupra celor pe care îi are în grijă.

— Încep să îmi dau seama de asta, murmură Louisa.

— Nu se laudă cu faptele lui bune, spuse Caroline.

— Nu, nu o face, încuviinţă Louisa.

— Uneori spui nişte lucruri care mă fac să cred că nu îl cunoşti deloc pe Hawk, zise Caroline aplecându-şi uşor

capul spre ea.

— Cred că, într-o căsnicie, afli lucruri noi despre celălalt în fiecare zi.

— Şi a căzut în genunchi când ţi-a cerut mâna?

Louisa simţi cum i se umplu ochii de lacrimi amintindu-şi…

— Da, a îngenunchiat, recunoscu ea.

— Cred că a fost atât de romantic!

— Pot spune cu toată sinceritatea că nu am mai fost atât de impresionată în întreaga mea viaţă.

— Teamă mi-e că eu nu voi avea niciodată parte de dragostea unui gentilom, se plânse Caroline cu melancolie.

Louisa oftă. Ea era o femeie căsătorită, însă avea aceleaşi temeri.

— Îl cunoşti pe Hawk de ani buni, murmură Caroline.

— Da, aşa e.

— Dar nu ai ştiut de mine, nu-i aşa? continuă ea fixând-o cu privirea.

Louisa înghiţi în sec, dorindu-şi să nu fi prelungit atât de mult întâlnirea.

— Nu, spuse ea zâmbind, dar nici tu nu ştiai de mine, aşa că ne am descurcat, nu?

— Nu chiar, spuse Caroline ferindu-şi privirea.

— Ştiam cine este fratele tău, dar nu îl cunoşteam prea bine, spuse Louisa simţindu-se de parcă şi-ar fi săpat o groapă adâncă din care ar putea la fel de bine să nu mai iasă niciodată.

— Dar te-ai căsătorit cu el, şi el tot nu ţi-a spus despre mine.

— Bănuiesc că a vrut să mă surprindă cu vestea că voi avea o cumnată atât de drăguţă.

— Da, sunt convinsă că despre asta e vorba, spuse Caroline, însă Louisa îşi dădu seama după tonul vocii că ea îşi dădea mult prea bine seama care era adevărul: că era un secret care nu trebuia împărtăşit decât când nu mai era

nicio altă soluţie.

Se trezi dorindu-şi să nu se fi aventurat afară, în grădină.

*

Plouă în după-amiaza aceea. Cerul se umplu de nori negri şi începu să toarne cu găleata. Tunete şi fulgere răzleţe brăzdau cerul. Era vremea potrivită ca Louisa să se cuibărească pe un scaun de pluş şi să citească ceva, uitând de gândurile care o năpădeau de când făcuse greşeala să discute cu Caroline în dimineaţa aceea.

Louisa nu ştiuse cum să o asigure pe fată că valora mai mult decât credea. Ştia atât de puţine lucruri despre ea, despre rolul ei în această familie, iar Hawkhurst ezita atât de mult să vorbească despre ea, şi asta n-o ajuta deloc pe Louisa să înţeleagă cum stăteau lucrurile. Avea să se ocupe de asta chiar în seara aceea, când el venea să îi spună noapte bună.

Pentru moment, Louisa stătea pe un scaun lângă fereastră, în camera ei, evadând într-o lume fantastică, diferită de oricare alta despre care citise până atunci, plină de zâne, inorogi, cavaleri… şi un prinţ ticălos care semăna tare mult la chip cu soţul ei. Louisa se gândi la toate dăţile când îi spusese că îl considera nepotrivit. Ei bine, se pare că şi el credea acelaşi lucru despre el. Desigur, dacă ce citea era într-adevăr un autoportret. Oare era posibil ca un scriitor să nu includă şi o părticică din el însuşi în cuvintele pe care le alegea? Desenele ei conţineau mereu şi o reflexie a ei înseşi. Chiar şi trandafirul pe care îl pictase în acuarelă în seră fusese ceva mai mult decât o floare, căci picătura de rouă reprezenta lacrimile pe care le vărsa în timp ce părăsea lumea pe care o cunoscuse dintotdeauna.

Fusese îngrozită, bravada ei fusese doar o mască, astfel încât nimeni să nu îşi poată da seama cât de mult se

temea de un eventual eşec, şi cât de mult tânjea după succes. Oare Hawkhurst era diferit?

Închise cartea şi privi afară pe fereastră la perdeaua de ploaie care bătea în geam. Ce ştia de fapt despre acest bărbat cu care se căsătorise? Că îi plăceau nopţile pline de pasiune… şi bomboanele de ciocolată cu coniac. Că era gata să compromită o femeie bogată pentru a se asigura că se va căsători cu ea şi va putea avea acces la banii ei… Nu, era dispus să facă orice, inclusiv să compromită o femeie şi să îşi terfelească propria reputaţie de gentilom pentru a se asigura că are la dispoziţie mijloacele necesare pentru a-şi proteja familia. Iar atunci când îşi dăduse seama că ţine în braţe femeia greşită, devenise salvatorul ei.

— Dar cu ce preţ? şopti ea ploii. Şi cu ce preţ pentru el?

Ce bărbat putea scrie atât de convingător despre ticăloşi, eroi, sacrificiu şi dragoste, dacă nu avea el însuşi măcar o părticică din toate acestea în inima lui? Louisa lăsă cartea pe o măsuţă de lângă ea, îşi luă caietul de schiţe şi începu să deseneze ceea ce descrisese el cu atâta măiestrie. O lume în care binele învingea întotdeauna. O lume în care ea nu se aştepta ca el să creadă, şi cu atât mai puţin de care să îi pese atât de mult, încât să o creeze. O lume menită să îi alunge singurătatea unei fete solitare.

Se opri, amintindu-şi spusele lui Caroline cum că Hawkhurst se simţise singur. Îi venise greu să creadă una ca asta, însă personajul lui negativ dădea semne de singurătate atroce. Oare scrisese despre el din proprie experienţă?

În mod evident, sora lui pur şi simplu îl adora, şi ca să se poată dezvolta o astfel de legătură, cu siguranţă petrecuse timp cu ea, timp care îl ţinuse departe de înalta societate şi de prieteni, pentru că ea era un secret bine păzit.

Louisa se gândi la toate lucrurile de care dusese lipsă,

în timp ce Alex îi cumpăra bijuterii amantei lui. Se gândi la zvonurile care începuseră să circule atât de repede, zvonuri menite să o ţină pe Jenny departe de Hawkhurst, zvonuri cărora le dăduse naştere fratele ei.

Îi făcuse un grav deserviciu lui Hawkhurst. Nu el era cel care avea o influenţă negativă, ci fratele ei. Oare cum de nu îl văzuse pe Alex aşa cum era în realitate, un bărbat egoist, căruia îi păsa doar de el însuşi? întotdeauna le atribuise aceste caracteristici prietenilor lui, şi totuşi iată că găsea dovezi că acest om pe care îl crezuse lipsit de inimă avea de fapt un suflet generos.

Pasiunea nu putea fi obţinută doar prin atingere. Mai degrabă trebuia să explorezi mult mai adânc pentru asta. Louisa atinse cartea. Asta însemna să pui pe altcineva pe primul plan, să sacrifici dragostea pentru datorie, şi fericirea pentru obligaţii şi responsabilităţi.

Nu luase niciodată în considerare cât de nedrepte erau situaţia lui Hawk sau a ei, şi nu putea să nu se întrebe, în cazul în care era însărcinată, ce poveşti ar putea să ţească pentru fiul lui. Cu siguranţă le-ar oferi propriilor copii la fel de mult cât îi oferise surorii lui.

Acesta era un aspect la care nu se gândise. Ar putea fi un tată de-a dreptul minunat, însă cât avea să îi ia înainte să înceapă să o urască pe femeia care îi zămislise urmaşii? Femeia care îi schimbase planurile cu impulsivitatea ei, care îi distrusese visurile cu propriile slăbiciuni?

Destul cu acuzaţiile acum. Amândoi dăduseră dovadă de o judecată slabă, şi chiar dacă nu avea să îi cucerească vreodată inima, ea credea că îşi puteau făuri propriul destin.

Începu din nou să schiţeze o prinţesă a zânelor într-o poiană, alături de un inorog. După ce termină desenul, se gândi să facă o încercare cu personajul negativ. Din momentul în care se puse pe treabă, deveni extrem de absorbită de ceea ce făcea. În cele din urmă, se opri doar

pentru că, între timp, cerul se întunecase şi mai mult, iar umbrele serii se strecuraseră până la ea, avertizând-o că în curând avea să fie ora cinei. Voia să petreacă câteva momente singură cu soţul ei înainte ca toată familia să se strângă la masă.

După ce îl căută ceva vreme, îl găsi pe Hawk în aripa de est, examinând o cameră de parcă nu ar mai fi văzut-o niciodată până atunci, ridicând o vază la lumină şi notând apoi ceva într-un registru, apoi trecând mai departe, la o figurină delicată care înfăţişa o femeie stând sub un copac cu o carte în poală.

Nu purta nici haină şi nici vestă, ci doar cămaşă, şi aceasta cu trei nasturi descheiaţi. Era o ţinută lejeră, deşi el nu părea deloc relaxat. Louisa observă urme de noroi şi praf pe mânecile cămăşii. Avea părul în dezordine. Părea că îşi trecuse adesea mâna prin el. În timp ce ea îl urmărea, Hawk îşi înfipse din nou degetele în pletele dese cu un gest melancolic.

Întorcându-se de la figurina pe care o examina, se opri brusc, devenind conştient de prezenţa ei. Arăta precum cineva care fusese prins făcând ceva nepermis. Louisa presupusese dintotdeauna că acesta era aerul lui natural, obişnuit, fiind un bărbat care făcea mereu lucruri nepermise.

Însă să scrie poveşti pentru un copil singuratic, să se străduiască să îi asigure fericirea…

— Bănuiesc că vrei să mă bagi în mormânt înainte să îmi vină vremea, spuse el, apărând aşa, de nicăieri. Puteam să mor de inimă.

— Nu mi s-a părut că eşti genul care se sperie uşor, spuse ea zâmbind şi întrebându-se cum de era atât de fericită doar să îl vadă.

Era periculos să spere că această căsnicie a lor putea fi vreodată mai mult decât o pedeapsă pentru purtarea lor scandaloasă. Strângând caietul de schiţe în mâini, Louisa

avansă în încăpere.

— Ce faci?

— Încerc să decid ce obiecte au cea mai mare valoare din punct de vedere financiar, şi cea mai mică din punct de vedere sentimental.

— Ca să le poţi vinde, spuse ea încet.

— Am încercat dintotdeauna să îmi ţin datoriile la un nivel minim. Mă deranjează grozav să ştiu că generozitatea de care dă dovadă cineva atunci când mă păsuieşte cu plata ar putea să dăuneze familiei lui, văduvind-o de lucruri necesare. Pentru aristocraţi se fac excepţii, aşa cum nu se întâmplă pentru oamenii de rând.

— Nu consideri asta un drept al tău, să fii văzut ca fiind superior celorlalţi?

— Cred că nu mi-am câştigat acest drept.

— Nu eram conştientă că ai astfel de simţăminte, spuse Louisa strângând cu putere caietul de schiţe.

— Dragă Louisa, bănuiesc că atunci când vine vorba de sentimentele mele, nu prea ştii multe.

— Atunci, luminează-mă, spuse ea apropiindu-se.

Hawk îşi coborî privirea spre obiectul din mâinile sale şi îşi trecu degetele peste boneta doamnei pe care o întruchipa acesta.

— Nu mi-e uşor să îmi dau sentimentele pe faţă şi bănuiesc că dacă aş face asta nu aş creşte prea mult în ochii tăi.

— Este important pentru tine ce cred eu? Dintotdeauna am fost convinsă că puţin îţi pasă de părerile celorlalţi.

— Dacă nu mi-ar fi păsat, nu m-aş fi căsătorit cu tine.

Cuvintele i se părură crude Louisei, rănindu-i inima atât de sensibilă. Hawk îşi întorsese capul spre ea, poate pentru a vedea ce efect aveau cuvintele lui asupra ei, deşi ea se gândea că o făcuse mai degrabă ca să îşi ceară iertare pentru ieşirea lui, căci putea citi urme de regret în

ochii lui.

— Îmi cer scuze. Nu meritai această izbucnire, iar cuvintele pe care le-am spus nu mi-au redat cu acurateţe simţămintele.

— Mă mir că un bărbat care poate folosi cuvintele cu atâta măiestrie pentru a ţese o poveste are atâtea dificultăţi în a se exprima într-o conversaţie.

— Poftim? spuse el încruntându-se, cu o expresie confuză care însă Louisei îi părea că prevesteşte un acces de furie.

Hawk folosea un ton precaut, iar şi ea bănuia că nu avea să fie prea încântat să afle că sora lui îi împărtăşise poveştile cu altcineva.

— Nu am venit aici ca să te chinui, spuse ea, ci mai degrabă pentru a-ţi dezvălui ceva.

Louisa trase cu putere aer în piept pentru a prinde curaj, după care acoperi distanţa care încă îi despărţea şi îi arătă caietul de schiţe.

— Cât a plouat, am stat şi am desenat, şi aş vrea să aflu ce părere ai.

Hawk îşi lăsă cu grijă registrul deoparte, lângă figurină, pe măsuţa mică şi rotundă, după care primi caietul cu schiţe. În timp ce studia primul desen, Louisa observă cum începe să i se zbată un muşchi din maxilar, de parcă s-ar fi silit să îşi ţină gura închisă. Dădu pagina şi începu să examineze următorul desen. Apoi se îndreptă foarte încet, ca într-un vis, spre fereastră, unde lumina era mai bună. În timp ce se uita la al treilea desen, se întoarse puţin din profil. După ce termină de studiat şi al patrulea desen, începu să privească absent pe fereastră, imobil şi tăcut ca pământul.

— Nu îţi plac? îndrăzni ea să îl întrebe.

El clătină din cap.

— Cum de ţi-ai imaginat această lume?

— Caroline mi-a făcut onoarea de a-mi oferi să citesc

una dintre poveştile tale în această după-amiază.

Hawk închise ochii şi muşchiul din maxilar începu din nou să i se zbată.

— Nu te supăra pe ea.

— Nu sunt supărat, doar că acestea nu erau menite pentru a fi împărtăşite cuiva.

— Şi de ce nu?

El deschise ochii, însă refuză să se întoarcă şi să îi întâlnească privirea.

— Au constituit doar o încercare nereuşită de a-i umple singurătatea.

— Şi poate şi puţin din a ta?

— Nu încerca să citeşti mai mult decât e necesar în aceste poveşti prosteşti, spuse el întorcându-şi brusc capul spre ea.

— Nu sunt prosteşti. Cel puţin cea pe care am citit-o nu era aşa, şi de-abia aştept să le citesc şi pe celelalte. De ce nu ai încercat niciodată să le publici?

Hawk izbucni într-un râs amar.

— După cum am spus, nu au fost scrise pentru a fi împărtăşite.

— Ţi-e teamă că vor fi respinse, ţi-e teamă de eşec?

— Nu de teamă nu vreau să le public.

— Atunci de ce?

— Nu de teamă, repetă el, pur şi simplu nu doresc să le public.

— Nu cred asta.

— Poţi să crezi ce vrei. Nu ştii ce înseamnă să îţi deschizi inima şi apoi să rişti să fii refuzat.

— Nu ştiu? Mi-au tremurat mâinile când am scris anunţul acela. Mi-a tremurat tot corpul când a trebuit să înfrunt dragonul. Nu sunt nici curajoasă, şi nici îndrăzneaţă, dar sunt cât se poate de hotărâtă să nu trec prin viaţă ca mama mea, ca un ornament într-o vitrină. Tu ai un talent pentru poveşti, şi nu ar trebui să te temi să îl împărtăşeşti.

— Faci din ţânţar armăsar.

— Ar trebui să iei desenele astea şi poveştile tale şi să le duci la Londra, la un editor…

— Destul! Sunt duce, şi trebuie să am grijă de responsabilităţile familiei şi de moşiilor mele, nu să scriu poveşti fanteziste pentru a distra un copil.

— Ai fi plătit pentru poveşti.

— O nimica toată.

— Ar fi *ceva* cel puţin. Mai mult decât atât însă, ai putea să îţi faci cunoscută lumea imaginară altor oameni. Câştigul bănesc ar fi doar ceva secundar.

— Poveştile au fost scrise de un tânăr care a fost odinioară la fel de inocent ca şi sora lui, dar eu nu mai sunt acel om.

— Atunci mi-e milă de tine.

— Pentru că am crescut şi am devenit mai înţelept?

— Pentru că nu te bucuri de viaţă. Nu îţi plac aceste responsabilităţi, şi teamă mi-e că ştim amândoi asta.

— Tu nu îmi displaci.

— Dar vei ajunge la asta în timp, dacă situaţia ta financiară nu se îmbunătăţeşte, spuse ea venind până în faţa lui. Mă gândeam…

— Este o îndeletnicire admirabilă.

— Nu mă lua peste picior.

Hawk întinse mâna zâmbind şi îi prinse bărbia în căuşul palmei, mângâindu-i obrazul cu degetul mare.

— Nu ştiu de ce îmi place să fac asta.

Îşi aminti din nou de remarca doamnei Rose că tachinatul era un semn de afecţiune. Oare era posibil să existe afecţiune între ei?

— După cum spuneam… nu văd de ce nu mi-aş putea continua cariera de însoţitoare în înalta societate, spuse ea, apropiindu-se şi mai mult de el.

— Pentru că eşti soţia mea.

— Mi-am dat foarte bine seama de asta, spuse ea cu

un zâmbet jucăuş.

— Doamne, cât îmi place zâmbetul ăsta, spuse el, mângâindu-i buzele cu degetul.

Louisa nu putea decât să se bucure că lui îi plăcea chiar şi atâta lucru la ea.

— Nu încerca să mă distragi de la ţelul meu, îl muştrului repede.

— Crezi că aş putea?

— Ştii prea bine că ai putea, dar încerc să îţi explic ce idei am pentru viitor.

— Nu îi voi permite ducesei mele să lucreze.

— Când mi-ai cerut mâna, m-ai asigurat că nu aveai să intervii în nimic din ceea ce aş dori să întreprind.

Louisa îi văzu ochii scăpărându-i de mânie preţ de o clipă, înainte ca el să îşi întoarcă faţa de la ea şi să se îndepărteze până ajunse în centrul încăperii.

— Nu mă aşteptam ca asta să includă slujba de însoţitoare în înalta societate.

— Cred că ne-am putea descurca de minune în această calitate.

— Ne-am? spuse el întorcându-se spre ea. Doar nu te gândeşti vreo clipă că *eu* aş putea să o fac pe însoţitoarea.

— Nu, spuse ea făcând un pas spre el. Avea să fie o sarcină dificilă. Este grozav de dificil pentru mine să recunosc asta, dar mi-am dat seama că te-am judecat complet greşit în ceea ce priveşte eligibilitatea ta ca soţ.

— Chiar aşa?

— Nu eşti ticălosul care credeam eu că erai, spuse ea oftând, şi se poate să îi fi judecat greşit şi pe ceilalţi. Bine, pe fratele meu nu. De fapt, da, l-am judecat greşit, însă în sens contrar, pentru că este mai rău decât mi-am închipuit. Dar uite că mă îndepărtez de la subiect, spuse ea ridicând mâna. Ce vreau să spun este că tu ai informaţii despre domni la care eu nu am acces. Dacă am pune laolaltă aceste informaţii, cred că am reuşi de minune să facem în

aşa fel încât să-i prezentăm pe aceşti domni unor doamne.

— Adică vrei să facem pe peţitoarele.

— Da, într-o oarecare măsură, dar asta ar presupune ceva mai mult. Încă nu m-am gândit la toate detaliile. Nu am deveni prea bogaţi, dar ne-ar aduce un oarecare venit.

Hawk aruncă caietul de schiţe pe un scaun şi o porni spre ea cu pasul lui de prădător pe care Louisa îl cunoştea atât de bine.

— Va trebui să ne prefacem că avem o căsnicie foarte reuşită, spuse el.

Ea dădu din cap, înghiţind în sec la auzul cuvântului „preface”. Oare se vor preface tot timpul? Sau poate că, în timp, vor avea parte de mai mult, iar prefăcătoria s-ar putea transforma în realitate?

— Da.

Hawk îi cuprinse chipul în mâinile lui mari.

— Of, micuţa mea visătoare, dacă asta vrei să faci, atunci dă-i drumul. Cere-mi ce vrei, căci nu îţi pot refuza nimic, aşa cum nu pot să îmi refuz dorinţa pe care o simt pentru tine.

Înainte să îşi potolească entuziasmul pe care i-l provocase faptul că el folosise cuvântul „dorinţă” în legătură cu ea, Hawk o şi sărută, iar ea îi răspundea, întrebându-se dacă, după ce a trăit o dată pasiunea, cineva ar putea să renunţe la ea. Nu era de mirare că Jenny se temuse că ar fi vrut să ducă lucrurile până la capăt dacă ar fi gustat măcar puţin din ceea ce i se oferea.

Hawk se pricepea de minune să o facă pe Louisa să uite unde se afla – pentru că nu se aflau în dormitorul ei –, precum şi ce oră era, căci nu se făcuse încă noapte. O făcea să uite că trebuia să se pregătească pentru cină. O făcea să uite de toate, cu excepţia felului în care o făceau să se simtă mâinile lui care îi mângâiau trupul, şi senzaţia pe care i-o dădea corpul lui lipit de al ei. Lumea ei ajungea să fie formată doar din ei doi, într-un cocon de mătase pe

care el îl ţesea în jurul lor. Nimeni altcineva nu mai conta. Cum se bucura de atenţia lui atât de des, Louisa mai că putea să pretindă că, preţ de câteva clipe, el o dorea chiar pe *ea.* Putea pretinde că el nu mai făcuse niciodată dragoste cu nimeni cu atâta entuziasm. Putea pretinde că făcea mai mult decât să stârnească pasiune, că trezea în inimă promisiunea unei viitoare iubiri.

Auzi zgomotul făcut de acele ei de păr care cădeau pe podea doar cu câteva clipe înainte ca buclele să îi cadă în valuri pe umeri.

Louisa îşi lăsă capul pe spate, pierdută în extaz, în timp ce el îşi trecea buzele de-a lungul gâtului său.

— Cât de mult îmi place cum te topeşti în braţele mele, spuse el gemând uşor.

— Poate sunt prea uşuratică.

— Nu, eşti perfectă, şi vreau să savurez fiecare centimetru din perfecţiunea ta.

Îi scoase hainele cu uşurinţă, ca un bărbat obişnuit să facă asta. Louisa refuză să se gândească la alte femei pe care le dezbrăcase pentru propria plăcere, deşi într-o mică măsură îi părea rău pentru ele, căci nu rămăsese alături de ele. Nu îşi putea închipui cum era să îi cunoşti atingerea şi să suferi apoi pentru că nu mai poţi avea parte de ea.

Nici nu îşi dăduse seama când începuse să îi scoată cămaşa.

— Înveţi repede, îi murmură el la ureche, făcându-i pielea să se înfioare uşor.

Apoi se trezi pe spate în pat, savurând greutatea lui care o apăsa şi mai mult pe saltea.

Era o nebunie cât de mult o dorea, se gândi Hawk. Cu toate acestea, încă de când intrase în cameră, trebuise să se concentreze asupra cuvintelor ei pentru a nu-şi aminti cât de minunat era să simtă fiecare bucăţică a trupului ei sub degetele lui.

Desenele ei îl distrăseseră nu doar pentru că erau

atât de bine făcute, ci pentru că ea reuşise să redea atât de bine lumea imaginară pe care o crease el pentru Caroline. Mai că fusese tentat să facă ceea ce îi sugerase ea: să împacheteze desenele şi poveştile şi să le ducă la un editor, însă ca orice altceva din reşedinţă, şi acesta era un secret împărtăşit doar de cei care locuiau în ea.

Secrete, atât de multe secrete. Până şi soţia lui avea partea ei de secrete, iar acest gând îl făcea să zâmbească. Aceste locuri secrete, care, atunci când îşi trecea limba peste ele, deschideau uşa pasiunii cu atâta uşurinţă. Suspinele ei, care se transformau în cea mai frumoasă muzică pentru el, zvârcolelile ei ca un dans de care nu se mai sătura, şi la care participa cu atâta plăcere.

Nu înţelegea cum venea asta. Deşi era priceput întrale aşternutului, niciodată nu mai fusese atât de încântat să îi provoace plăcere unei femei. Întotdeauna se considerase un amant atent, care nu lăsase vreo femeie nesatisfăcută, dar cu Louisa, dorinţa de a-i provoca plăcere însemna ceva mai mult decât să-şi demonstreze potenţialul în pat. Cu ea, dorinţa de a oferi îi aducea o bucurie imensă, şi fiecare atingere a degetelor şi a gurii lui era un dar pe care ea îl aprecia în mod atât de evident prin suspinele ei şi prin privirea aceea languroasă din ochii ei.

Să facă dragoste cu ea nu semăna cu nimic din ceea ce experimentase alături de celelalte femei, şi uneori intensitatea acestor momente îl îngrozea, gândul că ar putea să nu o mai aibă... nici nu voia să ia în considerare aşa ceva.

— Eşti a mea, şopti el cu răsuflarea întretăiată, pătrunzând-o.

— Sunt a ta, murmură ea aşezându-şi mâinile pe spatele lui şi ghidându-l.

Louisa nu era genul de femeie care să ia fără a da nimic înapoi... era ceea ce nu mai avusese niciodată: o parteneră în adevăratul sens al cuvântului. Era la fel de

nerăbdătoare şi dornică să îi aducă plăcere ca şi el.

Ridicându-se deasupra ei, Hawk îi prinse privirea, mişcându-se odată cu ea, savurându-i strigătele şi simţindu-i trupul încleştându-se în jurul lui. Când o auzi strigându-i numele în extaz, îşi găsi propria eliberare, atât de intensă, încât preţ de o clipă simţi că avea să sucombe. Nu era de mirare că francezii îi spuneau „mica moarte”.

Extenuat şi susţinându-şi greutatea pe braţe, Hawk îşi îngropă faţa în scobitura umărului ei, sărutându-i picăturile de rouă de pe gât şi zâmbind uluit, căci deja se gândea să o ia de la capăt.

— Hawk! Hawk! se auzi vocea plină de panică a mamei lui pe hol.

— Oare de ce suntem mereu întrerupţi? se întrebă el exasperat în timp ce întinse mâna după aşternuturi şi le aruncă peste el şi Louisa, ca să pară cât de cât decenţi în timp ce mama lui năvăli în cameră.

Hawk nu se gândise să închidă uşa pentru că nu se aşteptase să îl deranjeze cineva în această aripă a casei.

— Îmi pare tare rău, spuse mama lui, oprindu-se brusc cu o bucată de hârtie în mână şi lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji.

— Nu contează, mamă, ce este?

— A plecat, spuse ea printre suspine.

— Cine? Despre ce vorbeşti? întrebă el.

— Caroline, Caroline a fugit de-acasă!

Capitolul 18

Ploaia care adusese cu ea o stare de bine toată după-amiaza se transformase într-o furtună înspăimântătoare. În timp ce stăteau împreună în salon, Louisa îşi dădu seama că ducesa tresărea de fiecare dată când se auzeau

bubuituri de tunet.

— Sunt convinsă că o să o găsească, Excelenţă, spuse ea încet, ca să nu o sperie şi mai mult pe soacra sa.

Alături de câţiva servitori, printre care şi grădinarul, şi însoţiţi de nişte copoi de vânătoare care să îi ia urma, Hawk plecase în căutarea lui Caroline.

— O mamă nu ar trebui să fie nevoită să aleagă între copiii ei, spuse ducesa privind fix spre focul din cămin, în timp ce îşi frângea mâinile.

— Dar nu aţi favorizat niciunul dintre copii în detrimentul celuilalt.

— O, dar am făcut-o, spuse ea cu lacrimi în ochi. De dragul fiului meu, i-am negat fiicei mele dreptul la un tată. Am ţinut-o ascunsă, ca pe un secret, şi acum ea nu se simte preţuită, iar fiul meu este încărcat cu povara de a avea grijă de ea. Şi acum amândoi sunt afară, pe vremea aceasta groaznică, şi poate că se vor îmbolnăvi. Aş putea să îi pierd pe amândoi.

— Vă faceţi griji degeaba, Excelenţă, şi sinceră să fiu nu văd motivul.

Ducesa izbucni într-un hohot scurt de râs şi îşi întoarse privirea spre Louisa.

— Nu vezi niciodată partea negativă a lucrurilor, draga mea, nu-i aşa?

— Prefer să cred că totul va fi bine şi, dacă nu este aşa, văd atunci ce trebuie făcut.

— Pot să îmi dau foarte bine seama de ce s-a căsătorit fiul meu cu tine. A trecut ceva vreme de când am avut parte de atât de mult optimism la noi în casă.

Louisa simţi cum i se strânge stomacul.

— Teamă mi-e că nu era în căutare de optimism, şi dacă lucrurile ar fi stat altfel, nici nu s-ar fi căsătorit cu mine.

— Da, mi-a mărturisit comportamentul lui obraznic, dar îmi cunosc fiul extraordinar de bine, Louisa. Dacă s-a

căsătorit cu tine, înseamnă că a vrut să facă asta, spuse ducesa încruntându-se.

Tânăra nu văzu niciun motiv să îi dezvăluie că, de fapt, el chiar spusese în mod deschis că nu dorise să se căsătorească cu ea.

— Îl iubeşti pe fiul meu? întrebă ducesa.

Louisa clătină uşor din cap.

— Nu sunt sigură ce simt pentru el. Credeam că ştiu ce fel de bărbat este, dar nu mai sunt atât de sigură de asta.

— Se afla în pragul maturităţii când am descoperit că o să am un copil. Ştiu că el nu era de acord, însă ce bărbat cu moralitate ar fi putut fi? Cu toate acestea, nu m-a învinuit niciodată. A încercat să mă protejeze, apoi să o apere pe sora lui de tendinţa societăţii de a batjocori şi de a se purta urât cu cei care nu se conformează regulilor sale stricte. I-am pus o mare povară pe umeri.

— Nu cred că el vede astfel lucrurile.

— Şi dacă le-ar vedea aşa, tot nu ar recunoaşte. Îşi duce poverile cu stoicism şi îşi ascunde propria nefericire.

Louisa o studie pe ducesa văduvă care privea afară pe fereastră. Se întreba dacă cuvintele acesteia i se aplicau şi Louisei. Dacă Hawkhurst o vedea ca pe o povară, şi dacă îşi ascundea nefericirea.

În după-amiaza aceea păruse… mulţumit. Era oare doar un rol pe care îl juca, o bunătate menită doar să îi îndepărteze bănuielile?

— Cred că văd nişte lumini licărind, spuse femeia ridicându-se în picioare. O, Doamne Dumnezeule, fă să fie ei, fă ca fiica mea să fie vie şi nevătămată.

Louisa o urmă pe ducesă în holul de la intrare, după ce aceasta deschise uşa salonului. Ducesa văduvă scoase un icnet şi îşi acoperi gura cu mâna. Louisa simţi un junghi săgetându-i inima.

Intrară doi bărbaţi ducând felinare, de-o parte şi de

alta a lui Hawkhurst. Cu haina fluturându-i în vânt şi cu pasul hotărât, el purta pe braţe corpul inert al surorii sale. Urcă scările şi intră în hol.

— Este… începu ducesa.

— Nu, o asigură Hawkhurst. Tremură şi nu se simte deloc bine. Este posibil să aibă şi febră. Era trează când am găsit-o, dar n-a rămas aşa pentru multă vreme. Demby s-a dus după doctor.

Louisa se simţea tare neputincioasă, urmându-i tăcută, ignorată, în timp ce Hawkhurst urca scările. Îi văzuse chipul plin de durere şi disperare. Louisa privi totul ca pe o piesa de teatru, în timp ce Hawk îşi aşeza cu blândeţe sora pe pat.

— O să am eu grijă să îi dau jos hainele astea ude, spuse mama lui, în timp ce se pregătea să îi ia locul la căpătâiul surorii lui.

Hawkhurst făcu câţiva paşi înapoi fără mare tragere de inimă, de parcă ar fi fost în transă. Sora lui începu să geamă însă, şi el avansă din nou. Louisa simţi o strângere de inimă. Cum de crezuse că acest bărbat nu era capabil de dragoste?

Îi atinse braţul, şi el îşi coborî privirea spre ea, dându-şi seama de-abia atunci de existenţa ei.

— Vino, îi spuse ea cu blândeţe. Trebuie să te dezbraci de hainele astea ude înainte să răceşti.

— Da, du-te, îl îndemnă mama lui. Caroline a crescut prea mult ca să o pot dezbrăca în prezenţa ta.

— E încă o copilă, murmură el fără a opune însă rezistenţă când Louisa îl conduse afară din cameră şi apoi în jos pe culoar, spre propriul lui dormitor.

Era prima oară când intra în camera lui. Era goală, dezolantă, lipsită de orice podoabă. Un pat, un şifonier, o măsuţă de toaletă, două scaune în faţa căminului şi o lampă pe o măsuţă lângă pat. Louisa nu se îndoia că renunţase deja la orice obiecte personale mai avea,

sacrificând micile plăceri care l-ar fi putut bucura în vreun fel.

Hawk se uita prin cameră de parcă nu ar fi recunoscut-o. Louisa auzea cum îi clănţăneau dinţii de frig. Se duse spre cămin, îngenunche şi aprinse focul folosindu-se de surcelele aşezate acolo de cineva din vreme. Îşi dorea să se fi gândit mai înainte să facă focul, astfel încât camera lui să fie caldă şi primitoare acum.

— Hai, lasă-mă să te ajut, spuse ea, întorcându-se lângă el, deşi de fapt făcu mult mai mult de-atât.

Făcea totul, în timp ce el stătea acolo pironit, ca într-un vis. Îi scoase haina de pe umeri, lăsând veşmântul ud leoarcă să cadă pe podea. El se îndepărtă de ea, debarasându-se de vestă, care căzu de asemenea pe jos. Începu să îşi descheie cămaşa, dar se opri.

— A fugit crezând că nu o vrem, că ne e ruşine cu ea. Nu a vrut să mă asculte când am încercat să îi explic că am vrut să ţinem existenţa ei secretă doar din dorinţa de a o proteja.

Hawk nu păru să bage de seamă când îi scoase cămaşa din pantaloni şi îl ajută să o tragă peste cap.

— Pur şi simplu se adaptează schimbărilor aduse de faptul că, deşi are o cumnată acum, nu are parte de un sezon monden, îi explică Louisa.

— Se adaptează faptului că mi-am încălcat promisiunea.

Hawk începu să îşi descheie pantalonii şi, deşi îl mai văzuse dezbrăcat până acum, Louisa se îndepărtă, temându-se că el avea să vadă dorinţa din ochii ei. Se repezi în garderob şi adună nişte prosoape, întrebându-se ce fel de creatură imorală era fascinată de corpul soţului ei într-un astfel de moment.

Când se întoarse în cameră, el stătea în faţa focului cu spatele la ea, cu braţele întinse, agăţându-se de policioară, cu muşchii umflaţi şi încordaţi.

— Am adus prosoape, spuse ea.

— Lasă-le aici.

Louisa lăsă prosoapele pe scaun şi se îndreptă spre el, odihnindu-şi o mână pe spatele lui. Îl simţi încordându-se sub atingerea ei.

— Sunt convinsă că totul va fi bine.

— Nu, nu îmi pot ţine promisiunea faţă de ea, nu o pot proteja, spuse el, şi Louisa îi văzu articulaţiile degetelor albindu-se. Numai de nu ai fi intrat în biblioteca lui Pemburton şi numai de nu te-aş fi luat în braţe.

Vocea lui era plină de regrete, regrete atât de profunde, că ameninţau orice speranţă la fericire pe care şi-o făcuse Louisa. Simţi că i se face rău când îşi dădu seama că dragostea pentru sora lui avea să fie mereu pe primul loc, că o învinovăţea pentru situaţia lor actuală, iar ea nu putea să nege asta. Intrase în bibliotecă şi, deşi o luase în braţe, nu ştiuse că era ea. Pe Jenny o aştepta… Pe Jenny crezuse că…

Era atât de magnific stând acolo pironit… şi atât de înfrânt din cauza acţiunilor ei. Louisa avea curajul de a ieşi în lume, dar lui nu avea puterea de a-i rezista.

— Mă duc să văd ce face mama ta, spuse ea făcând un pas în spate.

Hawk nu schiţă nici măcar un gest. Cu lacrimile în gât, îl lăsă singur să se lupte cu demonii lui şi cu dezamăgirea care îl măcina. Ieşind în hol şi închizând uşa după ea, Louisa îi văzu uluită pe ducesă şi pe Demby stând foarte aproape unul de celălalt. Atât de aproape, încât dacă nu ar fi ştiut mai bine, ar fi zis că îl văzuse pe grădinar ţinând-o pe ducesă de mână. Ducesa îi zâmbi cu blândeţe Louisei.

— Îi mulţumeam lui Demby că a adus atât de repede doctorul. Cred că sărmanul şi-a pus propria viaţă în primejdie pentru asta.

— Le insuflaţi multă loialitate servitorilor dumneavoastră, Excelenţă, spuse Louisa, dorindu-şi şi ea

să ştie cum să inspire la fel de multă loialitate soţului ei, căci pentru ea pasiunea nu era de ajuns. Îşi dădea brusc seama cât se poate de clar că îşi dorea cu disperare să fie iubită. Şi nu pentru ochii ei sau pentru zâmbetul ei, sau pentru corpul ei, ci pentru ea însăşi, pentru sufletul ei, pentru acea parte din ea care nu era vizibilă.

— Este o tradiţie pe care sper să o pot imita şi eu.

— Dar nu fac nimic special, doar îi apreciez.

— Ar trebui să plec, spuse Demby. Sper că fiica dumneavoastră îşi va reveni repede de pe urma acestui calvar.

Ducesa întinse mâna şi i-o strânse pe a lui. Era un gest de neconceput al unei doamne faţă de servitorul ei.

— Am încredere că aşa va fi. Îţi mulţumesc din nou, Demby. Nu ştiu ce ne-am face fără tine.

— Vă rog să îmi trimiteţi vorbă dacă vă pot fi de vreun ajutor.

— Nu voi ezita să o fac.

Părea că Demby ar fi vrut să mai spună ceva, însă în loc de asta, bărbatul se înclină în faţa Louisei, după care se întoarse pe călcâie şi a începu să coboare scările.

Louisa se apropie precaută, având senzaţia că întrerupsese ceva important, căci ducesa continua să privească în urma grădinarului. Oftând, aceasta deschise în cele din urmă uşa de la dormitorul fiicei sale.

— Doctorul o consultă acum, o lămuri ea.

— S-a trezit?

— Nu încă. Teamă mi-e că acest calvar, cum i-a spus Demby, şi-a pus amprenta asupra ei.

— A fost foarte amabil din partea lui să vă consoleze în timp ce aşteptaţi, spuse Louisa.

— Este un bărbat bun.

Louisa nu putu să nu observe faptul că ducesa nu se referise la el ca la un servitor, ci ca la un bărbat, şi se întrebă ce putea însemna această scăpare.

*

Caroline avea să îşi revină dacă răceala nu îi afectase plămânii. Doctorul le oferise aceste cuvinte de îmbărbătare înainte de a pleca, însă Hawk nu era deloc convins de ele. Stătea lângă patul lui Caroline, privind-o cum doarme, temător că dacă îşi întorcea privirea în altă parte chiar şi preţ de o clipă, moartea s-ar fi strecurat în patul bolnavei. Se făcuse târziu, şi doar flacăra lămpii şi focul din cămin luminau camera.

Hawk reuşise să o convingă pe mama lui să se retragă în camera ei, pentru a se odihni, după care să stea de veghe începând din zori, de parcă simpla lor prezenţa ar fi fost destul. Avea nevoie de toată puterea lui de convingere pentru a rămâne acolo, când, de fapt, nu îşi dorea decât să plece cât mai departe.

Dacă soţia lui nu ar fi stat de cealaltă parte a patului, Hawk nu ar fi rămas pe loc, plin de stoicism, ci ar fi măsurat camera în lung şi-n lat, înjurând şi exteriorizându-se după placul inimii.

Nu voia ca Louisa să se afle acolo, căci nu era decât o amintire a slăbiciunilor lui şi, deşi recunoştea că nu era corect să îşi verse năduful pe ea, îşi dădea în aceeaşi măsură seama că, dacă nu ar fi fost ea, ar fi fost pe punctul de a se căsători cu Jenny Rose, ceea ce i-ar fi permis să îşi ţină promisiunea făcută lui Caroline.

— Sunt convinsă că totul va fi bine, spuse Louisa încet, repetând aceeaşi frază pe care o mai rostise o dată în seara aceea, de parcă tot ce era nevoie era să crezi cu adevărat în asta.

— Nu văd niciun motiv pentru care să te afli aici, spuse el.

Dacă Louisa încerca să ascundă cât de mult o răniseră cuvintele lui, nu se prea pricepea la asta.

— Ţin la sora ta şi ştiu cât de greu este să stai de veghe de unul singur. Când mama mea s-a îmbolnăvit, aş fi dat orice ca Alex să îmi ţină companie, mai ales în orele târzii ale nopţii, când totul este atât de tăcut, încât aproape că poţi auzi cum se strecoară moartea în apropiere.

— Şi când te gândeşti că mi-ai spus odată că nu te pricepi la metafore.

— Am avut destule nopţi singuratice la dispoziţie pentru a reflecta la tot felul de gânduri melancolice.

— Nu a stat niciodată cu tine de veghe?

— Nu, era mereu ocupat cu altceva.

Hawk recunoscu nota dezaprobatoare din vocea ei şi îi oferi un zâmbet autocritic.

— Ocupat cu băutură şi jocuri de noroc alături de mine, fără îndoială. Nu e de mirare că ai avut atâtea să îmi reproşezi.

Nu mi-am dat seama că mama ta fusese bolnavă decât când am auzit de moartea ei.

— Nu eşti tu de vină că el a refuzat să îşi asume responsabilităţile pe care le avea.

— I-am oferit mijloacele de a scăpa de ele.

— Dacă insişti, îţi voi permite să îţi asumi responsabilitatea pentru viaţa lui desfrânată, spuse ea cu un zâmbet jucăuş.

— Teamă mi-e că sunt mai responsabil pentru asta decât îţi închipui. Tatăl meu a fost bolnav multă vreme. Ştiu că au circulat zvonuri cum că a murit de boala franceză, dar de fapt a fost cancer, un cancer groaznic. El nu a vrut ca mama să fie martoră la suferinţa lui, iar ea nu a dorit să îl lase să moară singur.

— Aşa că responsabilitatea a căzut în sarcina ta, spuse ea încet.

Hawk încuviinţă din cap, simţind o strângere de inimă în timp ce îşi amintea.

— Dar erai doar un copil.

— Aveam doisprezece ani. Eram un băiat pe care moartea tatălui avea să îl transforme într-un bărbat. Cu toate acestea, tot singur a murit, pentru că atunci când i-a sunat ceasul, eu m-am făcut mic într-un colţ. M-a strigat, dar nu am vrut să mă duc la el, spuse el, simţind cum îl podideau lacrimile, pe care trebui să facă un efort pentru a le opri. Apoi, dintr-odată, Hawk se ridică iute în picioare, mişcarea împingând scaunul înapoi cu putere. Nu ştiu de ce ţi-am mărturisit acest eşec.

„Poate pentru că asta pare fi o noapte în care să-ţi recunoşti eşecurile.”

Se îndreptă spre fereastră, dădu draperia la o parte cu o mişcare bruscă şi privi în noaptea întunecată. Îi venea mult mai uşor să facă asta decât să privească chipul palid al surorii sale sau expresia dezamăgită a soţiei lui.

Louisa îşi studie soţul în timp ce acesta privea afară pe fereastră. Îşi simţea inima bătând nebuneşte la gândul mărturisirii lui recente. Nici că îşi putea imagina cât de dificil trebuia să fi fost pentru el să răspundă chemării tatălui său, să îl audă dându-şi ultima suflare… să ştie că purtase acest sentiment de vinovăţie cu el mai bine de douăzeci de ani. Nu îi făcea deloc plăcere să îl vadă suferind, însă chiar şi aşa, nu putea nega cât de mişcată era că îi împărtăşise un secret pe care nu îl mai spusese nimănui.

Cum putuse el să-şi blesteme căsnicia doar cu câteva ore înainte, şi să îi împărtăşească acum o suferinţă atât de intimă? Ce voia de la ea? Ce voia de la ei?

Mişcându-se pe cât de silenţios putea, pentru a nu destrăma intimitatea pe care destăinuirea lui o crease între ei, Louisa se ridică de pe scaun şi i se alătură lângă fereastră, aşezându-i o mână pe spatele acoperit doar de o simplă cămaşă. Îi simţi muşchii încordându-se la atingerea ei, ca şi cum gestul nu i-ar fi făcut plăcere, deşi fusese bine-venit mai devreme în seara aceea. Louisa îşi lăsă mâna să

cadă pe lângă corp, hotărâtă să vadă doar partea pozitivă a situaţiei lor.

— După cum am spus, erai doar un copil. A fost nedrept să ţi se aşeze o asemenea povară pe umeri.

— Era tatăl meu, nu ar fi trebuit să îl abandonez în ultimele lui clipe.

Louisa nu se putu abţine să nu se întrebe cât de mult contribuise la insistenţa lui de a se căsători cu ea aceste sentiment de vină legat de faptul că îşi abandonase tatăl. Oare se hotărâse că nu avea să mai abandoneze niciodată pe nimeni, nici pe mama lui, nici pe sora lui, şi nici pe femeia pe care o compromisese?

— Mama mi-a cerut să o las singură, spuse ea încet. Nu a vrut să mă vadă asistând la ultimele ei clipe. Aveam douăzeci şi trei de ani, eram destul de matură ca să pot rămâne cu ea, şi totuşi i-am respectat dorinţa. Poate că dacă ai fi mers la căpătâiul tatălui tău, şi el ţi-ar fi cerut acelaşi lucru.

— Nu voi şti niciodată asta, pentru că nu am avut curajul să răspund chemării lui, spuse el oftând. Ravensley ar fi trebuit să fie alături de tine în acele nopţi fără sfârşit. Îmi cer scuze pentru rolul pe care l-am jucat în a-l ţine departe de tine.

Hawk părea hotărât să schimbe subiectul, aşa că ea decise să nu-i mai amplifice sentimentul de vinovăţie. Uneori este mai uşor pentru alţii să ne ierte neajunsurile decât ne este nouă să ne iertăm.

— Mi-ai displăcut foarte mult, ca şi influenţa pe care o aveai asupra lui, mărturisi ea.

— Aşa şi trebuia, spuse el întorcându-se uşor spre ea şi sprijinindu-se cu umărul de geamul ferestrei.

— Crezi în dragoste? se pomeni ea întrebându-l, voind să afle dacă el se aşteptase să obţină ceva mai mult decât pasiune din această căsnicie.

— Nu.

— Şi totuşi personajele din povestea ta descoperă dragostea. Cum poţi scrie atât de convingător despre ceva în care nu crezi?

— Scriu şi despre zâne, dar sper că nu te gândeşti vreo clipă că aş putea crede în creaturile acelea mititele care zboară noaptea prin iarbă.

— Credeam că asta făceai acum, că le căutai.

— Nu, încercam să îndepărtez conversaţia de la un subiect care nu făcea decât să îmi arate că sunt un dezastru ca frate şi fiu, spuse el zâmbind amar.

— Nu văd de ce te consideri un dezastru ca frate. Nu ai plecat nici măcar o clipă de lângă Caroline şi bănuiesc că la venirea zorilor, când se va întoarce mama ta, tot nu te vei dezlipi de lângă ea.

— Nu am reuşit să o protejez pe Caroline aşa cum se cuvine. A fugit de acasă pentru că se temea că ne e ruşine cu ea, ori mie nu cu ea mi-e ruşine, ci cu această societate mondenă, care o va chinui din cauza circumstanţelor nefericite în care s-a născut.

— Aşadar, tu te-ai străduit să o protejezi de asta.

— Da.

— Ai mers atât de departe încât să curtezi o moştenitoare americană bogată.

— Şi am eşuat lamentabil în această încercare.

— Eu am aflat că prea multă protecţie nu este neapărat un lucru bun. Tatăl meu a protejat-o pe mama mea…

— De ce anume? Doar nu era copil nelegitim. Situaţia ei nu era deloc similară.

— Nu, situaţia ei nu era similară, dar modul în care se comporta el cu ea aducea foarte mult cu cel în care te comporţi tu, spuse ea, scoţând un oftat plin de frustrare.

Hawk se îndreptă de spate de parcă ar fi primit o lovitură în stomac.

— Fac tot ceea ce pot şi ce mă duce mintea pentru a

o proteja pe Caroline…

— Exact, aşa cum a făcut şi tatăl meu cu mama mea. Nu i-a spus niciodată că cheltuielile ei excesive îl împovărau şi mai mult, înrăutăţind situaţia noastră financiară…

— Caroline nu este o povară.

— La naiba, Hawk, vrei să nu mă mai întrerupi şi să îmi faci plăcerea de a mă lăsa să termin de explicat?

Deşi nu credea că era posibil aşa ceva, Hawk se îndreptă şi mai mult de spate, făcând ochii mari, fără îndoială mirându-se de ieşirea ei. Oare de ce trebuia, femeie fiind, fie să îţi dai hainele jos, fie să foloseşti cuvinte vulgare pentru a capta atenţia unui bărbat? Şi dacă dezbrăcatul îţi garanta că aveai parte de atenţia lor, asta nu te asigura şi că luau aminte la discuţie, căci fără îndoială mintea lor rătăcea pe alte meleaguri.

— Continuă, spuse el după câteva clipe, aplecându-şi uşor capul.

— Mulţumesc. După cum spuneam, a încercat să îi ascundă situaţia noastră financiară reală. Ea nu era la curent cu faptul că aveam cuferele goale sau că cheltuielile ei îi puneau o povară uriaşă tatei pe umeri, făcându-l să se îmbolnăvească de inimă rea. Oricât de mult aş regreta că trebuie să spun aşa ceva, m-am întrebat adesea dacă nu cumva toate aceste griji legate de situaţia noastră, înrăutăţită de cheltuielile ei, nu l-au făcut să îi cedeze inima aşa cum s-a şi întâmplat de altfel.

— Te asigur că inima mea nu are de gând să cedeze.

Louisa îi privi cu o căutătură feroce. El îşi duse degetul la buze, de parcă ar fi încercat să se facă singur să tacă, deşi Louisa văzu că nu mai era la fel de îngrijorat ca mai înainte.

— Protejând-o pe mama, tata nu a pregătit-o pentru vremurile când nu avea să mai fie lângă ea pentru a o supraveghea. Ea s-a simţit atât de pierdută apoi. El fusese sprijinul ei şi, fără el, s-a prăbuşit.

Gura lui Hawk zvâcni cu un tic nervos.

— Poate că ar trebui să încetez cu metaforele, spuse ea dintr-o suflare. Ce vreau să spun cu asta este că eu consider că ea a cedat în faţa bolii pentru că îi era mai uşor decât să dea piept cu viaţa fără a-l avea pe el alături. Ai făcut multe eforturi pentru a o proteja pe Caroline de batjocura societăţii şi găsesc asta admirabil.

Hawk făcu ochii mari, de parcă ar fi fost la fel de uimit de cuvintele ei precum era şi ea. Louisa fu surprinsă că el nu alese acest moment pentru a o întrerupe şi a face comentarii pe marginea afirmaţiei ei. Poate că, până la urmă, chiar îl lăsase fără cuvinte.

— Nu găsesc că acţiunile tale sunt greşite, dar nu pot să nu mă întreb dacă, nu cumva, ai apreciat greşit modul în care va fi tratată. Care ar putea fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla dacă şi-ar face debutul în înalta societate?

— Va fi ignorată, îi vor frânge inima şi îi vor nărui orice speranţă.

— Pot spune cu mâna pe inimă că, deşi toate acestea sunt nişte experienţe dureroase, le poţi supravieţui. Teamă mi-e că îi faci un mare deserviciu neoferindu-i măcar şansa de a supravieţui.

Hawk întinse mâna şi o mângâie pe obraz cu acea tandreţe la care începuse să se aştepte din partea lui. Era acea tandreţe de care se temea că va fi văduvită în urma ieşirii pa care el o avusese în camera lui, pe măsură ce consecinţele acţiunilor lor vor deveni mai dificil de acceptat.

— Nu toată lumea este atât de puternică, Louisa. Nu toată lumea posedă dârzenia şi determinarea ta. Mi s-ar rupe inima, şi mama ar fi la fel de nefericită să o vadă pe Caroline rănită.

Şi când te gândeşti că pretindea că nu iubeşte…

— E sora unui duce, şi asta e o monedă de schimb

valoroasă, Excelenţă, pe care mă tem că nu ai luat-o în considerare.

— Îmi supraestimezi titlul.

— Iar tu te subestimezi.

Hawk păru din nou şocat de cuvintele ei îndrăzneţe.

— Şi dacă te înşeli?

— Atunci vom şti măcar ce loc i se rezervă în societate.

— Nu e pregătită încă pentru un debut la Londra.

— Sunt de acord. Dacă ar merge la Londra, ar fi un debut nefericit pentru ea, căci nu s-ar simţi deloc confortabil într-un anturaj nefamiliar. Aici însă… aici ar putea trăi experienţa primului ei bal în mijlocul tuturor lucrurilor cu care se simte în largul ei. Nu suntem decât la două ore distanţă de Londra şi am putea da un bal cât se poate de reuşit chiar aici. Dacă îmi permiţi, cred că modul destul de scandalos în care a început relaţia noastră va garanta o prezenţă numeroasă, căci vor fi destui curioşi dornici să afle ce mai facem.

— Îmi ceri să le amărăsc viaţa celor două femei care sunt cele mai importante pentru mine.

Louisa se simţi rănită de faptul că ea nu se afla printre acestea şi îşi dădu seama că erau mari şanse ca asta să nu se întâmple niciodată. Ştiuse de la bun început că nu o iubea, aşa că nu avea niciun rost să îi pară rău acum pentru asta.

— Este un risc pe care trebuie să ţi-l asumi la un moment dat, dacă speri să îi găseşti vreodată un soţ potrivit lui Caroline.

— Te rog, Hawk.

Louisa şi Hawk îşi întoarseră repede capetele la auzul acelei rugăminţi blânde. Caroline stătea în capul oaselor în pat, strângând aşternutul la piept.

— De când tragi tu cu urechea, maimuţică? întrebă el.

— De ceva vreme. Dacă ţi-e teamă că te voi face de

ruşine…

— Nu ai putea niciodată să mă faci de ruşine, spuse el pe un ton emfatic.

— Sau să te fac de râs…

— Nu ai putea să mă faci mai mult de râs decât m-am făcut de unul singur.

Caroline se uită pe lângă el la Louisa, cu un zâmbet jucăuş.

— Nu am mai observat până acum că are acest obicei urât de a nu lăsa doamnele să îşi termine propoziţiile.

— Asta pentru că nu îi place direcţia în care se îndreaptă discuţia, aşa că încearcă să le taie vorba. Caroline îşi mută din nou atenţia asupra lui Hawk.

— Fie şi dacă dansez o singură dată, cu tine, dragul meu frate, şi tot voi fi fericită.

— Nu ştii cât de cruzi pot fi unii oameni.

— Cu sora ducelui de Hawkhurst? Aş îndrăzni să spun că ar fi o nebunie din partea lor să nu mă respecte, şi astfel să îţi provoace mânia în propria noastră casă. Bănuiesc că nu le-ar plăcea să-şi atragă nici mânia Louisei. Te rog, se poate să organizăm un bal?

— Am putea organiza un bal de Cenuşăreasă, spuse Louisa.

— Asta înseamnă că mă voi transforma într-un dovleac la miezul nopţii? întrebă Caroline.

— Nu, este un eveniment mai puţin formal, care începe la ora opt seara în loc de zece, şi se termină la miezul nopţii în loc de trei dimineaţa.

— E perfect. Te rog, Hawk?

Louisa îl văzu cum închide ochii şi îşi dădu seama de povara pe care sugestiile ei o reprezentau pentru el.

— Va fi o petrecere cu un număr mai mic de persoane, şi voi fi foarte atentă pe cine invit, spuse Louisa solemn.

Hawk deschise ochii şi o ţintui cu privirea.

— Acum că ideea a fost propusă, se pare că nu am de ales. Ori o întristez pe Caroline acum şi poate îi pun în pericol recuperarea, ori risc să o fac nefericită mai târziu, aşa că organizează balul, şi să ne rugăm ca eu să fi fost prea pesimist.

Louisa nu mai cunoscuse niciun bărbat care să dorească să i se demonstreze că se înşală, dar privindu-l, îşi dădea seama că, în cazul în care s-ar fi dovedit că avusese dreptate, nu i-ar fi iertat niciodată că îi condusese sora spre un debut dezastruos în înalta societate.

Capitolul 19

— Nu pot să cred că vorbeşti serios, spuse mama lui Hawk. Cum de ţi-a trecut prin cap să iei măcar în considerare varianta organizării unui bal aici?

Aceasta se plimba încolo şi încoace prin faţa ferestrei, strângând în mână floarea pe care tocmai se pregătea să o aşeze într-o vază, când el îi dăduse vestea.

— I-am promis lui Caroline un bal, şi cred că a venit momentul să îmi ţin promisiunea.

— Şi cam cum ai de gând să o prezinţi?

— Aşa cum i-am prezentat-o şi Louisei, ca preaiubita mea soră, domnişoara Caroline Selwyn.

Mama lui se opri, cu lacrimi în ochi.

— Nu trebuie să participi, dacă nu simţi că poţi face faţă, spuse el.

Dumnezeu ştia că el chiar că nu îşi dorea să vină la bal!

— Societatea mă va judeca.

— Şi ce contează ce cred ei?

— Minunate cuvinte din partea unui gentilom care s-a căsătorit cu o doamnă pentru a o proteja de critica înaltei

societăţi.

— Motivele pentru care m-am căsătorit cu Louisa mă privesc doar pe mine şi nu influenţează încercarea mea de a pregăti debutul lui Caroline în societate decât prin aceea că Louisa mi-a deschis ochii în privinţa vieţii nedrepte pe care i-am oferit-o surorii mele. Asta îţi doreşti cu adevărat pentru ea? Să fie mereu ascunsă, să se teamă mereu de opinia celorlalţi, şi singura ei bucurie să fie culesul florilor?

— Nu este singura mea bucurie. Copiii mei sunt bucuria mea, cu excepţia acestui moment, când îmi aduci o durere atât de mare.

— Au trecut mai bine de optsprezece ani de când ai fost ultima oară la Londra, spuse el făcând un pas spre ea. Societatea noastră evoluează. Numărăm în rândurile noastre acum şi oameni care nu au titluri nobiliare. Dacă odinioară aceştia ar fi fost evitaţi, acum sunt bine-veniţi. Înainte, o doamnă nu se putea aventura afară de una singură, şi totuşi Louisa s-a plimbat pe străzi şi prin parcuri fără vreo însoţitoare. Este cea mai curajoasă femeie pe care o cunosc. Nu îi place să stea în umbră şi să lase viaţa să treacă pe lângă ea. Caroline are multe de învăţat de la ea. Printre altele, că uneori trebuie să rişti, trebuie să faci un pas înainte, cu curaj, dacă vrei să mergi înainte.

— Mi-e teamă, Hawk, mi-e teamă pentru noi toţi, pentru durerea care ne-ar putea-o cauza aşa ceva.

— Cred că aş prefera să îmi asum riscul unei vieţi care poate fi dureroasă uneori, decât să trăiesc o viaţă de complezenţă.

Mama lui duse buchetul la nas şi îi inhală parfumul, de parcă ar fi găsit forţe proaspete în asta.

— Au trecut ani buni de când am organizat un bal.

— Se va ocupa Louisa de detalii. Până la urmă, va fi un bal organizat de ducele şi ducesa de Hawkhurst, iar ea e ducesa mea.

— Bănuiesc că este ceva mai mult de-atât.

Hawk se simţi îngrozit de gândul că mama lui spusese adevărul, căci când venea vorba de Louisa, se simţea la fel de pierdut ca şi Caroline. Nu putea nega faptul că totul ar fi fost mult mai simplu şi mai uşor, şi că ar fi fost un succes garantat cu Jenny alături de el. Cu toate acestea, nu putea să nu recunoască că nu îşi putea închipui viaţa fără Louisa.

*

Simţea cum devenea din ce în ce mai agitat cu fiecare oră care trecea din seara aceea, aşa cum stătea în bibliotecă şi o urmărea pe Caroline trepidând de entuziasm. Aceasta stătea pe sofa lângă Louisa, ascultând cu atenţie cum i se explica fiecare lucruşor care trebuia pus la punct.

Îi aruncă o privire mamei lui şi văzu că era foarte îngrijorată. Voia să creadă că totul avea să fie bine şi vorbise cu atâta bravadă în după-amiaza aceea, însă pe măsură ce îşi dădea seama cum stăteau de fapt lucrurile…

— Nu sunt convins că nu ar fi mai bine să amânăm acest eveniment, le anunţă Hawk şi văzu cum mama lui răsufla uşurată.

— Şi de ce anume? întrebă Louisa.

— Ca să aşteptăm ca situaţia noastră să se schimbe în bine.

— Situaţia mea nu se va schimba niciodată, Hawk, spuse Caroline punând piciorul în prag, deşi nu-i stătea deloc în fire.

Oare era de vină enervata influenţă pe care o exercita Louisa asupra ei?

— Un bal costă bani, spuse el.

— O să fie unul mic, interveni Louisa, cu doar cincizeci de perechi.

— Şi o orchestră, îi aminti el, căci auzise ce plănuia ea.

— O orchestră de coarde cu şase viori nu costă aşa

mult. Avem destule flori în grădină şi ne vom putea dispensa de această cheltuială dacă mama ta este dispusă să facă aranjamentele florale.

— Te rog, mamă? întrebă Caroline, şi Hawk îşi dădu seama că mama lui ura faptul că trebuie să ia parte la ceva ce avea să îi frângă inima lui Caroline în cele din urmă.

De ce fusese de acord cu toată nebunia asta?

— Dacă vrei tu asta, spuse mama lui încet.

Hawk îşi împinse brusc scaunul, ridicându-se în picioare şi mergând la fereastră. La auzul zgomotului, toate cele trei femei tresăriră. Ştiuse dintotdeauna că mama lui era mult prea timidă, dar dintr-odată asta începea să îl irite grozav.

— Am o rochie pe care mi-au dat-o surorile Rose pe care o pot modifica ca să i se potrivească lui Caroline, aşa că nu vom cheltui nimic nici în această privinţă, spuse Louisa.

— Şi mâncarea? izbucni el.

— Un bal de Cenuşăreasă nu necesită o cină. Desigur, va trebui să servim nişte gustări pentru invitaţi, dar şi acestea pot să conţină minimumul necesar.

— Şi cine are să se ocupe de toţi oaspeţii ăştia când vor sosi?

— Putem să angajăm câţiva servitori din sat. Îi pot pregăti eu.

— În două săptămâni? spuse el întorcându-se. Ai de gând să organizezi acest eveniment peste două săptămâni.

— Nu vor avea mare lucru de făcut. Doar să ia hainele şi pălăriile şi să servească gustările.

— Dar tot trebuie să îi plătim. Trebuie să cumpărăm mâncarea şi invitaţiile şi să plătim orchestra. Cum ai de gând să faci asta?

— De ce te comporţi atât de dezagreabil? spuse Louisa ridicându-se în picioare.

— Nu mă comport dezagreabil, dar ascultându-ţi toate

planurile acestea, absurditatea oricărei încercări de a organiza un bal, când nu avem fondurile necesare…

— Dar avem fonduri, avem banii pe care mi i-a dat familia Rose…

— Nu am de gând să mă folosesc de banii tăi.

— Dar au devenit şi ai tăi din clipa în care ne-am căsătorit.

— Nu am de gând să plătesc acest bal din banii pe care i-ai câştigat tu, spuse el dând din cap.

— Şi totuşi nu ai avea nicio remuşcare să foloseşti banii lui Jenny.

— Pentru că are o grămadă şi nu a muncit pentru ei!

Louise se simţi de parcă Hawk tocmai o pălmuise.

— Nu voiam să sune ca o insultă, spuse el repede.

— Crezi că ai fi avut o viaţă mult mai uşoară dacă te-ai fi căsătorit cu Jenny.

— Sigur că da, dar nu ea a intrat în blestemata aia de bibliotecă!

— Şi de câte ori ai de gând să îmi mai arunci asta în faţă?

Ai fost lipsit de scrupule, şi datoria mea era să o apăr cu orice preţ. Îţi amintesc că asta m-a costat scump. Îţi reamintesc că nici eu nu am vrut să mă căsătoresc cu tine, aşa cum nici tu nu ai vrut să te căsătoreşti cu mine, însă iată-ne aici. Ai spus că trebuie să ne descurcăm cum putem mai bine în această situaţie. Ei bine, în mod evident tu nu prea înţelegi sensul cuvântului *bine!*

Hawk se întoarse spre mama şi sora lui, căci acestea făcuseră ochii mari şi rămăseseră cu gurile căscate. Iar soţia lui – Doamne sfinte – îl provoca de fiecare dată, iar lui mai că îi venea să traverseze încăperea şi să o ia în braţe. Nu avea să fie niciodată ca mama lui. Nu avea să fie timidă, avea să îşi apere mereu punctul de vedere.

— Caroline dragă, poate că ar trebui să plecăm, spuse mama lui.

— Nu este nevoie, spuse Hawk, am spus tot ce aveam de spus.

— Îmi pare rău, Hawk, interveni Caroline. Nu trebuie să organizăm niciun bal. Am fost o egoistă că mi-am dorit atât de mult asta.

Hawk îşi încleştă mâinile şi îşi lăsă capul să cadă, înfrânt, cu inima strânsă. De câte ori mai era nevoie să îşi înghită mândria? „O singură dată, doar o singură dată. Ia banii pe care ţi-i oferă Louisa.”

— Dă jos de pe perete portretul tatălui tău, îi spuse mama lui.

— Poftim? întrebă el, privind la ea peste umăr.

— Dă jos de pe perete portretul tatălui tău.

— De ce?

— Fă ce îţi spun, spuse ea dând din cap.

Hawk traversă încăperea spre locul unde stătea agăţat portretul tatălui său. Sub acesta era aşezată una dintre cele trei sofale din cameră, iar tabloul îl înfăţişa pe tatăl său în tinereţe. Când era mai mic, obişnuia să petreacă ore bune holbându-se la chipul acestuia, încercând să îşi dea seama dacă trăsăturile erau similare cu ale lui. Nu i se părea însă că semănau prea mult.

Puse mâna pe rama tabloului şi îl ridică, după care se dădu puţin înapoi şi îl lăsă jos pe podea. Se pomeni uitându-se fix la o uşiţă cu o încuietoare încastrată în perete.

Se uită lung la mama lui în timp ce aceasta scoase o cheie, o introduse în broască, o întoarse şi deschise uşiţa. Apoi căută înăuntru şi scoase de acolo o cutie ovală, îmbrăcată în piele.

— Du asta la un bijutier. Sunt convinsă că o să îţi aducă ceva bani. Va fi mai mult decât suficient pentru balul lui Caroline.

Hawk luă cutia şi o deschise. Începu să examineze smaraldele şi diamantele sclipitoare, apoi îi aruncă o privire

întrebătoare mamei lui.

— Tatăl tău mi l-a dat în ziua în care ne-am căsătorit, spuse ea pe un ton blând.

— Şi eşti dispusă să îl preschimbi în bani pentru a-i putea oferi fiicei tale un bal?

— Am de gând să îl preschimb în bani pentru a uşura povara pe care am aşezat-o pe umerii fiului meu. Nu va aduce foarte mulţi bani, însă va fi destul, destul pentru bal şi poate şi ca să trecem iarna.

Hawk scuturã din cap.

— Trebuie să facem sacrificii, spuse ea. A sosit vremea să le fac.

— Dar tata ţi-a dat asta…

— Îmi pare rău că trebuie să spun asta, dar nu are nicio valoare sentimentală pentru mine. A fost o căsnicie lipsită de dragoste. Aşa se întâmplă atunci când te măriţi din obligaţie.

Dragă domnule Jeremy Rose,

Sper ca scrisoarea mea să te găsească sănătos şi pe dumneata, şi pe surorile dumitale. Ai fost atât de hun cu mine într-o perioadă atât de dificilă a vieţii mele, şi îţi voi fi veşnic recunoscătoare că mi-ai apărat onoarea. Aş dori să îţi cer o altă favoare, şi nu am mare lucru să vă ofer în schimbul ei, în afara de promisiunea de a-ţi găsi o soţie potrivită care să fie demnă de un domn atât de deosebit ca dumneata.

După cum vei vedea, această scrisoare este însoţită de o invitaţie la un bal de Cenuşăreasă pe care îl organizez împreună cu ducele. În cursul acestuia, încântătoarea lui soră Caroline îşi va face debutul în societate. Te rog doar să dansezi al doilea dans al serii cu ea.

Dacă îmi vei face plăcerea de a onora această rugăminte, îţi vei asigura veşnica mea recunoştinţă şi,

atunci când vei dori, te voi ajuta să îţi găseşti o şotie.

Cu recunoştinţă, a dumitale,

Ducesa de Hawkhurst

Planurile pentru bal avansau aşa cum trebuia. Louisa trimisese invitaţiile, împreună cu scrisoarea către Jeremy, şi era sigură că acesta avea să îi onoreze rugămintea.

Terminase de modificat rochia pentru Caroline şi tocmai ce petrecuse o oră plimbându-se prin grădină cu ducesa şi cu grădinarul, discutând despre florile pe care aveau să le folosească la bal. Când se întoarse la conac, descoperi că avea un vizitator.

— Doamnă Rose! Ce surpriză… neaşteptată!

— Nu este oare fiecare surpriză neaşteptată? Nu tocmai asta face să fie o surpriză?

Louisa se forţă să îi zâmbească acestei femei antipatice care venise să o vadă. Presupuse că una dintre slujitoare o condusese în holul de la intrare. Hawk plecase călare să îşi inspecteze proprietatea şi cel mai probabil Caroline se afla în camera ei, citind. Asta însemna că Louisa rămăsese singură să înfrunte dragonul, deşi asta nu era neapărat o situaţie prea nefericită.

— Vă rog să mă iertaţi, nu mi-am ales bine cuvintele, am vrut să spun că este o plăcere neaşteptată.

Doamna Rose privi în jur.

— Aşadar, aici ar trăi fiica mea dacă nu ne-ai fi înşelat aşa cum ai făcut-o. Nu te-ai descurcat deloc rău.

Louisa se gândi să îi explice că Alex era cel care îi înşelase pe toţi, dar nu văzu niciun motiv să facă asta. Femeia credea doar ce voia ea.

— Aşadar, ce vă aduce la conacul Selwyn? întrebă Louisa.

— Aş vrea să îţi vorbesc între patru ochi.

Deşi nici că putea fi vorba de o conversaţie mai

privată decât asta, totuşi se aflau încă în holul de la intrare.

— Să mergem în salon, spuse Louisa. Vreţi să trimit după ceai?

— Nu, voi fi concisă, nu este o vizită de curtoazie.

Asta nu o surprindea deloc pe Louisa. O conduse imediat pe doamna Rose în salon. Femeia se îndreptă spre fereastră şi privi afară.

— Nu am mai văzut niciodată nişte grădini atât de desăvârşite.

— Suntem foarte norocoşi că grădinarul nostru este atât de grijuliu cu ele, deşi mă îndoiesc că aţi venit până aici pentru a vorbi despre grădinile noastre.

— Nu, cu siguranţă nu pentru asta am venit, spuse ea întorcându-se spre Louisa. Ştii deja dacă această căsătorie este necesară?

— Nu, în mod cert nu ştiu, spuse Louisa refuzând să gândească orice altceva în această privinţă.

— Atunci, eşti însărcinată?

— Nu văd cum ar putea să vă preocupe asta pe dumneavoastră.

— Draga mea, sunt cât se poate de conştientă că nu prea te omori după mine, că mă consideri obraznică şi poate vulgară prin comparaţie cu propriul tău rafinament, dar îţi pot spune cu mâna pe inimă că nu vei găsi nicăieri o mamă care să îşi iubească mai mult fiicele decât mine, şi să dorească doar ce este mai bine pentru ele.

— Dacă îmi permiteţi, v-aş sugera să le lăsaţi pe ele să îşi aleagă singure soţii.

— Nu, nici gând. Corectează-mă dacă greşesc cumva, dar rămân doar trei duci necăsătoriţi: Whitson, Pemburton şi Stonehaven.

— Doar nu-l luaţi în considerare pe Whitson. Are pe puţin şaizeci de ani.

— Aceştia sunt singurii trei rămaşi?

— Da, spuse Louisa oftând.

Doamna Rose eliberă un suspin prelung.

— Nu, nu îl iau în considerare pe Whitson, dar s-ar putea să nu am de ales, spuse ea. Stonehaven a refuzat să se lase fermecat de fiicele mele. Omul e în mod evident un imbecil, aşa că nu am de gând să îi ofer lui James nişte nepoţi idioţi. Asta înseamnă că mai rămâne un singur duce, ori eu am două fiice. Asta dacă nu cumva nu eşti însărcinată, caz în care ducele tău are deveni din nou disponibil, continuă ea îndreptându-şi umerii.

Louisa scutură din cap.

— Nici măcar nu trebuie să îl întreb pentru a şti că soţul meu nu ar dori să treacă printr-un scandal de divorţ.

— Nu vorbesc despre niciun divorţ, ci despre o anulare a căsătoriei.

— Este mult prea târziu pentru asta, spuse Louisa simţind cum se îmbujorează.

— Nu neapărat. Atunci când ai mulţi bani, nu este prea târziu aproape niciodată. Cunoşteam odinioară o tânără doamnă care se încurcase cu un gentilom care nu o merita. Spre marea dezamăgire a familiei, s-a şi căsătorit cu el. Eram foarte apropiaţi de această tânără doamnă, şi Jeremy a reuşit să o convingă că nu era în interesul ei să rămână căsătorită. Cu ajutorul lui James, am reuşit să obţinem anularea căsătoriei, deşi se căsătoriseră de luni bune. Nu ştiu dacă nutreşti sentimente faţă de Hawkhurst, dar dacă te hotărăşti că nu vrei să mai rămâi căsătorită cu el şi nu eşti nici însărcinată, atunci trebuie să îmi dai de ştire, iar eu voi avea grijă ca mariajul să fie anulat.

— Anularea căsătoriei…

— Nu este la fel de scandaloasă ca un divorţ. Dacă Hawkhurst nu mai este căsătorit cu tine, va deveni disponibil pentru Jenny.

— Vreţi să spuneţi că Jenny e dispusă să se căsătorească cu el?

— O să am grijă să facă asta.

— Şi dacă nu doreşte să se căsătorească cu el?

— Lasă-mă pe mine să o conving.

Louisa nu şi-i mai putea imagina împreună pe Jenny şi Hawkhurst.

— Nu vă puneţi speranţele în această anulare a căsătoriei noastre.

— Chiar dacă asta ar însemna că Jeremy te-ar lua de soţie? spuse doamna Rose ridicând din sprânceană.

— L-aţi lăsa să mă ia de soţie după tot ce s-a întâmplat?

— Mi-a spus despre scrisoarea pe care i-ai trimis-o şi de oferta de a-i găsi o soţie. Nu văd de ce nu ai putea fi chiar tu aceasta. Scandalul creat aici nu are să te urmeze în America.

— El ştie că îmi propuneţi aşa ceva?

— Sigur că nu, dar ţine la tine şi nu i-ar fi prea greu să te ia de nevastă.

Louisa se gândi că nu mai întâlnise niciodată o femeie cu asemenea ambiţii de a urca pe scara socială.

— Iar Kate? întrebă Louisa.

— Conform planului meu, îi rămâne Pemburton ei. Vezi cât de bine se aranjează lucrurile pentru toată lumea?

— Vă jucaţi cu vieţile oamenilor.

— Negi că şi tu te-ai jucat cu Hawkhurst când i-ai permis să te seducă?

— Doamnă Rose, cred că a venit momentul să ne luăm rămas-bun, spuse Louisa ridicându-se brusc în picioare.

— Măcar gândeşte-te la ce ţi-am propus.

— Nu văd de ce mi-aş pierde vremea gândindu-mă la asta.

— Ei bine, după cum spune mereu soţul meu, nu strică dacă întrebi. Îţi doresc o zi bună, Louisa.

— Excelenţă.

— Poftim? spuse femeia întorcând capul spre ea.

— Trebuie să vă adresaţi cu titlul de Excelenţă sau ducesă. Prin căsătoria cu soţul meu am câştigat acest respect.

Spre marea surprindere a Louisei, doamna Rose îşi înclină uşor capul.

— Desigur, Excelenţă, îţi doresc o după-amiază plăcută.

Louisa nu se putu opri din tremurat nici măcar la ore bune de la plecarea acesteia. Ce îndrăzneală să vină aici şi să îi propună aşa ceva! Nu se încumeta să îi spună lui Hawk despre vizita ei, căci îşi putea imagina cât de mult s-ar fi supărat.

Sau poate că nu voia să îi spună pentru că se temea că lui i-ar părea bine-venită o anulare a căsătoriei şi o nouă ocazie de a se căsători cu Jenny. Căsătoria cu aceasta i-ar garanta siguranţa financiară şi, în plus, oare de câte ori blestemase el faptul că ea fusese cea care intrase în bibliotecă?

Balul lor de Cenuşăreasă urma să aibă loc în mai puţin de o săptămână şi mai erau o grămadă de lucruri care trebuiau puse la punct, însă Louisa simţea dintr-odată că nu mai dispune de energia necesară pentru a se ocupa de ele.

În loc de asta, stătea făcută ghem pe scaun în camera ei, uitându-se fix la patul în care cu doar o noapte înainte soţul ei făcuse dragoste cu ea atât de pasional. Pentru un bărbat care pretindea că îşi pierde interesul după ce obţine o femeie, încă mai dădea dovadă de foarte mult entuziasm atunci când o lua în braţe.

Însă acel entuziasm avea să pălească din ziua aceea, căci căsnicia lor nu făcuse decât să îi apere ei reputaţia, căci nu exista niciun copil care trebuia protejat. Cu doar o oră în urmă căpătase dovada că acesta era adevărul, şi părea că asta o secase de energie. Într-o oarecare măsură, conştiinţa acestui fapt nu făcea decât să i se pară cu atât mai odioasă trădarea fratelui ei.

Dacă ar fi ţinut incidentul doar pentru el, ea ar fi ştiut în mai puţin de două săptămâni că nu era nevoie de nicio căsătorie, în loc de asta, trădarea lui nu îi făcuse rău doar ei şi lui Hawk, ci şi lui Caroline, căci îl lipsise pe Hawk de mijloacele necesare pentru a o proteja aşa cum se cuvine. Într-adevăr, banii te făceau egalul oricui. Micul bal de Cenuşăreasă pe care îl plănuise Louisa pentru debutul lui Caroline pălea prin comparaţie cu cel pe care Hawk şi l-ar fi putut permite dacă s-ar fi căsătorit cu Jenny. Ar fi putut fi atât de grandios, atât de minuţios gândit, încât toată Londra ar fi vorbit despre el, eclipsând bârfele legate de Caroline.

Nu prea îi stătea în fire Louisei să fie nesigură în privinţa propriilor planuri, dar acum iată că aşa era şi părea mai important ca niciodată ca blânda Caroline să nu aibă parte de nici cea mai mică suferinţă în noaptea primului ei bal.

Louisa auzi un ciocănit grăbit la uşă cu câteva clipe înainte ca aceasta să se deschidă şi ca Hawk să intre în camera ei. I se strânse inima. Ajunsese să ţină atât de mult la el, şi nu îşi dorea decât să fie fericit.

— Lista cu lucrurile care trebuie făcute astăzi includea şi împodobitul sălii de bal. Credeam că aveai să vii să ne spui… începu el, avansând şi mai mult în cameră, apoi adăugă, încruntat: Louisa, e totul în regulă?

Ea încuviinţă, forţându-se să zâmbească.

— O să împodobim sala de bal mâine. Tocmai mi-am dat seama că trebuie să mă duc la Londra ca să rezolv nişte lucruri.

Hawk se aşeză pe scaunul din faţa ei.

— Draga mea, ce este? spuse el, luându-i mâna într-a lui.

Louisa fu luată prin surprindere de două lucruri: de termenii drăgăstoşi pe care îi folosea fără a părea că se gândeşte în mod special la ei, şi de faptul că începea să se

priceapă foarte bine să îi ghicească stările sufleteşti. Dar era pur şi simplu din cauza familiarităţii care se crease între ei, şi nu pentru că ar fi nutrit vreun sentiment faţă de ea.

— Tocmai am descoperit că nu... nu îţi port moştenitorul în pântece. Îmi pare rău, spuse ea oftând şi înghiţind în sec în timp ce îi strângea mâna.

— E un inconvenient care se poate remedia foarte uşor, spuse el cu un zâmbet tandru.

— Încerci să mă faci să mă simt mai bine, spuse ea, râzând uşor, dar nu îţi dai seama? Nu am avut niciun motiv să ne căsătorim.

— Ba am avut toate motivele din lume să ne căsătorim. Asta nu schimbă faptul că reputaţia ta a avut de suferit.

— Cu toate acestea, acum sunt cu mult mai conştientă de sacrificiul pe care l-ai făcut când te-ai căsătorit cu mine.

Se gândi la ce spusese mama lui despre căsătoria din obligaţie. Oare asta făcuseră ei?

— Nu e deloc neplăcut să fiu căsătorit cu tine, spuse el brusc.

Cuvintele lui nu erau în niciun caz o declaraţie de dragoste, şi tristul adevăr era că nu aveau să fie niciodată asta. Îi spusese că aveau să se descurce cum puteau mai bine în situaţia dată, ori asta însemna pentru el că nu era neplăcut să fie căsătorit cu ea. Dacă vreodată ar fi avut ocazia să îşi facă daruri, oare acestea ar fi fost lipsite de valoare sentimentală?

— Ei bine, spuse ea dregându-şi glasul, după cum spuneam, trebuie să rezolv nişte lucruri legate de bal la Londra, şi aş vrea să mă duc chiar azi acolo.

— Putem pleca de îndată ce e pregătită trăsura.

— Nu, spuse ea repede. Am o grămadă de comisioane de făcut, şi asta nu va face decât să îţi pună răbdarea la încercare.

— Nu vreau să călătoreşti singură.

— Voi fi bine, sunt o femeie măritată, nu am nevoie de însoţitor. Nu te certa cu mine când vine vorba de asta şi o să îţi aduc nişte bomboane cu coniac.

— De ce am impresia că nu eşti sinceră cu mine?

— Sunt puţin melancolică. Nu îmi dădusem seama cât de mult sperasem că sunt însărcinată. Acum pur şi simplu am nevoie să fiu puţin singură, iar călătoria la Londra îmi va oferi prilejul potrivit.

Hawk o privi preţ de câteva clipe şi Louisa se întrebă dacă minciunile pe care i le spunea îi erau scrise pe frunte.

— O să mă întorc până la căderea nopţii, îi promise ea.

— Dacă tu doreşti să călătoreşti de una singură… spuse el dându-i drumul la mână şi ridicându-se în picioare. Nu mi se pare în regulă, continuă el, scuturând din cap.

— Te rog, Hawk, îmi plăcea atât de mult să fiu o femeie independentă, să pot merge să fac cumpărături unde şi când vreau. Nu doresc să mă simt prinsă în laţul căsniciei.

Îl văzu cum se crispează dintr-odată şi îşi dădu seama că îl rănise prin cuvintele ei. Ar fi vrut să şi le retragă acum, să îşi ceară scuze, dar trebuia să se ducă singură la Londra, fără a întâlni obstacole în calea planului care începuse să capete formă în mintea ei de îndată ce îşi dăduse seama că nu era însărcinată. Era vorba despre un plan cu care el nu ar fi fost cu siguranţă de acord, dar pe care ea era hotărâtă să îl pună în aplicare. Dacă avea să aibă succes, Hawk şi Caroline ar fi avut enorm de profitat de pe urma lui.

— Prea bine atunci, ne vedem în seara aceasta la cină, spuse el întorcându-se pe călcâie şi ieşind din cameră, lăsând-o nefericită şi conştientă de faptul că în zilele care aveau să urmeze lucrurile puteau doar să se înrăutăţească.

În timp ce trăsura se îndrepta spre Londra, Louisa verifică în minte toate lucrurile care mai rămâneau de

făcut: organizarea sosirii orchestrei, comanda de gustări speciale cu carne şi de dulciuri.

În mai bine de două ore, se afla în salonul familiei Rose, după ce îi înmânase cartea de vizită majordomului, surprinsă că nu tremura ca în acea primă dimineaţă când aşteptase acolo pentru a obţine o întâlnire cu domnul şi doamna Rose.

Auzind zgomotul puternic de paşi, Louisa trase adânc aer în piept în timp ce doamna Rose intră în încăpere şi ridică din sprâncene.

— Am venit să vorbim despre propunerea dumneavoastră, spuse Louisa înghiţind în sec.

Capitolul 20

— Şi dacă nu vine nimeni? întrebă Caroline fâţâindu-se pe scaun în timp ce Louisa încerca să îi aranjeze părul.

— O, vor veni, o asigură Louisa, măcar de curiozitate dacă nu din alt motiv.

— Curiozitate în privinţa mea?

— Dar ei nu ştiu nimic despre tine, draga mea, îi spuse mama ei, care stătea deoparte, observând pregătirile. Bănuiesc că vor să ştie ce mai face ducesa văduvă şi cum se descurcă noua ducesă în căsnicia ei ad-hoc.

— Mă bucur că te-ai hotărât să participi şi tu la bal, mamă, spuse Caroline.

Louisa văzu privirea ducesei în oglindă. Era o privire îngrijorată, iar ea ştia că acesta era tentată să spună că nu şi-ar lăsa fiica să intre de una singură în gura leului. În loc de asta însă, aceasta zâmbi larg.

— Nu am mai participat de ani întregi la un bal. Ar fi chiar o prostie să ratez unul care se ţine chiar la mine în

casă, sau mai bine zis, în casa fiului meu, spuse ea dregându-şi vocea.

— Nu găsesc nicio ofensă în faptul că vă referiţi la reşedinţă ca la casa dumneavoastră, spuse Louisa. Aranjamentele florale din sala de bal sunt cu adevărat frumoase.

— Demby a reuşit să convingă unele dintre flori să înflorească mai devreme. Face miracole, asta e sigur.

— Cred că am terminat cu aranjatul părului, spuse Louisa, dându-se câţiva paşi înapoi.

— Este minunat, spuse Caroline întorcându-şi capul într-o parte şi în cealaltă.

— Hai să te ajut să îţi pui rochia.

Ceva mai târziu, Caroline se privea în oglindă cu lacrimi în ochi.

— Cred că arăt ca o prinţesă a zânelor, spuse ea. Cum ţi se pare, mamă? întrebă ea, învârtindu-se.

Louisa fu dezamăgită să o vadă pe ducesă privindu-şi fiica cu un aer nemulţumit. „Te rog, nu îi distruge speranţele în seara aceasta.”

— Cred că lipseşte ceva, spuse ducesa scuturând din cap. Ia întoarce-te, poate reuşesc să îmi dau seama ce poate fi.

Caroline părea atât de îngrijorată, că Louisa simţi că i se face milă de ea.

— Nu văd nimic în neregulă, bâigui Caroline.

— Mi-am dat seama care este problema, spuse ducesa, petrecându-şi mâinile pe după gâtul lui Caroline şi încheind la spate un colier de perle. Gata. Fiecare doamnă de familie bună trebuie să aibă perle. Acestea au fost ale mamei mele şi acum sunt ale tale.

Louisa nu îşi putu stăpâni lacrimile privindu-le pe mamă şi pe fiică îmbrăţişându-se. Tot ce putea face era să spere că seara aceea avea să fie la fel de minunată cum se gândise ea că va fi, căci, până la urmă, avea să o coste tot

ce avea mai drag pe lume.

*

Stând în picioare lângă fereastră, în bibliotecă, Hawk dădu pe gât coniacul dintr-un foc. Nu era decât un nenorocit de bal, şi nu îşi putea da seama de ce era atât de agitat.

Nu ştia dacă să se roage să nu vină nimeni sau toată lumea. De ce fusese de acord cu toată nebunia aceea? Sora lui era încă atât de tânără şi de inocentă.

Avea să danseze el cu ea, apoi Falconridge, şi apoi cine? Nu se aştepta ca Ravensley să-şi arate mutra de trădător. Poate că ar fi reuşit să determine pe cineva cu un titlu mai puţin important să danseze cu ea. Un al doilea sau al cincilea fiu dintr-o familie importantă, însă chiar şi gândul că avea să danseze cu cineva îl făcea să nu se simtă deloc în largul lui. Dacă bărbatul respectiv încerca să o seducă, să rămână singur cu ea, să profite de ea? Doamne sfinte, dacă cumva un bărbat de teapa lui o invita la dans?

Se rugă să nu aibă niciodată fiice de care să aibă grijă. Nu era deloc uşor să îi încredinţezi o fată tânără şi inocentă unui alt bărbat. Era mult mai bine să ai fii. Aceştia ştiau să aibă singuri grijă de ei, deşi bănuia că fiicele Louisei nu s-ar descurca nici ele prea rău în acest domeniu. Ea în mod clar ştia să îi ţină piept. Numai de nu ar fi intrat în biblioteca lui Pemburton pentru a face asta.

— Hawk?

Aruncă o privire peste umăr şi aproape rămase fără suflare. Caroline făcu un pas spre el, zâmbind timid.

— Ce părere ai?

Era atât de frumoasă îmbrăcată în alb, cu umerii şi gâtul dezgoliţi.

— Acest bal se anulează, izbucni el. Du-te imediat la tine în cameră. Louisa!

Aceasta apăru parcă din pământ, la fel de frumoasă, însă nu avea timp să îi aprecieze cu adevărat frumuseţea în clipa aceea.

— Nu se ţine niciun bal, spuse el. Eu şi cu tine o să stăm pe treptele de la intrare şi o să înştiinţăm pe toată lumea care vine că cineva din casă are o boală contagioasă, aşa că trebuie să îşi ia de îndată tălpăşiţa.

— Ai înnebunit de-a binelea? întrebă ea.

— Credeam că nu se poate întâmpla ceva mai rău decât să fie ignorată, dar văd că va fi mult mai rău dacă îi va pica cu tronc vreunui tânăr, şi nici nu mă îndoiesc că asta se va şi întâmpla de altfel. Şi dacă e vreun netrebnic ca mine?

— Nu se poate, pentru că nu este nimeni ca tine.

— Încerci doar să mă linişteşti.

— Încerc să te fac să te calmezi. O să o supraveghez îndeaproape toată noaptea, şi nu va profita nimeni de ea.

— E prea drăguţă. Nu te poţi încrede în gentilomi.

— Louisa mi-a explicat deja asta, spuse Caroline râzând. Nu trebuie să merg nicăieri neînsoţită, continuă ea, ridicând un deget înmănuşat. Nu trebuie să dansez în mai mult de două rânduri cu acelaşi bărbat, continuă, ridicând un al doilea deget. Trebuie să consider că bărbaţii vor doar un singur lucru, spuse, ridicând al treilea deget.

— Şi cam care ar fi acela? întrebă Hawk uitându-se urât la soţia lui şi simţind cum i se strânge stomacul.

— Un sărut, spuse Caroline, cât se poate de inocent. În plus, nu trebuie să îi permit nici unui gentilom să mă sărute în această seară. Nu trebuie să părăsesc sala de bal, continuă ea, ridicând un alt deget. Şi trebuie să stau cât mai aproape de tine în orice moment, încheie ea, ridicând degetul mic.

— Şi tu crezi că toate astea or să o protejeze? o întrebă el pe Louisa.

— Nu, bănuiesc că o să o protejeze privirea ta

încruntată. Credeam că vrei să se bucure de atenţie.

— Vreau să fie fericită.

— Dar voi fi, îţi promit, spuse Caroline traversând camera şi luându-i mâinile înmănuşate într-ale ei.

— Dacă în vreun moment vei dori ca acest bal să se oprească, trebuie doar să îmi spui şi îi voi trimite pe toţi acasă fără remuşcări, spuse el privind-o lung în ochii negri.

Caroline se ridică în vârful picioarelor şi îl sărută pe obraz.

— Nici că mi-aş putea dori un frate mai bun, spuse ea.

Poate că ea nu îşi dorea un frate mai bun, dar el simţea că merita cu prisosinţă unul mai bun, aşa cum şi soţia lui merita un bărbat mai bun. Existaseră destule momente în viaţa lui în care simţise că nu merita să fie duce.

Privirea i se îndreptă, pe lângă sora lui, asupra soţiei sale, care părea perfect convinsă că avea să fie o seară reuşită, şi nu putu decât să se declare de-a dreptul impresionat. Se gândi să îi spună că arăta minunat, însă îşi înghiţi cuvintele, căci seara aceasta îi aparţinea lui Caroline.

Îşi mută privirea asupra mamei lui, care, spre deosebire de Louisa, nu părea la fel de sigură de succes. Aceasta părea de-a dreptul îngrozită, ori el nu voia decât să o scutească de orice disconfort pe care l-ar fi putut simţi.

— Mamă, cred că eu şi Louisa ne putem descurca să întâmpinăm oaspeţii singuri dacă nu te simţi bine.

— Eu am adus asta asupra noastră, aşa că nu am de gând să mă sustrag responsabilităţilor mele.

Hawk observă o umbră de durere trecând peste chipul lui Caroline. Îi luă mâna înmănuşată şi i-o duse la buze.

— Nu te consideră o datorie, maimuţică, nimeni nu te consideră astfel. Eşti un dar nepreţuit.

Lui Caroline i se umplură ochii de lacrimi, căci cuvintele lui nu-şi atinseră scopul dorit de a o înveseli.

— Nu o să te fac de ruşine în seara asta.

— Dar nu ai făcut-o niciodată, Caroline.

Fata îşi duse o mână la piept.

— Respir cu atâta dificultate, că mi-e teamă că am să leşin.

— Nu trebuie să leşini până nu eşti sigură că este vreun gentilom prin preajmă care să te prindă, se auzi mama sa.

— Este prima oară când dai un semn cât de mic că ar putea exista un domn şi pentru mine.

— Sigur că va fi draga mea, sunt convinsă de asta.

— Haideţi, haideţi, aud trăsurile sosind, spuse Louisa bătând din palme. Dacă pot spune aşa, niciunul dintre noi nu va putea uita această seară.

*

Hawk stătea alături de soţia lui în sala de bal, cu inima-n gât. Nu fusese atât de agitat nici când participase la primul lui bal. Dacă se gândea mai bine, de fapt nu fusese deloc agitat în noaptea aceea sau în oricare alta. Asta însă era înainte să ştie ce însemna să-şi poarte sora care tremura de frig în braţele sale, în timp ce el îşi croia cu greu drum prin mlaştină, conştient că aceasta era la un pas de moartei

— Sper să nu plouă în seara asta, murmură el.

— Nu va ploua, spuse Louisa de parcă ar fi putut prevedea cum va evolua vremea cu aceeaşi uşurinţă cu care se ocupase de organizarea balului. O să fie o seară minunată.

— Eşti o optimistă convinsă.

Louisa întoarse brusc capul la auzul cuvintelor lui ironice.

— Ai prefera să fiu vreo acriturâ? Cred că aş putea să fiu şi aşa dacă asta este ceea ce îţi doreşti.

— Iartă-mă, eu… începu el, zâmbindu-i.

— Eşti agitat, spuse ea, nevenindu-i parcă să-şi creadă ochilor.

— Simt îngrijorat. După cum ştii deja, Caroline nu se descurcă prea bine când e dezamăgită de ceva, spuse Hawk cu voce scăzută, astfel încât sora lui, care se afla lângă el, să nu îl poată auzi. Apoi se aplecă spre Louisa, inspirând binecunoscutul ei parfum şi dorindu-şi să îşi apropie şi mai mult nasul de gâtul ei şi să inspire şi mai adânc aroma.

— Nu va fi dezamăgită, ai încredere în mine.

— Dar cum poţi fi atât de sigură de asta?

Hawk observă o uşoară umbră de vinovăţie traversând chipul Louisei, de parcă era pe punctul de a-i explica de ce era atât de sigură, însă primii lor oaspeţi începeau deja să intre pe uşile care dădeau spre salon. Balul nu îi costase chiar atât de mult cât se aşteptase el, însă nu fusese nici ieftin. Cu toate acestea, spera să îi coste doar parale, şi să nu se încheie şi cu inimi frânte.

O sfătuise pe Louisa să nu se uite la bani şi, din câte se părea, ea se conformase. Nu ştia unde reuşise să găsească servitori care să le însoţească oaspeţii în camerele pe care ea hotărâse să le folosească pe post de garderob. Acolo îşi puteau lăsa redingotele şi şalurile, şi să se aranjeze puţin înainte de a veni în salon, unde erau întâmpinaţi cu gustări uşoare.

De-abia după aceea, după ce se împrospătau puţin după călătoria cu trăsura, îndrăzneau să se aventureze în sala de bal unde erau întâmpinaţi de gazdele lor, alături de Caroline şi mama ei. Simţea că i se rupe inima când vedea cât de plină de speranţă era Caroline şi cât de îngrijorată era mama lui, atât de evidente erau aceste simţăminte pe chipurile lor. Dacă nu ar fi fost distras de la ţelul lui de a se căsători cu Jenny Rose, această seară ar fi fost un succes garantat. În aceste condiţii însă, îi era teamă că era sortită

eşecului, căci Caroline nu avea nici zestre, nici tată... şi în timp ce oaspeţii continuau să intre în sala de bal, îşi dădu seama că nu avea nici partener de dans.

— Te rog nu te mai încrunta aşa, îi şopti Louisa după o vreme.

— Lucrurile nu merg prea bine.

— Ai răbdare. Te pot asigura că totul va fi bine, îi spuse ea cu ochii pe uşă

Apoi o văzu jubilând, mulţumită nevoie mare. Hawk se uită în pragul uşii şi se simţi de parcă tocmai îi dăduse cineva un pumn în stomac. Îi zări apropiindu-se de ei tocmai pe cei doi oameni pe care se aştepta mai puţin să îi vadă aici: Jenny şi Jeremy Rose.

— Cred că sunteţi la fel de frumoasă cum mi-a spus fratele meu, îi dezvălui Caroline lui Jenny după ce fură făcute prezentările.

— Caroline, bombăni Hawk.

— Of, îmi pare rău, probabil că nu ar fi trebuit să spun aşa ceva. Nu am mai întâlnit niciodată un american până acum.

— Ei, nu suntem chiar atât de diferiţi, spuse Jenny.

— Sunteţi grozav de bogaţi.

— Caroline, murmură Hawk.

— Of, iar am spus ceva greşit. Îmi pare rău, dar sunt foarte emoţionată.

— Cred că sunteţi încântătoare, spuse Jeremy Rose. Îmi puteţi acorda onoarea primului vals?

Hawk nu îşi putea da seama cine se holba mai mult la Jeremy, el sau Caroline.

— O, da, da, domnule Rose, aş fi onorată.

— Dacă mi-aţi putea da carneţelul de dansuri, ca să nu uitaţi...

— O, dar nu voi uita, deşi ar fi drăguţ să am numele dumneavoastră pe listă, spuse ea desprinzând-o de la încheietură şi privind fascinată cum acesta îşi scria numele

pe carneţelul ei de dansuri şi apoi pe al lui, înainte de a i-l înapoia pe primul.

Lăsă să îi cadă apoi carneţelul şi cartea de vizită în buzunarul de la haină.

— Aş dori să îţi vorbesc înainte de dans, spuse Hawk încet.

— Nu prea cred, spuse Jeremy zâmbind ca un om obişnuit să i se facă pe plac.

— Dacă încerci măcar să…

— Hawk, îl certă Louisa în timp ce mâna ei mică îl strângea de braţ. Nu strica totul.

El se uită spre ea.

— Ai încredere în mine, adăugă ea.

El dădu din cap şi se întoarse spre nou-veniţi.

— Vă mulţumim că aţi venit, se forţă să spună.

— Îmi pare rău că nu poate fi şi Kate aici în această seară, spuse Jenny cu voce scăzută. A început să citească un roman nou şi pur şi simplu nu s-a putut desprinde de el.

— Îi plac atât de mult cărţile, încuviinţă Louisa.

— Încep să cred că îi plac puţin cam prea mult.

Deşi Hawk nu o văzu pe Louisa făcând semn că orchestra putea începe, probabil că făcuse asta, pentru că acordurile care însoţeau primul dans, un cadril, răsunară de îndată în încăpere.

— Ar trebui să îi faci onoarea surorii tale de a-i oferi acest prim dans, spuse Louisa. Pot să mă ocup eu de primirea invitaţilor.

Hawk era mai mult decât dispus să lase obligaţiile acestea pe mâna ei.

— Domnişoară Caroline, îmi faceţi plăcerea de a îmi acorda acest dans? spuse el întorcându-se spre sora lui.

Chipul lui Caroline se lumină de parcă ar fi oglindit mii de lumini electrice. Deşi nu avea încă electricitate pe proprietăţile lui, Hawk văzuse cum aceasta devenea din ce în ce mai accesibilă prin Londra, însă strălucirea aceasta

pălea prin comparaţie cu cea din ochii lui Caroline.

— Aş fi onorată, Excelenţă.

Hawk îi oferi braţul şi se gândi că, poate, măcar preţ de o clipă, totul avea să fie bine.

Capitolul 21

— Vrei să nu mai stai aşa încruntat? îl întrebă Louisa. Cu privirea ta fioroasă, o să sperii pe oricine ar dori să mai danseze cu ea.

Hawk îşi coborî privirea spre ea şi Louisa trebui să se controleze puţin pentru a nu se face mică-mică sub apăsarea asprimii vădite în ea. Venise la ea de îndată ce se încheiase primul dans al lui Caroline, imediat înainte de al doilea dans şi primul vals al serii, şi insistase să îşi lase deoparte îndatoririle de gazdă, făcându-i plăcerea de a dansa cu el.

Ar fi fost onorată de invitaţia lui dacă el chiar şi-ar fi dorit să danseze cu ea. Acum însă îşi dădea seama că era doar un partener de dans găsit la repezeală, care îi oferea o scuză să se afle în apropierea lui Caroline în timp ce aceasta se lăsa purtată pe ringul de dans de Jeremy Rose. Hawk nu se mişca neapărat în ritmul muzicii, cât mai degrabă în funcţie de mişcările de vals cu care Jeremy o conducea pe Caroline prin sală.

— Nu am încredere în el, spuse el.

— Şi de ce nu?

— Nu poţi nega că te-a apărat plin de înfocare.

— Da, chiar mai mult decât a făcut-o fratele meu, trebuie să recunosc, însă în ochii mei, acţiunile sale îl fac un om demn de admiraţie şi o persoană de încredere.

— Da, în ceea ce te priveşte, însă dacă se hotărăşte să se răzbune pe mine, nici că poate realiza asta mai bine

decât făcând-o să sufere pe Caroline.

— Cu siguranţă nu te poţi gândi că îi stă în fire să rănească o femeie inocentă.

Hawk scutură din cap, şi Louisa observă îngrijorarea care i se întipărise pe chip. Cât de mult şi-ar fi dorit ca măcar o părticică din această să fie din pricina ei.

— Nu are să o facă să sufere, îl asigură ea.

— Însă ea tot va suferi atunci când se va întoarce lângă mama ei şi niciun alt gentilom nu o va invita la dans.

— Îndrăznesc să spun că atunci când Caroline se va întoarce lângă mama ei, carneţelul ei de dansuri se va umple cât se poate de repede.

— Ba nu se va întâmpla aşa ceva.

— Vrei sa facem pariu?

Hawk îşi miji ochii.

— Pe ce pariem?

— O oră de plăcere pentru câştigător şi o oră de plăcere refuzată învinsului.

— E o propunere destul de îndrăzneaţă. Te afli în situaţia în care să poţi duce pariul la bun sfârşit?

Louisa ştia ce o întreba de fapt. Deşi problemele femeieşti se încheiaseră cu câteva zile înainte, nu îi spusese nimic, întrucât era important să nu se întâmple nimic care să o lase însărcinată, astfel încât planul ei să nu dea greş. Cu toate acestea, îşi dorea o ultimă noapte în braţele lui, o ultimă noapte de pasiune, şi oricum el o învăţase că există moduri de a avea parte de plăcere fără riscul de a rămâne însărcinată.

— Da, spuse ea încet.

— Aşadar, dacă lista de dansuri a lui Caroline nu se umple, îmi vei face toate plăcerile, refuzându-ţi-le pe ale tale?

Louisa încuviinţă din cap, simţindu-se dintr-odată extrem de agitată. Hawk zâmbi încrezător cu acea siguranţă a cuceritorului în faţa unei prade sigure.

— Accept termenii pariului.

— Aşadar, îmi vei aduce plăcere după cum îţi voi cere şi nu vei face nimic pentru propria plăcere? repetă ea.

— Asta în cazul în care voi pierde, ceea ce, din păcate, nu se va întâmpla.

— O, dar vei pierde cu siguranţă. Dacă îţi aduci aminte, eu am fost cea care a alcătuit lista invitaţilor.

Hawk îşi aplecă uşor capul într-o parte, de parcă ar fi căzut pe gânduri.

— Şi ce plan şiret ai pus în aplicare?

— Priveşte în jur, Excelenţă. Vei vedea mame discutând cu fiii lor. Acestea au fiice care participă la bal. În plus, veţi vedea surori care discută cu fraţii lor şi îndrăznesc să spun că acestor fraţi le pasă la fel de mult de fericirea surorilor lor cum îţi pasă şi ţie de fericirea surorii tale. Mamele şi fiicele au ceva în comun: nu îşi doresc niciun fel de competiţie pentru Jeremy Rose. Cum nu pot cere ca el să le invite la dans, îşi pot încuraja însă fiii şi fraţii să o ţină ocupată pe doamna care i-a atras atât de repede atenţia, astfel încât acesta să nu mai poată dansa încă o dată cu ea.

— Crezi că un bărbat care urmează să devină duce sau conte va da vreo atenţie unei doamne cu o descendenţă incertă?

— Mă îndoiesc că îţi vor cere mâna ei, dar cu siguranţă o vor invita la dans. Asta, sau vor avea parte de un scandal în toată regula pe drumul spre casă şi, până la urmă, faci două ore bune până la Londra.

Louisa văzu atunci un licăr de apreciere în privirea lui Hawk şi pentru prima oară de când sugerase organizarea acestui bal, văzu că orice urmă de îngrijorare dispărând de pe chipul lui.

— Obrăznicătură ce eşti, spuse el izbucnind într-un râs zgomotos, care o făcu şi pe ea să afişeze un zâmbet larg.

Când se opri din râs, nu mai urmărea fiecare mişcare

a lui Jeremy, ci o privea pe ea.

— Eşti de o inteligenţă diabolică, spuse el încet. Ai reuşit tu să îi manipulezi cu atâta uşurinţă pe oaspeţii noştri…

Louisa se temu că avea să se refere şi la modul în care îl manipulase atunci în bibliotecă, ori ea nu dorea să întoarcă conversaţia spre noaptea în care visele amândurora fuseseră distruse.

— O cunosc pe sora ta de puţină vreme, dar am ajuns să ţin mult la ea şi nu am vrut ca primul ei bal să fie la fel de dezamăgitor ca al meu.

— Primul tău bal a fost dezamăgitor?

Louisa încuviinţă.

— Nu m-am bucurat de atenţia la care sperasem.

— Oare are parte vreo femeie de atenţia la care se aşteaptă?

— Să sperăm că frumoasa Caroline va avea.

*

— Eşti sigură că e totul în regulă cu Kate? o întrebă Louisa pe Jenny în timp ce se plimbau prin grădină.

Când ajunsese la bal, Jenny o sfătuise pe Louisa să îşi păstreze un loc liber în carneţel în timpul celui de-al şaselea dans, ca să se poată plimba puţin împreună prin grădină şi să îşi împărtăşească ultimele veşti. Louisa nu putu să nu observe că Jenny alesese tocmai dansul care îi distrusese ei reputaţia.

Să lipsească la unul dintre dansuri era o adevărată provocare pentru Jenny, şi una mult mai mare pentru Caroline. Louisa nici că putea fi mai fericită văzând cum sora lui Hawk radia de fericire. Până şi mama lui Hawk dăduse o tură pe ringul de dans în compania ducelui de Whitson.

— Kate a devenit din ce în ce mai retrasă în ultima

vreme. Nu o înţeleg. Cum poţi prefera o carte unui bal? De parcă nu ai găsi cartea tot la locul ei când te întorci acasă.

— Nu pare să se dea deloc în vânt după baluri.

— Nu, nu au fost niciodată pe placul ei. Ai vreo veste de la fratele tău? întrebă Jenny după ce făcură câţiva paşi în tăcere.

— Nu şi, pentru moment, nici nu doresc să ştiu nimic de el. Poate că în timp am să îl iert, însă acum rănile sunt încă deschise.

— Nici eu nu vreau să îl mai văd, spuse Jenny.

— A încercat să te viziteze? întrebă Louisa, surprinsă de îndrăzneala lui.

Jenny se îndepărtă de potecă şi o trase pe Louisa deoparte în întuneric.

— Mă vedeam cu el în secret.

— Când se întâmpla asta? spuse Louisa, uitându-se lung la ea.

— În timpul mai multor ieşiri de-ale noastre... când credeai că am plecat să îmi aranjez părul.

— Nu pot să cred că m-ai păcălit astfel.

— Da, ştiu, mă simt îngrozitor. Îmi plăcea să mă furişez şi să fac prostioare. În plus, el era tare priceput în a mă ajuta să experimentez pasiunea. Uneori îmi e dor de asta, însă simt că atunci când te-a trădat, mi-a trădat şi mie încrederea.

— Mama ta ţi-a spus despre înţelegerea noastră? spuse Louisa privind-o atent din umbră.

— Da, mi-a spus, şi sunt complet de acord.

— Pentru că te simţi vinovată?

— Pentru că asta îmi doresc. Numai să fii tu sigură că asta vrei, spuse ea strângându-i mâna Louisei.

— Nu am nicio îndoială.

— Nu i-ai spui lui Hawkhurst despre asta, nu-i aşa?

— Nu, am de gând să îi spun mâine. Are şi aşa destule pe cap în seara asta.

În plus, Louisa se temea că Hawk nu avea să primească prea bine vestea, iar ea dorea să mai petreacă o ultimă noapte alături de el înainte de a-i spune totul.

Louisa şi Jenny se pregăteau să se întoarcă înăuntru, când Louisa zări un bărbat stând afară, în faţa unei ferestre îndepărtate, şi privind înăuntru, în sala de bal. Lumina palidă a lămpilor cu gaz şi a lumânărilor scânteietoare pe care ea le aşezase pe diferite mese prin sal de bal se răsfrânse doar preţ de o clipă asupra lui în timp ce se apropia de fereastră, doar pentru a se îndepărta apoi repede, de parcă i-ar fi fost teamă să nu fie descoperit.

— Cred că am să mă mai plimb puţin prin grădină, spuse ea în timp ce se apropiau de terasă.

— Dar următorul dans va începe cât de curând, spuse Jenny.

— Carneţelul meu de dansuri e gol.

— Poate că soţul tău doreşte să danseze cu tine.

Deşi nu îi dăduse de înţeles că ar dori să o mai invite la vreun alt dans, bănuia că se putea întâmpla oricând.

— Nu întârzii mult. Hai, du-te, ştiu sigur că tu eşti aşteptată.

Louisa rămase pe loc până când Jenny dispăru înăuntru, după care îşi croi drum pe pajişte, cu precauţie, asigurându-se că niciunul dintre cei care se mai plimbau prin grădină nu o observă. Era invizibilă, mereu invizibilă.

Nici măcar bărbatul care privea în sala de bal nu o observă, deşi acum că era mai aproape de el, îi putea distinge chipul. Nu ieşise de tot din raza luminii, şi Louisa simţi cum i se strânge inima privindu-l.

— Bună seara, Demby, spuse ea încet.

Acesta se întoarse panicat, dându-se puţin înapoi cu un aer vinovat, de parcă l-ar fi prins încercând să fure argintăria familiei.

— Excelenţă, îmi cer scuze că spionam. Voiam doar să îmi văd florile, să mă asigur că ducesa văduvă se poate

mândri cu ele.

— Bănuiesc că sunt două flori care ţi-au atras atenţia în mod special, spuse ea apropiindu-se şi mai mult de fereastră şi privind cu atenţie prin ochiul de geam.

— Vă pot sigura că mă îngrijesc în aceeaşi măsură de toate florile mele.

— Dacă îmi permiţi, Demby, cunosc prea bine privirea unui tată care îşi priveşte fiica cu toată dragostea, spuse ea întorcându-şi privirea de la fereastră.

— Vă asigur că nu ştiu despre ce vorbiţi, dacă o privesc pe domnişoara Caroline de parcă ar fi fiica mea este doar pentru că ştiu familia de atâta vreme.

— Desigur, te rog să mă ierţi, a fost un gând năstruşnic din partea mea. Cu toate acestea, cred că domnişoara Caroline este foarte frumoasă în această seară.

— Da, aşa este, spuse el încet.

— Ca şi ducesa de altfel.

— Pentru mine ea a fost mereu frumoasă, spuse el retrăgându-se uşor în umbră. V-aş fi recunoscător dacă nu aţi spune nimănui despre gestul meu grosolan de a privi pe fereastră. După cum am spus, am vrut doar să verific că totul era în regulă cu florile mele.

— Nu voi spune nimănui. Bucură-te de muzică, Demby, şi de frumuseţea florilor tale, spuse ea strângându-l uşor de braţ, după care îl lăsă acolo, fără a se mai întoarce pentru a vedea dacă acesta plecase într-adevăr, sau dacă se apropiase şi mai mult de fereastră pentru a privi preţ de o clipă ceva la care nu putea lua niciodată parte, o bucurie la care era un veşnic observator.

Aproape că ajunsese la uşa care dădea spre terasă, când Jeremy ieşi afară.

— Mă eviţi?

— Sigur că nu, spuse ea zâmbind, însă în calitatea mea de gazdă am fost destul de ocupată.

— Ai găsit însă timp pentru sora mea.

— Acum îmi fac timp pentru tine. Vrei să mergem înăuntru să dansăm?

— Nu cred că aş mai putea suporta încă o privire fioroasă din partea soţului tău. Hai să facem un tur al grădinii.

Louisa deveni dintr-odată neliniştită, ceea ce i se păru destul de prostesc. Oare ce ar spune Hawk dacă i-ar vedea plimbându-se împreună? L-ar putea convinge că era vorba de un gest inocent, era sigură de asta. Îl urmă pe Jeremy de-a lungul potecii luminate.

— Nu i-ai spus despre planurile tale, nu-i aşa? întrebă el.

— Nu.

— Mama mea se pricepe de minune să îi manipuleze pe oameni ca să facă ce vrea ea. Eşti sigură că asta vrei?

— Da.

— S-a purtat urât cu tine?

— Nu s-a purtat urât cu mine, dar ştiu că regretă că eu am fost cea care a intrat în bibliotecă, şi nu Jenny.

— Dar tu? Regreţi că tu ai fost cea care a intrat în bibliotecă?

— Nu trebuie să te căsătoreşti cu mine dacă nu vrei, spuse ea pentru a-l împăca, preferând asta unei minciuni.

— E prea târziu pentru asta, mama m-a intimidat deja ca să obţină încuviinţarea mea. Habar n-ai, dar căsătoria cu fiica unui conte o să mă transforme în cel mai invidiat bărbat din New York.

— Şi o va face pe mama ta foarte fericită.

— Aşa este, şi chiar vreau să fie fericită. Făcură câţiva paşi în tăcere. E pe moarte, spuse el repede.

— Cine? spuse Louisa oprindu-l cu o atingere a braţului.

— Mama. Jenny şi Kate nu ştiu asta, dar din acest motiv îşi doreşte cu atâta disperare să le vadă măritate.

— Ca şi pe tine, de altfel.

— Da, ca şi pe mine.

— Cât timp mai are?

— Cam un an, spuse el dând din cap. Ţi-am spus asta doar pentru că nu aş vrea să o judeci prea aspru. Are intenţii bune…

— Dar ar putea să paveze nişte drumuri spre iad cu ele.

— Să sperăm că nu va fi cazul.

Louisa scutură din cap. Iadul ar fi însemnat să rămână alături de Hawkhurst ştiind că erau împreună doar din întâmplare. Nu o dorise. Se mulţumise cu ea doar din obligaţie, şi dacă aflase un lucru despre el în timpul căsniciei, acesta era că îşi lua obligaţiile în serios.

— Îmi pare cu adevărat rău de mama ta, spuse ea încet.

— Mulţumesc. Acum însă gata cu melancolia, m-am hotărât să risc un vals cu tine.

Louisa izbucni în râs. Jeremy era bun şi agreabil. Avea să fie fericită cu el. Imediat ce trecea peste chinul cumplit al despărţirii de Hawkhurst.

*

— O, Hawk! strigă Caroline, alergând spre el în clipa în care el şi Louisa intrară în bibliotecă după ce ultimele trăsuri cu oaspeţi se îndepărtară în noapte. Îi cuprinse gâtul cu braţele şi îl îmbrăţişă cu putere. Mulţumesc! îţi mulţumesc pentru că mi-ai oferit cea mai minunată noapte din viaţa mea!

Ţinând-o aproape, Hawk privi pe lângă ea spre soţia lui, care stătea în apropiere cu un zâmbet blând pe chip.

— Cred că Louisa merită toate laudele, spuse el.

Caroline îi dădu drumul, se întoarse cu faţa spre Louisa şi o îmbrăţişă şi pe ea.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Mi-a făcut mare plăcere să mă ocup de toate.

— Chiar şi dacă nu voi merge niciodată la un alt bal, tot voi fi fericită.

— Cred că vei merge la multe baluri.

— Nu pot să cred cât de bine a decurs totul, spuse mama lui, îndepărtându-se de cămin.

— Am observat că ai dansat cu Whitson, spuse Hawk în timp ce se îndreptă spre măsuţă şi turnă vin de Bordeaux în patru pahare.

— Da, uitasem ce bărbat fermecător este, spuse mama lui.

Hawk se întrebă dacă farmecul acestuia ar fi fost destul cât să o îmbie pe mama lui să se întoarcă la Londra. Le înmână doamnelor câte un pahar, după care îl ridică pe al lui.

— Aş vrea să închin în cinstea lui Caroline şi a debutului ei strălucit în societate, precum şi a frumoasei mele soţii, care a făcut în aşa fel ca totul să fie cu adevărat splendid.

Îi făcu plăcere să o vadă pe Louisa roşind în timp ce îşi sorbea vinul. Deşi balul organizat de ei fusese unul mic, cu doar cincizeci de cupluri invitate, Louisa se ţinuse de cuvânt şi fusese foarte selectivă. Cei invitaţi nu se scandalizau uşor, întrucât majoritatea trecuseră prin propriile scandaluri de familie. În afară de familia Rose, desigur, dar aceştia nu erau britanici, ori asta îi făcea scandaloşi prin definiţie. Avea o soţie tare isteaţă, care îi prezentase sora în societate mai întâi în faţa celor care nu aveau de ce să arunce cu pietre, fiind ei înşişi pătaţi într-un fel sau altul. Nu era de mirare că reuşise să obţină postul de însoţitoare în înalta societate, căci nu se lăsa intimidată prea uşor. Cunoştea bine persoane cu influenţă. Avea un râset care îi gâdila plăcut urechile şi un zâmbet orbitor, şi făcuse un pariu obraznic cu el pe care Hawk de-abia aştepta să îl onoreze. Mai era de mirare că o adora?

Doamne sfinte, gândul acela îl făcu să i se oprească vinul în gât. Îşi acoperi gura şi tuşi pentru a-şi reveni, apoi tuşi din nou în timp ce mama lui îl bătea uşor pe spate.

— Te simţi bine? îl întrebă aceasta.

— Da, dar cred că voi trece la coniac, spuse el, apropiindu-se de măsuţă şi turnându-şi o porţie generoasă.

— Sunt atât de obosită şi, cu toate acestea, sunt sigură că nu voi putea dormi, spuse Caroline căscând.

— Vino, o îndemnă mama ei, o să te ajut să te pregăteşti de culcare.

Caroline se îndreptă spre uşă, după care se opri şi se întoarse.

— Miezul nopţii a venit şi a trecut şi nu m-am transformat deloc în dovleac, spuse ea.

— Ţi-am promis că nu va fi cazul, spuse Louisa.

— Aşa este. Îţi mulţumesc din nou, spuse ea ieşind din cameră.

Ducesa văduvă mai rămase câteva clipe.

— Da, draga mea, îţi mulţumim pentru tot ce ai făcut pentru noi toţi.

Hawk văzu cum ochii Louisei se umplu de lacrimi.

— Mi-a făcut plăcere, Excelenţă, spuse ea.

Într-un final, mama lui ieşi şi ea din cameră şi atunci Hawk se îndreptă spre Louisa şi o luă în braţe. Ea scoase un mic ţipăt în timp ce îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui.

— Credeam că nu mai pleacă, am un pariu de onorat, spuse el.

*

Nu o lăsă să îl atingă. Louisa nu luase şi asta în considerare.

— Dar pariul era să îmi faci mie pe plac, ori mie îmi face plăcere să te ating, îi spuse ea.

— Pariul presupunea şi ca mie să mi se refuze

plăcerile, ori mie îmi face plăcere să mă atingi, aşa că nu poţi face asta.

— Hawk...

— Poate mai târziu, spuse el cu o voce joasă, provocatoare.

Îşi scoase însă şi el hainele, după ce o dezbrăcă complet pe ea, şi numai privindu-i silueta perfect sculptată, Louisa simţi cum se umple de plăcere. Hawk reuşi pentru o bună bucată de vreme să se ţină departe de atingerea ei, acordând extrem de multă atenţie gleznelor şi gambelor ei, gropiţelor de pe spatele ei. Folosi un fel de ulei parfumat pe care nu vru să spună de unde îl avea, care îi făcu mâinile alunecoase. Şi le trecu încolo şi încoace pe pielea ei, şi Louisa simţi că se topeşte din ce în ce mai mult cu fiecare mângâiere a lui. Uneori îl putea auzi gemând de parcă gesturile sale i-ar fi provocat la fel de multă plăcere ca şi ei. Poate că, într-adevăr, era imposibil să oferi plăcere fără a primi înapoi măcar o mică parte.

Ce pariu prostesc făcuse şi ea. Era o adevărată tortură să nu îl poată atinge în timp ce el o atingea. Ori de îndată ce mâinile lui îşi începeau opera, gura lui urma cu măiestrie acelaşi drum, încet, fără grabă. Dinţii lui îi apucau uşor pielea delicată, apoi limba lui venea să o mângâie, de parcă şi-ar fi cerut iertare.

Când o răsturnă pe spate pentru a depune un sărut lung, răscolitor, pe buzele ei, una din mâinile lui îi ţintui încheieturile braţelor deasupra capului, în timp ce cealaltă coborî, mângâindu-i părţile intime. Louisa începu să se zvârcolească sub el, dorindu-şi cu disperare eliberarea şi îmbrăţişarea lui, tânjind după eliberare, însă dorind în aceeaşi măsură să rămână prizonieră pentru totdeauna. Ar fi făcut orice să îi reţină atenţia, să îl ţină aproape pentru eternitate, şi apoi pentru încă o zi şi încă o noapte.

Hawk îi dădu drumul din strânsoare şi Louisa se repezi să îl atingă, disperată să îi simtă pielea sub mâini. El o

prinse însă repede şi îi aruncă o privire severă.

— Nu încă, îi spuse.

— Dar când? Trebuia să îmi provoci plăcere, nu să mă torturezi.

— Este o linie tare fină între plăcere şi tortură, îi spuse el cu un zâmbet atotştiutor.

— Dar se presupunea că tu trebuie să faci ce îţi spun.

— Şi aşa voi şi face… de îndată ce termin să fac ce îmi place mie.

Încet, foarte încet, de parcă i-ar fi memorat fiecare bucăţică de muşchi şi fiecare os, începând de la degetele de la mâini până la cele de la picioare, Hawk masă uleiul parfumat în carnea ei până când Louisa simţi că era foarte posibil să nu-şi mai poată ridica braţele dacă ar fi dorit să facă asta. Era atât de letargică, încât atunci când el îşi aşeză mâinile între coapsele ei, despărţindu-le, nu protestă în niciun fel. Şi atunci când el îi mângâie părţile intime folosindu-şi limba cu un gest atât de personal, nu putu face altceva decât să suspine.

— Acum, spuse el cu vocea răguşită, acum poţi să mă atingi.

Tot ce putea ea face însă era să îi atingă capul şi umerii cu mâinile în timp ce el îşi ţesea vraja. La un moment dat, Louisa ieşi din amorţeală şi trupul ei începu să vibreze de dorinţă, încordându-se, plin de pasiunea renăscută.

— O, Doamne, Hawk! bâigui ea.

Spatele ei alunecă pe marginea patului în timp ce ea îl strângea cu disperare aproape de ea, simţind cum se sparge pur şi simplu în mii de bucăţi de plăcere.

*

Întins pe o parte şi sprijinit într-un cot, Hawk continuă să îşi mângâie soţia, trecându-şi un deget pe sub sânii ei.

Era sigur că nu mai văzuse niciodată o femeie atât de bine satisfăcută.

— Ar trebui să îţi fac şi eu asta, spuse ea fără vlagă.

— Poate mai târziu. Ar trebui să te odihneşti acum, ai fost foarte ocupată în ultima vreme.

— Nici nu ai idee, spuse ea zâmbind. Parcă sunt beată, de-abia pot să mă mişc.

— Dormi, spuse el aplecându-se spre ea şi sărutându-i tâmpla.

Cu un oftat plin de mulţumire, Louisa se întoarse pe o parte şi, cuibărindu-se cu capul pe umărul lui, îşi întinse un braţ peste abdomenul lui. Hawk rămase aşa vreme îndelungată, privind baldachinul şi ascultându-i răsuflarea blândă şi liniştită, conştient că nu avea să se sature niciodată de ea.

— O să îţi aduc plăcere când mă trezesc, murmură ea.

El rămase tăcut până când ea adormi. Însă nu avea să fie acolo, când ea urma să se trezească. Louisa merita un bărbat mult mai bun. Fusese mânios prea multă vreme pe mama lui, care trăia izolată în lumea ei, având ca singură plăcere grădinile ei. Crezuse că el e mult mai diferit, întrucât trăia în oraşul aglomerat şi minunat care era Londra, dar nu era deloc diferit. Şi el era un sihastru, numai că raiul lui era populat de vin şi de femei. Louisa îşi croise cu curaj un loc în lumea aceasta. Sfidase tradiţia şi nu se mulţumise cu o viaţă de disperare tăcută. Merita un bărbat care să aibă curajul să meargă înainte, aşa cum o făcuse ea. Peste câteva ore, avea să plece la Londra şi să facă primul pas spre a deveni acel bărbat.

Capitolul 22

În timp ce trăsura făcea drum întors spre conacul

Selwyn, Hawk resimţea o satisfacţie nouă, necunoscută până atunci. Chiar dacă acţiunile lui nu urmau să aibă niciun rezultat, avea să fie mulţumit că făcuse *ceva.*

În după-amiaza aceea avea să o includă pe Louisa şi în alte planuri, şi avea să muncească alături de ea pentru a o ajuta să îşi ducă la îndeplinire dorinţa de a servi din nou pe post de însoţitoare în înalta societate.

Împreună aveau să găsească soluţii pentru a pune lucrurile în ordine pe moşiile lui, pentru a o duce pe Caroline la Londra şi a-i găsi un soţ potrivit.

Brusc, se simţea de-a dreptul invincibil. Viitorul suna promiţător şi de-abia aştepta să îi spună Louisei ce făcuse.

În timp ce se apropia de conac, zări o trăsură neagră pe aleea din faţă. Nu avea însemne particulare care să îi poată da un indiciu legat de posesorul ei. Era puţin cam devreme pentru vizitatori de-ai lui Caroline, dar era singura explicaţie viabilă. În mod evident atrăsese atenţia cuiva în seara precedentă.

Hawk coborî din vehicul. O pală de vânt purtă până la el râsul lui Caroline. Dădu roată casei. Chiar aveau un vizitator. Era Jeremy Rose.

Se aflau amândoi pe terenul de tenis, schimbând voleuri încolo şi încoace. Îl urmări pe Jeremy greşind serviciul şi izbucnind în râs.

— Cred că m-ai bătut din nou zdravăn, domnişoară Selwyn! strigă el.

— E prea uşor să joc cu dumneata, spuse ea îndreptându-se spre fileu. Trebuie că îl zărise pe Hawk, căci îi făcu semn cu mâna. Hawk, uite cine a venit să ne vadă.

Se îndreptă spre ei, dar îşi văzu mama apropiindu-se. În mod evident îi urmărise. Se întrebă unde era Louisa.

Îi promisese că nu avea să o lase pe Caroline din ochi în preajma unui gentilom. Nu avusese de gând ca primele cuvinte pe care i le adresa pe ziua de azi să fie o dojană că nu avusese grijă de sora lui.

— O să o iau pe Caroline şi o să ne plimbăm puţin mai încolo prin grădină, îi spuse mama lui.

— Este o idee minunată, încuviinţă el.

Aşteptă până când Caroline îşi luă rămas-bun de la Rose înainte de a se apropia de tânărul care îşi lovea palma cu racheta de tenis. Hawk decise că nu era necesar să facă schimb de politeţuri, aşa că trecu imediat la subiect.

— Sora mea… nu este fiica tatălui meu.

— Am studiat la Yale, Excelenţă, mă pricep la descifrat secrete şi la deducţie, spuse Rose făcând ochii mari.

— Mama dumitale nu va fi de acord cu asta, şi fără îndoială va pune capăt relaţiei în cazul în care va deveni ceva serios.

— Şi asta ar trebui să mă preocupe pe mine pentru că…

— Pentru că nu dispun de mijloacele necesare să îţi asigur traiul cu care eşti obişnuit. Desigur că vei fi bine-venit pe una dintre moşiile mele…

Rose izbucni în râs. Chiar avea curajul de a râde în acest moment.

— Chiar nu înţeleg ce este atât de amuzant aici, spuse Hawk.

— Nu, bănuiesc că nu ai cum. Greşeşti în ceea ce priveşte motivul pentru care mă aflu aici. Jucam tenis cu încântătoarea dumitale soră doar pentru a nu mă plictisi. De fapt, nu am venit să o vizitez pe ea, ci pentru a o duce pe soţia dumitale înapoi la Londra.

*

Uşa dormitorului se deschise brusc, larg, iar mânerul uşii de lovi zgomotos de perete. Louisa tresări, întorcându-se dinspre cufărul pe care îl pregătea, şi se uită lung la soţul ei. Era cu adevărat de temut în starea aceea de furie.

Mai că lumina întreaga cameră de mânie.

— Rose spune că a venit să te ducă înapoi la Londra. Ai putea să îmi explici despre ce e vorba? spuse el printre dinţi.

— Aveam de gând să îţi spun în dimineaţa aceasta, dar nu erai aici când m-am trezit, spuse Louisa înghiţind în sec.

— Ei bine, acum sunt aici.

— Da, văd.

— De ce te duce la Londra şi de ce îţi faci bagajele?

— Nu vreau să te superi, spuse ea închizând capacul cufărului.

— E puţin cam târziu pentru asta.

— Da, îmi dau prea bine seama, spuse ea frângându-şi mâinile. Nu am fost complet sinceră cu tine în ultima vreme.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Louisa, nu mai vorbi de parcă ai fi un sipet cu o cheie stricată în broască, şi hai să vorbim deschis. Totul ar fi mult mai uşor dacă pur şi simplu ai spune ce ai de spus.

În orice altă împrejurare, Louisa ar fi zâmbit auzindu-l cum foloseşte metafora ei obosită, dar acum îi venea doar să plângă. Trase adânc aer în piept.

— După ce am trimis invitaţiile la bal, doamna Rose a venit să mă vadă. Era mult prea târziu pentru a putea anula balul, dar cu cât ştiam mai mult că putea fi un succes, cu atât mai mult îmi doream asta, pentru că mă simţeam atât de responsabilă pentru situaţia în care te afli, iar un bal reuşit ar fi reuşit să compenseze asta măcar în mică măsură.

— Nu prea aud cheia întorcându-se în broască şi nu am nici cea mai vagă idee despre ce baţi tu câmpii aici.

— Doamna Rose mi-a spus că, dacă descopăr că nu sunt însărcinată, avea să mă ajute să obţin anularea căsătoriei, ceea ce i-ar fi permis lui Jenny să se mărite cu

tine.

Louisa observă cum Hawk îşi încleştează maxilarul şi un muşchi începe să i se zbată, spasmodic.

— Jenny ştie? întrebă el cu asprime.

— Da.

— Aşadar, eu sunt ultimul care află de asta?

— Da.

— Şi reputaţia ta?

— Jeremy s-a oferit să se căsătorească cu mine şi să mă ducă în America. Reputaţia mea nu are să mă urmeze acolo.

— Şi asta este ce îţi doreşti?

— Da.

„Însă doar pentru că tu îţi doreşti asta în secret.”

Louisa se gândi la toate acele momente când îi amintise că dacă ea nu ar fi intrat în bibliotecă, viaţa lui ar fi fost atât de diferită. Ar fi avut fondurile necesare pentru a face reparaţii pe moşiile sale, pentru a o proteja pe Caroline şi pe mama lui, cele două femei importante din viaţa lui.

Simţea cum fiecare clipă în care el o privea în tăcere cu ochii aceia răi era o mică săgeată îndreptată spre inima ei chinuită.

— Atunci pleacă, ai binecuvântarea mea, spuse el în cele din urmă, ieşind valvârtej din încăpere.

Louisa se prăbuşi deasupra cufărului, tremurând. Aproape că i se frânsese inima când îi răspunsese „da” la acea ultimă întrebare. Însă făcea ceea ce trebuia plecând, îşi dădea seama de asta acum. Pe Jenny o voia el, pe ea o dorise mereu.

*

Hawk îşi umplu paharul până refuz cu coniac şi îl dădu pe gât încet, savurându-l îndelung, după care îşi turnă încă unul.

Louisa cea pragmatică avea dreptate. La naiba, întotdeauna avea dreptate! Nu mai exista niciun motiv pentru care să rămână căsătoriţi. Ea nu era însărcinată, şi nu făcuseră nimic în ultima vreme care să o pună în pericol în această privinţă. O anulare a căsătoriei avea să ridice mai puţine semne de întrebare decât un divorţ, şi în America nimănui nu avea să îi pese de scandalul de aici. Dădu coniacul pe gât şi îşi mai turnă un pahar.

El avea să o obţină într-un final pe femeia pe care pusese ochii de la bun început, pe Jenny Rose. Era o înţelegere profitabilă, care avea să le facă viaţa mai uşoară tuturor. Caroline avea să aibă mulţi peţitori. Ar fi putut să aibă în sfârşit grijă aşa cum trebuia de proprietăţile sale, iar moştenitorul lui urma să aibă o viaţă mai uşoară.

Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce se simţea atât de groaznic? De ce se simţea de parcă cineva îi smulsese inima din piept? De ce se simţea atât de părăsit, de ce îi venea să plângă, să urle ca un animal rănit?

Auzi un zgomot rapid de paşi şi se întoarse simţind cum înfloreşte speranţa în inima lui ca petalele unui trandafir. Se răzgândise. În loc de ea însă, mama lui intră în bibliotecă.

— Louisa l-a rugat pe Demby să o ajute să îşi încarce cuferele în trăsura lui Jeremy Rose.

Hawk se întoarse din nou spre sticla de coniac, îşi umplu din nou paharul şi îl dădu pe gât.

— Anulăm căsătoria. Louisa pleacă.

— Asta îţi doreşti?

— Nu contează ce doresc eu. Fericirea ei este mai importantă decât orice altceva.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar fi fericirea ei atât de importantă?

— Pentru că o iubesc mai presus de orice! spuse Hawk întorcându-se şi scuturând din cap, înghiţindu-şi lacrimile.

Îşi întoarse apoi din nou privirea de la ea, turnându-şi din nou de băut.

— Atunci, du-te după ea, îi spuse mama lui.

— Şi ce vrei să fac, să o pun pe umăr şi să o încui într-un turn? spuse el aruncându-i o privire feroce.

Mama lui scutură din cap.

— Mi-aş dori să nu mai fii atât de mândru, mi-aş dori să găseşti curajul de a urmări ceea ce doreşti. Ştiu cum este să trăieşti zi după zi regretând că am fost prea mândră şi am avut prea puţin curaj pentru a-i spune „da” tatălui lui Caroline atunci când m-a cerut în căsătorie cu optsprezece ani în urmă. Dar eu eram ducesă, fiul meu era duce, iar el nu era decât un grădinar.

— Demby e tatăl ei? spuse Hawk, privind-o uluit.

Ochii ducesei se umplură de lacrimi.

— Am permis ca fiica mea să se nască în afara sfântului legământ al căsătoriei, să se nască în ruşine, am aşezat o povară groaznică pe umerii fiului meu, şi toate astea pentru că am refuzat să mă căsătoresc cu un bărbat pe care mă temeam că societatea în va considera mai prejos decât mine, nedemn de mine, când de fapt eu eram cea nedemnă de el. Trebuie să înfrunt acest adevăr trist zi de zi şi, în tot acest timp, dragostea şi loialitatea lui au rămas la fel.

Hawk făcu un pas spre ea, gata să o întrebe despre cea mai mare temere a lui.

— Este şi tatăl meu?

Ducesa făcu ochii mari, şocată.

— Nu, nu, tatăl tău a fost al patrulea duce de Hawkhurst, ţi-o jur. I-am rămas fidelă până la sfârşit.

Hawk îşi plecă uşor capul, simţind cum povara îndoielii i se ridică de pe umeri. Simţi degetele ducesei mângâindu-i părul.

— O, scumpul meu fiu, în toţi aceşti ani…

— M-am temut că nu sunt adevăratul duce, că

originea mea e tarată.

Ducesa izbucni în lacrimi.

— Nu am reuşit să am prea bine grijă de copiii mei. Îţi cer iertare. Te implor, iartă-mă. Dacă o iubeşti cu adevărat, nu o lăsa să plece, îi spuse ea atingându-i obrazul.

*

Louisa stătea în trăsură, uitându-se lung la conac. Nu se prea pricepea la despărţiri, nu mai reuşea să facă asta de când îşi luase rămas-bun de la mama ei. Cel puţin nu o putea face fără a vărsa un torent de lacrimi, aşa că lăsase o scrisoare în camera ducesei, ca şi în cea a lui Caroline.

— Putem pleca când eşti gata, spuse Jeremy.

— M-am ataşat de casa asta veche, unde te trage curentul.

— O să îţi cumpăr o astfel de casă dacă asta te face fericită.

— Banii fac totul mult mai uşor, nu-i aşa? spuse ea privindu-l.

Jeremy clătină încet din cap.

— Nu, nu chiar. Îl iubeşti, Louisa?

— Nu sunt ceea ce are el nevoie. Dar dacă nu sunt nici ce-ţi trebuie ţie?

Înainte ca el să îi poată răspunde însă, Louisa auzi zgomot puternic de paşi pe alee şi, scoţând capul pe fereastră, îl văzu pe Hawk alergând spre ea.

— Cred că s-a întâmplat ceva, spuse ea, întinzând mâna pentru a deschide portiera trăsurii. Lasă-mă să văd despre ce este vorba, nu lipsesc mult, continuă ea, după care, fără a-i mai aştepta răspunsul, se năpusti afară din trăsură într-un mod deloc elegant, chiar în momentul în care Hawk se opri în faţa ei, cu răsuflarea întretăiată.

— Demby este tatăl lui Caroline, spuse el.

Louisa încuviinţă, întrebându-se de ce fusese atât de

urgent să îi spună ceva ce n-o mai privea.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse privindu-l înghiţind în sec.

— Mi-era teamă să nu fie şi tatăl meu. Ştiam că mariajul părinţilor mei nu a fost din dragoste, şi mi-era teamă că ea ar fi putut să nu îi fi rămas fidelă tatălui meu, că nu eram moştenitorul lui de drept, însă ea m-a asigurat că nu e cazul. Nu s-a căsătorit cu Demby pentru că nu l-a considerat demn de ea. Nici nu îmi pot imagina chinul de a te căsători cu o femeie care nu te iubeşte destul, şi care nu crede în tine. Nu eram în pat în dimineaţa asta când te-ai trezit, pentru că am fost la Londra, continuă el, plecându-şi capul şi recăpătându-şi suflarea. Decisesem că o femeie atât de curajoasă ca tine ar trebui să aibă un soţ care nu trăieşte în umbra ei, spuse el ridicându-şi privirea spre ea. Era o privire pe care Louisa credea că avea să o vadă mereu cu ochii minţii.

— Dar tu nu…

— O, ba da, Louisa, nu sunt cu nimic diferit faţă de mama. Ce am realizat cu adevărat în viaţa mea? Singurul lucru de valoare pe care l-am făcut a fost să mă căsătoresc cu tine. M-ai inspirat, aşa că în această dimineaţă, am dus manuscrisul la un editor.

— Şi ce a spus? întrebă ea, simţind cum îi creşte inima ca o pâine caldă, presându-i coastele.

— Am lăsat manuscrisul să cadă pe una dintre ferestrele de deasupra uşii, spuse el scuturând din cap. Am auzit că Dickens a făcut o dată asta, aşa că m-am gândit să încerc şi eu. Nu ştiu dacă va ieşi ceva din asta, dar am hotărât că aveai dreptate, aşa cum ai avut dreptate şi despre debutul lui Caroline în societate. Este mai bine să ştii, decât să îţi petreci viaţa întrebându-te cum ar fi putut fi.

— Mă bucur mult că ai făcut asta, spuse ea strângându-i mâna. O să cumpăr primul exemplar.

— Dacă se va vinde, o să îţi fac cadou un exemplar.

— Chiar dacă îmi dai tu unul, nu îmi voi refuza plăcerea de a cumpăra unul.

Hawk o ţintui cu privirea, şi Louisa îl văzu înghiţind în sec.

— Îl iubeşti? o întrebă el cu voce scăzută. Îl iubeşti cu adevărat pe Jeremy Rose?

— Ţin destul de mult la el.

Hawk dădu din cap, de parcă nu ar fi ştiut ce să spună mai departe.

— Nu mă voi căsători cu Jenny, rosti el în cele din urmă.

— Dar este deja aranjat totul… spuse ea făcând ochii mari, uluită.

— Nu am aranjat eu asta, şi nici nu este ceea ce îmi doresc.

— Nu este ce îţi doreşti? Bine, dar ai crezut că Jenny era în bibliotecă, pe Jenny ai plănuit să pui mâna.

— Îţi jur că, din clipa în care ai acceptat să devii soţia mea, nu am regretat nicio clipă petrecută alături de tine. Dacă îl iubeşti cu adevărat pe Jeremy Rose şi doreşti să devii soţia lui, atunci ţi-am făcut un deserviciu mai mare decât am crezut, şi te pot lăsa să pleci fără regrete, fără a ridica obiecţii în privinţa anulării căsătoriei. Atunci îţi voi dori toate cele bune şi mă voi ruga să te bucuri de cea mai mare fericire. Dacă însă nu îl iubeşti, sau dacă doar bănuieşti că l-ai putea iubi şi nu eşti complet sigură de asta, atunci te implor să nu pleci, te implor să rămâi şi să îmi dai ocazia de a te face să te îndrăgosteşti de mine. Chiar şi dacă afecţiunea pe care o vei nutri vreodată pentru mine se poate măsura cu vârful degetului mic al mâinii tale, tot va fi destul pentru mine.

— Şi dacă ar fi vorba de toată inima mea?

— Atunci, te implor, nu pleca.

— Îmi doresc doar ce este mai bine pentru tine, spuse

ea, simţind cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Atunci ne-am lămurit, rămâi, spuse el şi, înainte ca Louisa să poată răspunde, Hawk o luă în braţe şi o învârti pe loc. Rose, ea rămâne cu mine, îi strigă el.

Jeremy se uita la ei pe fereastra trăsurii.

— Mă gândeam eu că s-ar putea să facă asta.

— O, Jeremy, îmi pare nespus de rău, spuse Louisa.

— Să nu îţi fie, nu prea mă dădeam în vânt să trăiesc într-un castel vechi şi friguros. O să îi dau mamei vestea.

— Va fi furioasă, dar spune-i să nu îşi facă griji, Asigur-o că voi găsi soţi potriviţi pentru Kate şi Jenny, precum şi o soţie pentru tine, şi asta fără să fie nevoie de remuneraţie! strigă Louisa în timp ce Hawk începuse să se îndrepte cu paşi mari spre conac. A fost atât de amabil şi este atât de nepoliticos să plecăm pur şi simplu. Ar trebui să îi mai spun câteva cuvinte.

— I-ai spus mai mult decât trebuia, te asigur de asta, spuse Hawk. Demby!

Louisa îl văzu pe grădinar îndepărtându-se de trandafirii pe care îi tăia.

— Da, Excelenţă! răspunse acesta.

— Ducesa mea rămâne. Te rog să o ajuţi să îşi ducă înapoi cuferele în casă. După aceea, te rog, cere-o pe mama în căsătorie şi insistă până când acceptă.

— Da, Excelenţă.

— Crezi că va accepta de această dată? întrebă Louisa.

— Ar face bine să nu refuze, căci nu este plăcere mai mare decât să îl ai alături de tine pe omul pe care îl iubeşti.

— Parcă nu credeai în dragoste.

— Ei, *asta,* draga mea, era înainte să te cunosc pe tine.

*

Louisa stătea cuibărită lângă soţul ei, în pat. Era sătulă şi mulţumită, şi de-abia se mai putea mişca în urma atenţiilor minunate de care avusese parte. Hawk o purtase pe braţe imediat în dormitorul lui şi începuse să îi arate din nou că, atunci când venea vorba de pasiune, era grozav de priceput.

— Doamne sfinte, eşti atât de frumoasă.

— Dar nu ca Jenny, murmură ea.

Hawk îşi înălţă capul şi privi în jos la ea într-un fel care o făcu să îşi dorească să îşi fi ţinut aceste gânduri pentru ea.

— Pentru mine eşti frumoasă. Întreabă-mă ce culoare au ochii lui Jenny sau ce formă are gura ei, şi nu ţi-aş putea spune. Însă ochii tăi îi văd în toate lucrurile albastre.

— Mi-ai ascultat sfatul şi ai început să citeşti poezie, spuse ea ridicând mâna şi trecându-şi degetele prin părul lui.

— Nu. Meriţi cuvinte pe care nu le-am mai spus nimănui altcuiva.

— Te-am judecat greşit atâta amar de vreme, spuse ea simţind cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Având în vedere părerea pe care o aveai la început despre mine, nici că aş putea cere un compliment mai frumos.

Hawk se întinse la loc, aducând-o aproape de el.

— Mai devreme ai spus ceva care doar acum îmi este clar, murmură el, în timp ce o sărută în vârful capului, care era cuibărit în golul umărului său. Ai spus că eu aş fi crezut că Jenny era atunci în bibliotecă.

Louisa îşi lăsă capul pe spate. Hawk o privea, şi ochii i se înnegurară când îi întâlniră privirea.

— Hawk, sunt perfect conştientă de faptul că tu credeai că o compromiţi pe Jenny şi că te-ai căsătorit cu mine ca să îmi aperi reputaţia…

Scoase un chiţăit scurt când el se rostogoli pe spate,

antrenând-o şi pe ea în această mişcare până când ajunse deasupra ei, iar ochii lui negri îi cercetară trupul, în timp ce încheieturile degetelor de la o mână îi mângâiau cu tandreţe obrazul.

— Louisa, chiar crezi cu adevărat că nu ştiam cine se afla cu mine în bibliotecă?

— O aşteptai pe ea şi era întuneric…

El îşi coborî capul şi Louisa îl auzi trăgând cu putere aer în piept.

— Ţi-aş cunoaşte oriunde parfumul, spuse el sărutându-i locul sensibil din spatele urechii. Ţi-aş cunoaşte oricând obrazul catifelat mângâiat de degetele mele şi presiunea trupului tău mic alături de al meu. Crezi că nu mi-am dat seama că a trebuit să îmi plec capul puţin mai mult ca să te sărut?

Louisa îşi simţea inima bătând cu atâta putere, că de-abia auzea ce spunea el.

— Crezi că nu ţi-am recunoscut vocea când mi-ai şoptit numele?

— Nu a fost decât o şoaptă.

— A fost exact ce aveam nevoie, o şoaptă, spuse el sărutându-i gâtul. Un parfum, continuă, sărutând-o din nou după ureche, un sărut, încheie el, acoperindu-i gura cu a lui, în timp ce limba lui îi implora buzele să îi ofere găzduire. Îi cuprinse apoi faţa în mâinile lui mari pentru a completa sărutul. Ştiam cât se poate de bine cine se afla cu mine în încăpere, spuse el ridicând privirea spre ea. Eram perfect conştient de riscul pe care mi-l asumam, dar nu îţi puteam rezista, aşa cum n-aş putea să rezist fără să respir. M-am gândit că, odată ce te voi avea, voi putea trece mai departe, însă de fiecare dată, nu fac decât să te doresc mai mult.

Când mă trezesc, te privesc dormind şi simt cum mă cuprinde o posesivitate feroce pe care nu am cunoscut-o alături de nicio altă femeie. Îmi aparţii. Mă întrebi dacă mi-

aş dori să am la dispoziţie aranjamentul financiar care ar fi venit odată cu Jenny Rose, în cazul în care aş fi dus-o la altar? Nu pot nega că ar fi uşurat mai multe aspecte al vieţii mele. Mi-aş fi dorit să se afle însă ea în patul meu? Mi-aş fi dorit să mă trezesc în fiecare dimineaţă alături de ea, ca ea să fie cea a cărei respiraţie mă însoţeşte noaptea în somn? Mi-aş fi dorit ca ea să fie cea care mă face să îmi ies din fire şi mă provoacă de fiecare dată? Cu siguranţă nu. Să nu te îndoieşti niciodată, nici măcar pentru o clipă, că nu ştiam prea bine cine se afla cu mine în bibliotecă.

— Nu înţeleg, dacă ştiai, atunci de ce…

Hawk îi astupă gura cu degetul mare al mâinii, oprindu-i cuvintele.

— Pentru că erai singura femeie alături de care am ştiut că nu mă voi plictisi niciodată. Nu ştiu când mi-am dat seama prima oară că te iubesc…

— Mă iubeşti?

— Cu toată fiinţa mea şi cu tot ce am, oricât de puţin ar însemna asta, spuse el cu un zâmbet trist.

Aruncându-i un zâmbet strengar, Louisa se aplecă şi îl îmbrăţişă.

— Dragul meu soţ, cred că nu eşti conştient de cât de multe ai de oferit.

Ceva mai târziu, după ce îi oferise din nou tot ce avea mai bun, Louisa stătea cuibărită lângă el.

— Hawk?

— Mmm?

— Jenny şi Kate se tot contrazic în legătură cu ce vine mai întâi, dragostea sau pasiunea.

— Şi ce-i cu asta?

— Tu care crezi că vine mai întâi?

— În cazul nostru, draga mea, bănuiesc că au venit amândouă în acelaşi timp.

Epilog

— Nu pot să cred că ai păstrat loja în toţi aceşti ani, spuse ducesa văduvă în timp ce ea, Hawk, Caroline şi Louisa stăteau în salonul reşedinţei din Londra.

Tocmai ce se întorseseră de la operă.

— Am vrut să fie disponibilă pentru cazul în care te-ai fi întors la Londra, spuse Hawk cu mâna întinsă pe spatele sofalei şi degetele jucându-se prin părul Louisei.

Deşi îşi purta mereu părul ridicat, ea lăsa mereu câteva şuviţe libere, ca să se asigure mereu de atingerea lui.

— A fost atât de emoţionant, spuse Caroline care stătea pe o sofa mai mică lângă mama ei. Aş putea spune că nu este nimic în Londra ce să nu-mi placă. O să organizaţi o petrecere pentru a sărbători apariţia cărţii, nu-i aşa? spuse ea privind-o pe Louisa.

— Desigur, încuviinţă ea, dar mai este ceva timp până atunci.

Trei dintre poveştile cu zâne ale lui Hawk urmau să fie publicate. Acestea includeau ilustraţii desenate de Louisa. Hawk avusese dreptate când spusese că nu aveau să se îmbogăţească de pe urma scrierilor lui, dar era un început.

În plus, Louisa era convinsă că de-ndată ce îşi îndeplinea obligaţiile faţă de familia Rose, căci doamna Rose insista ca noua ducesă să le găsească soţi potriviţi fiicelor ei, precum şi o soţie fiului ei, avea să reuşească să primească slujbe similare. După cum îi spusese la un moment dat lui Hawk, titlul lui era o monedă de schimb valoroasă. Se părea că şi al ei era la fel.

Louisa nici că putea fi mai fericită, deşi uneori, gândul la Demby o întrista. Nu înţelegea refuzul mamei lui Hawk de a se căsători cu grădinarul, dar acesta părea să accepte fără vreo ranchiună faptul că ea nu avea să îi fie niciodată soţie.

Ceva mai târziu, în timp ce stătea în picioare pe

terasă şi privea în depărtare în noapte, îşi simţi soţul venind în spatele ei. Acesta o îmbrăţişă plin de tandreţe şi îi sărută ceafa.

— Vino în pat, îi şopti el cu o voce care promitea plăceri nebănuite.

— În câteva clipe.

— Te gândeşti la fratele tău? întrebă trăgând-o mai aproape de el.

Ea încuviinţă.

— Într-o bună zi, o să vină să îţi ceară iertare, însă nu înainte de a se fi luptat cu propriii demoni.

— Şi l-aş ierta cât ai clipi din ochi, spuse ea întorcându-se şi împletindu-şi braţele după gâtul lui, pentru că, într-un fel, e responsabil pentru fericirea mea. Acţiunile lui au garantat că mă voi căsători cu tine.

— Eşti fericită?

— Incredibil de fericită.

— La operă am observat că l-ai luat deoparte pe ducele de Blackburn.

— Da, mă interesam de fiul lui cel mare.

— Pentru Jenny?

— Da.

— Mmm.

— Şi ce e în neregulă, mă rog, cu fiul care va deveni duce într-o bună zi? spuse ea încruntându-se la el.

— Are o problemă cu usturoiul.

— Nu te cred, spuse ea râzând.

— Dar e adevărat. Am vorbit cu el la club chiar săptămâna trecută, şi avea o respiraţie copleşitoare.

— Continuă tu să le tot găseşti nod în papură bărbaţilor pe care îi iau în considerare pentru Jenny, şi am să încep să mă gândesc că te interesează.

— Asta niciodată, însă este responsabilitatea mea să mă asigur că nu judeci greşit pretendenţii.

— Atunci, spune-mi ce ştii despre ducele de

Hawkhurst.

— Este perfecţiunea întruchipată… spuse el ridicând-o în braţe.

Louisa chicoti.

— E pasional.

Ea nu putea contesta asta. Scoţând un suspin, se cuibări lângă umărul lui în timp ce o ducea în casă.

— Şi se spune că este îndrăgostit până peste urechi de soţia lui, încheie Hawk.

— Se spune şi despre ea că e îndrăgostită nebuneşte de el?

— Da, se spune, răspunse el începând să urce scările.

Sfârşit